CATALOGI TRES
EPISCOPORUM, REFORMATORUM, ET VIRORUM SANCTITATE ILLUSTRIUM

E CONGREGATIONE CASINENSI ALIAS S. JUSTINÆ PATAVINÆ,

AUTHORE

REVERENDISSIMO P. D. MARIANO ARMELLINI EJUSDEM CONGREGATIONIS S. PETRI DE ASSISIO ABBATE.

ASSISII Ex Typographia Andreæ Sgariglia Impressoris Episcopalis, & Publici Anno Domini MDCCXXXIII.

Superiorum permissu.

Attendite vobis, & universo Gregi, in quo vos Spiritus Sanctus posuit EPISCOPOS regere Ecclesiam Dei, quam aquisivit Sanguine suo.

Act. 20. d. 17.

PRINCIPI PASTORVM, ET EPISCOPO ANIMARVM NOSTRARVM

IESU CHRISTO FILIO DEI VIVI.

D. MARIANUS ARMELLINI S. PETRI DE ASSISIO ORD. S. BENEDICTI CONGREGATIONIS CASINESIS VOCATUS ABBAS.

Omnem Honorem, & Gloriam.

DE *Episcopis*, *Reformatoribus*, *Virisque Sanctitate conspicuis Congregationis nostræ in præsens dicturus*, *á Te*, *qui* Æterni Patris Coæternus es Filius, & Sacerdos, & Pontifex in æternum secundum ordinem Melchisedech, *quique* in Splendoribus Sanctorum Genitus, *humanæ substantiæ dignitatem mirabiliter condidisti*, *& mirabilius reformasti*, *auxilium*, *& vires recte*, *ac digne ea omnia narrandi*, *supplex imploro*: *Cum enim divinum Sacerdotium*, *quod in Ecclesiâ Catholicâ á Te institutâ manet*, *& viget*, *Te solum Authorem*, *& Magistrum agnoscat*, Qui fecisti nos Deo nostro Regnum, & Sacerdotes in Sanguine tuo, *Nec illud rite administrare*, *nec de eo vere*, *apteque disserere quis umquam poterit*, *nisi gratia tua fretus*, *Te ipsum ejusdem Sacerdotii*, *& exemplar*, *& præmium semper aspiciat*: *Qui autem relictis*, *aut posthabitis immortalis vitæ pascuis*, *idest sanâ Catholicæ Ecclesiæ Doctrinâ*, *Oves tuas doctrinis variis*, *& peregrinis á Principe tenebrarum*, *& Patre mendacii traditis imbuunt*, *& erudiunt*, *non equidem gregem pascunt*, *sed inficiunt potius*, *& enecant*; *ii nimirum*, *qui non intrant per ostium*, *Sanctam videlicet Ecclesiam*, *sed aliunde*, *per illegitimam nimirum*, *prosanamque authoritatem*, *errantes ab utero Orthodoxæ doctrinæ*, *& loquentes falsa*, *Fures sunt*, *& latrones*, *qui semetipsos*, *non gregem pascunt*, *imo gregem perniciosis*, *& adulterinis dogmatibus*, *per summum nefas mactant*, *& perdunt*.

* Ps. 100. V. 4.

* Apoc. 5. V. 10.

* At

At vero Ordo Monasticus, qui D. Benedicto Duce á tot jam sæculis tibi fidelissime famulatur, innumeros Catholicæ Ecclesiæ Episcopos, Cæloque Sanctos dedit, qui Apostolicam Doctrinam, id est tuam, non solum tectam, sartam servarunt, sed longe etiam, lateque per totum terrarum Orbem verbo, ac Sanctissimis exemplis diffuderunt, veluti Fluvius ille amplissimus, ac limpidissimus, qui de medio Paradisi egrediebatur ad irrigandam universam terram. *Tunc sane, & Romana Sedes á Te supra firmam petram, ut Arx inexpugnabilis veritatis fundata, complures Tui Vicarios ex hoc Ordine accepit; Quorum primus Gregorius ille Magnus tamquam Sol fulgidissimus omnem propemodum Mundi plagam Sapientiâ, & Sanctitate illustravit; cæteri veró ejus vestigiis insistentes, tamquam validissimum murum, contra Sæculi potestates opposuerunt sese pro domo Israel, Catholica nempe tuenda Religione, & errorum phalanges, earumque impetus, & assultus, virtutis suæ robore eliserunt, represserunt, confregerunt; & aliæ fere omnes per Europam Cathedrales Ecclesiæ, Angliæ præsertim, & Germaniæ, totiusque Arctici Poli [ut nihil de Italia, Hispania, Galliaque nunc memorem] innumeros Antistites, eosque Sanctissimos obtinuerunt, qui depulsis Idololatriæ tenebris, ingeniorum feritate, & nobiliorum artium inscitiâ, Evangelii lucem, morum humanitatem, & Scientiarum decus quaquaversum invexerunt. Hæc antiquiora, & á clarissimis scriptoribus enarrata. At ego é Casinensi Congregatione hisce postremis sæculis ad regendam Ecclesiam tuam assumptos tot egregios Episcopos, ad instaurandos Regulares cœtus tot studiosissimos Reformatores, & ad ædificandos fideles tuos perfectioris Vitæ actibus tot eximios Ascetas hic recensendos suscepi, ut cunctis profectó liqueat, & gratiam tuam erga Monasticum Ordinem (cujus equidem fons, & Origo Casinum fuit) hactenus minime defecisse, & zelum Ecclesiasticæ disciplinæ servandæ, studiumque Orthodoxe fidei amplificandæ apud D. Benedicti seros licet Nepotes adhuc vigere. Dum igitur Divinæ Majestati tuæ pro tot collatis beneficiis humillimas gratias agimus, id potissimum enixissime deprecamur, ut dilectissimi tui, atque Sanctissimi Benedicti Spiritum in hoc eodem Ordine vividum semper conserves, aut ubi opus fuerit redivivum restituas, ut si quando æternæ tuæ Providentiæ videbitur, alios ad Ecclesiæ tuæ Regimen Monachos nostros eligere, eos Monasticæ perfectionis Virtutibus, á Te utique concessis, exornatos inveniat, quatenus cum demum veneris* Princeps Pastorum *rationem in novissimo die cum grege non minus, quam cum Pastoribus positurus, ita comparati omnes ante tuum Tribunal appareant, ut omnes á tua misericordia accipiant immarcescibilem gloriæ coronam.*

* Gen Cap. 2. V. 10.

APPROBATIONES, ET FACULTATES.

INGENTI animi voluptate, & qua potui diligentia *Catalogos tres: Episcoporum*, videlicet, *Reformatorum*, *& Virorum Sanctitate Illustrium è nostra Casinensi Congregatione*, à Reverendissimo Patre D. *Mariano Armellini* S. Petri de Assisio Abbate exaratos perlustravi, quo & Reverendissimi Patris D. Bonaventuræ Finardi Sanctæ Eufemiæ Brixiæ Abbatis, & ejusdem Congregationis nostræ Præsidis, qui hanc mihi Provinciam imposuit, jussionibus morem gessi, & spem magnam concepi, plurima, quæ in eis exhibentur Sanctitatis exempla, tum Monachis nostris, tum cunctis etiam Christifidelibus ad meliorem vitam capessendam stimulos additura; eoque magis quo omnia in eis contenta Catholicæ Fidei, piisque moribus apprimè convenientia conspiciantur. In quorum fidem &c.

Datum ASSISII in Monasterio S. Petri die 28. Novembris 1730.

D. Franciscus Maria ab Urbe Decanus Casinensis
Philosophiæ, Sacræque Theologiæ Lector.

REverendissimi P. D. Bonaventuræ Finardi Congregationis Nostræ Casinensis Præsidis jussis, eâ qua par est obedientia obtemperans, attentè, accurateque perlegi *Catalogos tres, Episcoporum* nempè, *Reformatorum*, *ac Virorum Sanctitate Illustrium e nostra Congregatione*, à Reverendissimo P. D. *Mariano Armellini* S. Petri de Assisio Abbate compositos, cumque in eis nil Catholicæ Fidei, ac bonis moribus dissonum deprehenderim, imo cum plurima virtutum, ac Sanctioris vitæ exempla luculenter descripta ibidem Lectoribus proponantur, dignos existimo, qui ad Dei; Sanctorumque ejus gloriam, & præsentium, ac posterorum utilitatem, publica per Typos luce donentur.

Datum ASSISII in Monasterio S. Petri IV. Kalendas Decembris 1730.

D. Maurus Franciscus Luca à Papia Monachus Casinensis S. Petri de Assisio
Vicarius, Sacræ Theologiæ Scolasticæ Professor, & Moralis Lector.

NOS D. BONAVENTURA A' BERGOMO ABBAS AC PRÆSES CONGREGATIONIS CASINENSIS.

Cum Catalogos tres; *Episcoporum* scilicèt, *Reformatorum*, *ac Virorum Sanctitate Illustrium e nostra Congregatione &c.* Authore Reverendissimo P. D. *Mariano ab Urbe* Abbate Monasterii Assisiensis Divi Petri accurate legerint duo ex Nostris Theologis; quibus id demandavimus, atque edi posse, scripto probaverint, ut typis illi committantur; ad Nos quod attinet, Litteris hisce concedimus.

Brixiæ in Monasterio Divæ Euphemiæ VIII Calendas Februarii 1731.

D. Bonaventura à Bergamo Abbas, ac Præses.

Locus ✠ Sigilli

Reg. Fol. 38.

D. Liborius à Bergamo Prior pro Cancellarius.

JUSSU

IUSSU Reverendissimi Patris Magistri Fr. Joannis Nicolai Selleri Inquisitoris Generalis Perusiæ, & Umbriæ, opus inscriptum *Catalogi tres 1. Episcoporum, 2. Reformatorum, 3. Virorum Sanctitate Illustrium Congregationis Casinensis*, alias S. Justinæ Patavinæ, a Reverendissimo Patre D. *Mariano Armellino* ejusdem Congregationis Casinensis S. Petri de Assisio Abbate, Bibliothecæ Benedictino-Casinensis editione de Republica literaria jam optime merito, Viro absolutæ Doctrinæ, & Monasticæ Vitæ observantia incomparabili compositum, & eleganti, ac expolita oratione apprime elaboratum, in quo nobilissimæ Prolis tot insignium Præsulum, ac Heroum inclytæ ipsiusmet Congregationis series, ac gesta meritissime recoluntur, eorumque egregia opera, & præclara nomina ab interitus, & oblivionis faucibus erepta, in perennem lucem vindicantur, sedulo, ac jucundo studio perlegi, in eo autem cum nihil repererim, quod Orthodoxæ Fidei, bonisque moribus adversetur, ideo prælo, Typisque, ut tradatur, valde laudabile, & dignissimum censeo.

Perusiæ Duodecimo Kalendas Decembris 1732.

Petrus Paulus Christiani Augustæ Bibliothecæ Præfectus, & pro Sancta Inquisitione Librorum Censor.

IMPRIMATUR

FR. JO: NICOLAUS SELLERI INQUISITOR GENERALIS PERUSIÆ.

PRæsentatos Illustrissimo ac Reverendissimo Domino meo D. Joanni Baptistæ Rondono Assisinatum Præsuli *Tres Catalogos Episcoporum, Reformatorum, Virorumque Sanctitate Illustrium Congregationis Casinensis*, Auctore Rmo P. D. *Mariano Armellini* hujus Monasterii S. Petri, Abbate, mihi ille (utpote qui assiduis sui Pastoralis officii curis numquam parcit) tradidit revisendos, atque adeo provinciam mihi demandavit sane perjucundam. Eos nanque lectitans, non modo oculus nihil ab Orthodoxa Fide, piisque Moribus difforme invenit, sed etiam animus multum exinde eruditionis se arbitratur adeptum. Ea propter typis jure merito dandos esse censeo, ac pro præfato Illustrissimo ac Reverendissimo Domino Concedo.

Datum Assisij IX. Kalendas Martias MDCCXXXIII.

Joannes Franciscus Palmerius Vicarius Generalis.

IN CATALOGVM EPISCOPORVM E CONGREGATIONE CASINENSI.

PRÆFATIO.

INNUMERI quidem floruerunt antiquitus, ex Ordine D. P. Benedicti assumpti Episcopi cunctis Æræ Christianæ Sæculis, à quibus idem Ordo extat, qui Sanctitate, & Doctrina Catholicum Orbem mirificè illustrarunt; Nam præter illos, qui ubivis gentium identidem eligebantur, plures etiam erant Cathedrales Ecclesiæ, quæ non alios, quam Benedictinæ familiæ Alumnos Præsules accipiebant, quod longo satis tempore obtinuit. Inter eas celebrantur Ecclesia Syracusana, Catanensis, & Monregalensis in Sicilia, Vabrensis, & Sarlatensis in Aquitania, Vvinthoniensis, & Vvingorniensis, alięque in Anglia, Orhomensis in Scotia, & fere omnes in Aragonia: - In Germania quoque à tempore Caroli Magni omnes potissimum Episcopi per plura Sæcula Monachi tantum creabantur, qui non in Palatiis, sed in Cœnobiis Monachi habitu, Monasticam Vitam agebant; Idque ex probatissimis Authoribus liquido constat. ut nihil de prima, ac summa Petri Cathedra dicamus, *Quæ longa. & continuata multorum sæculorum serie nullos alios, quam Benedictinæ familię sodales, Summos Pontifices habuit*, teste inter alios Gregorio XIII. in eadem Petri Cathedra residente. Ex quibus tamen Episcopis, vel temporum iniquitate, vel hominum malitia, odio Monachorum laborantium, vel Scriptorum negligentia, valde paucorum memoria, ac nomen* permanet. Certe in Romano Martyrologio plurimi Episcopi recensentur, ut Helladius, & Ildephonsus Toletani, Eligius Noviomensis, Bonifacius Moguntinus, Augustinus Patria Romanus, Laurentius, Lanfrancus, & Anselmus omnes Cantuarienses, Mellitus Londinensis, Justus Roffensis, cæterique à B. Gregorio Magno in Angliam missi, Leander, & Isidorus Hispalenses, Chilianus Erbipolensis, Gerardus Hungarorum, Svitbertus Frisonum, & Hollandorum, Ansgarius Gothorum, & Danorum, Adalbertus Boemorum, Pruthenorum, & Polonorum. Maurus Cæsenas; aliique permulti, qui dubio procul D. Benedicti, (vel eorum nonnulli, ut aliis placet, D. Augustini) Regulam professi sunt, quod nihilominus ibidem minime indicatur, vel quia cum per id temporis fere omnes Episcopi ex Ordine D. Benedicti assumerentur, supervacaneum videbatur Benedictini Monachi notam illis adiicere: vel quia eorum temporum Scriptores non adeo diligentes, & accurati erant, ut id prę-stare vellent, quemadmodum in recentioribus Regularium Ordinibus, qui longe paucioribus Episcopis gaudent, nunc usu evenit.

* *Arnold. Vvion Lign. Vit. p. 1. c. 2. pag. 387. & seq.*

* *in fastis Benedictinis*

Ne igitur eorum quoque, qui ex nostra Casinensi Congregatione, his posterioribus Sæculis fuerunt electi, iisdem de causis memoria intercidat, ac omnino depereat, hunc Episcoporum Catalogum, majori qua potui diligentia, contexui, haud exiguo quidem labore, sed libentissime à me suscepto, cum inter eos plures animadverterim Sanctimonia, ac eruditione conspicuos, quorum praclara gesta, doctasque lucubrationes Christianæ Reipublicæ multum intererat ab oblivione vindicari. Veritatem ubique fartam tectam me custodire profiteor, rem in omnibus, maxime vero in rebus Historicis necessariam. sed si alicubi eam assequutus minime fuero, id humani intellectus imbecillitati, meæque in primis ignorationi, non voluntati tribuendum est; Cui tamen incommodo perspicaciorum, ac doctiorum Virorum, quibus adeo nostra ætas abundat, & posterorum magis, magisque abundabit, eruditio, & criterium facile occurret. Omnia autem S. R. E. veritatis Magistræ, judicio, ac censuræ submitto, præsertim quæ de nonnullorum Sanctitate in hoc Episcoporum Catalogo edisero, tamquam humana dumtaxat fide, ad SS. URBANI VIII. Decretum, fulta, à me narrata profiteor.

* 1625.

IN-

INDEX
NOMINVM EPISCOPORVM.

IN-

INDEX
COGNOMINUM EPISCOPORUM.

INDEX
Authorum qui de nostris Episcopis agunt, præter alios in nostra Bibliotheca allegatos.

CATALOGVS EPISCOPORVM
CONGREGATIONIS CASINENSIS
A L I A S
SANCTÆ JUSTINÆ PATAVINÆ

A

AEGIDIUS ROMANUS in sæculo Carolus Marsorum Dux, e Columnensium stemmate, Philippi Comestabilis Regni Neapolitani, & Lucretiæ Thomacellæ filius, & Hæres, natus est anno 1606. die 2. Decembris; Primum militarem vitam sequutus, Hispanicam Legionem in Belgio duxit, mox in Italiam reversus, pompam, fastumque sæculi nostro commutavit cucullo in Monasterio Sublacensi D. Scholasticæ sacro Anno 1638. die 8. Novembris. Cum enim fortuito duello conflixisset cum Gregorio ex Cajetanâ familia inter Romanas item conspicua, in quo idem Gregorius occisus fuit; sive facti pęnitentiâ, sive inimicitię cum demortui cōsanguineis declinandę gratia, sive aliis de causis, Monachi professione ea omnia, aut abolere, at vitare statuit. Haud multis post Monachatum transactis annis, ab Urbano VIII. Pont. Max. cuius fratris filius Taddęus Barberinus Annam Ægidii sororem uxorem duxerat, Abbas primum *S. Mariæ in Valle Iosaphat*, Archiepiscopus deinde Amascę creatur: demum à Clemente X. Patriarcha Hierosolymorum renunciatur anno 1672; quibus dignitatibus, & honoribus cumulatus, primævi in Ordinem nostrum amoris, & obsequii intermisit nihil, quin potius in dies plurimum auxit. Habitum namque, ac tonsuram ad præscriptum Congregationis, quantum ejus status permittebat, deferens, tanti ea se fecere semper ostendit, ut nullo alio titulo magis, quam Monachi Benedictini gloriaretur, eoque tantummodo ab aliis internosci vellet. Solemnioribus etiam

 in-

A infra annum festis diebus ad Sancti Pauli Cœnobium extra Urbem accedens, divinæ in Choro Psalmodiæ, & Sinaxi, & communi Monachorum Mensæ religiose intererat. Tandem octogesimum annum agens, senectute ipsa resolutus, obiit Romæ an. 1686. die 10. Octobris, illique ex suprema ejus voluntate in nostra Transtyberina D. Calisti Ecclesia solemniter parentatum est, hactenus ejus cadaver ubi jacet, cum ipse alioquin testamento jussisset, ut corpus suum ad Monasterium Sublacense juxta Monachos tumulandum deferretur, cui etiam Sublacensi Cœnobio sacras vestes, calices, cæteraque omnia, quibus in adorando Sacrificio utebatur, legavit, gratissimum animum suum extrema hac significatione testatus, Qua tamen minime contentus, Monasterio etiam sacri Specus quingentos vel eo amplius passus à Cœnobio S. Scholasticæ in superiori Montis latere distanti, in quo olim S. Pater Benedictus adhuc puer pænitentiæ causa triennio delituit, quodque propterea Sanctitate loci præcipuam semper à Fidelibus venerationem obtinuit, summam octo millium Scutorum Romanæ monetæ legavit, ut ex eorum fructibus quatuor insuper Monachi in eodem Monasterio sacri Specus ad divini cultus, & regularis observantiæ augmentum ali deberent, qua de re mentionem facit SS. D. N. CLEMENS XII. in suo Brevi dato Romæ anno 1732. die 7. Februarii Pontificatus sui secundo, cui titulus est, *Diversæ Ordinationes* pro restituendo antiquo cultu in Monasterio Sac: Specus prope Sublacum Congregationis Casinensis Ord. S. Benedicti. Laurentius, Magnus Comestabilis ejus Fratris filius supra illius temporarium Sepulchrum in prædicta D. Calisti Ecclesia, strato lapide, inscriptionem hanc incidendam curavit.

D. O. M.

ÆGIDII COLUMNÆ Amasiæ primum Archiepiscopi, Hierosolymitani deinde Patriarchæ, Octogenarii, æternitatis metam attingentis Ossibus, & Cineribus, hoc non ex Pario marmore, sed nudo lapide, non laudis, scripturæque ornamento, sed simplici inscriptione excisum sepulchrum uti ille testamento rigorose mandaverat, ita opere religiose, ut beneficentissimi simul, & clarissimi Patrui moderationi sua ipsius obedientia parentaret, Laurentius Onuphrius Columna Magnus Comestabilis, Regnorum Aragoniæ, & Neapolis Prorex &c. Ex fratre Nepos, & Heres Posuit. Obiit Anno Domini 1686. XIV. Calend. Novembris.

In nostris Regestis mss. pagin. 282. in margine, de eo, *In sæculo D. Carolus Dux Marsorum, Abbas Benedictus, * & Archiepiscopus Amasiensis*. Ejus meminit Felix Egger Monachus Pethrusianus *In Idea Ordinis Hierarchico-Benedict. l. 2. p. 2. differt. 3. pag.* 242. qui tamen errat in Sede Archiepiscopatus, vocans eum *Archiepiscopum de Carbognano*, pro *Amasiensi*. Carbonianum vero Castrum est vel Oppidum haud longe ab Urbe, Ducatus titulo insignitum, Gentis quidem Columnensium, sed alterius familiæ, vulgo, *di Sciarra Colonna* appellatæ.

** Idest Abbatia aliqua extra Congregationē donatus*

ÆGIDIUS AB ALEMANNIA Alumnus S. Justinæ Patavinæ factus anno 1430. die 1. Novembris in Regesto generali pag. 6. à tergo dicitur, *Cubicularius Eugenii Papæ IV. deinde Episcopus Torcellanus*, obiisse autem in Monasterio S. Georgii. Sed apud Ughellum tam primæ quam secundæ editionis in Episcopis Torcellanis nuspiam invenitur.

ALE-

A

ALEXANDER PALLAVICINUS Nobilis Parmensis natus est an. 1613. & in Cœnobio S. Joannis Evangelistæ in Patria anno 1629. die 21. Decembris claustralem vitam inchoavit; & natalium splendore, doctrinæ præstantia, morum probitate, ac in rebus agendis prudentia, justitiæ, ac pietati conjunctâ admodum celebris evasit; Quas animi dotes tunc maximè patefecit, cum Prior constitutus, itemque in Romana Curia Generalis Procurator, Congregationis negotia, sedulo, ac fideliter, ingentique omnium utilitate pertractavit, quo tempore ab Alexandro VII. creatus fuit Episcopus Burgi S. Domnini, media inter Placentiam, ac Parmam via, consecratusque Romæ ab Antonio Cardinali Barberino die 8. Septembris anno 1659. in Basilica Sanctæ Mariæ Majoris. Episcopatum annos XV. rexit, Synodumque perutilem habuit: Decessit Anno 1675. die 20. mensis Maji.

De eo Nicolaus Coleti in nova Vghell Editione nuper Venetiis facta apud Sebastianum Coleti 1717. in Episcopis Sancti Domnini, ubi asserit eum natum fuisse anno 1613. die 14. Decembris, Tabiani in Territorio Parmensi Parentibus Francisco Pallavicino, & Catharina Cerata, eique mortuo tale Epithafinm à Fratre positum.

D. O. M.

ALEXANDRO MARCHIONI PALLAVICINO Burgi S. Domnini Episcopo, Inter Universi populi lacrymas Federicus Frater dilectissimus hunc lapidem sui amoris in argumentum erexit. Anno sui obitus MDCLXXV.

Meminit ejus Felix Egger Petrhusianus *in Idea Ordinis Hierarchico Benedictini* l. 2. par. 2. dissert. 4. Decade 4. pag. 283.

ALPHONSUS MARICONDA nibili genere Neapoli in Campania ortus, ibidem apud S. Severinum Monasticum amplexus est institutum anno 1687. die 19. Octobr. Optimo præditus ingenio, in Scolasticis æque, ac in humanis literis insigniter profecit; Romæ in nostro D. Anselmi Collegio Theologiæ, ac Juri Canonico strenuam operam dedit. Florentiam deinde missus, Scholasticas disciplinas juxta recentiorum placita, & methodum eruditis omnibus, Antonio præsertim Magliabechio, mire plaudentibus, & approbantibus, aliquandiu docuit, doctrinæque, ac institutionis suæ eam gloriam retulit, ut inter egregios discipulos duos præstantissimos sortitus sit, qui viri clarissimi ac celeberrimi evaserunt, Virginium nempe Valsechium publicum in Pisana Universitate divinę Scripturæ interpretem, & Angelum Mariam Quirinum, plurium Romæ, earumque nobiliorum Sacrarum Congregationum, Indicis nempe, ac Sacrorum Rituum *Consultorem*, & S. Universalis Inquisitionis Qualificatorem, & postmodum ab Innocentio XIII. Archiepiscopum Corcyrensem creatum, anno scillicet 1723. demumque à Benedicto XIII. ad Brixiensem Ecclesiam translatum, & Fortunato Mauroceno demortuo, nostrę itidem Congregationis Monacho, statim suffectum anno 1727. eodemq. anno die 26 Nov. in S. R. E. Cardinalium amplissimum cętum ab ipsomet Pontifice Max. cooptatum. At Alphonsus Florentiâ Neapolim accersitus, eodem docendi munere pari cum laude perfunctus, publicam Theologiæ Cathedram in Neapolitana Universitate obtinuit, quam plures annos honorifice ascendit. Anno autem 1717. à Clemente XI. Pontifice Maximo, Carolo VI.

A Romanorum Imperatore, ac Neapolis Rege exposcente, Episcopus Triventinus in Samnio creatus fuit die 12. Julii, & in Ecclesia D. Andreæ Apostoli in Monte Quirinali, ubi Patres Soc. Jesu Tyrocinium ponunt, consecrationem à Fabricio Cardinali Paulutio die 12. ejusdem mensis accepit. Ad quam utique electionem eo libentius devenit Pontifex, quod ex Ughellio Ital. Sacr. tom. 2. col. 1080. cognovit Julium Cæsarem Maricondam Alphonsi Gentilem eidem Triventinę Ecclesię à Gregorio XIII. anno 1582. prępositum, eam vigintiquatuor annorum spatio summa, cum in temporalibus, tum in spiritualibus, utilitate, ac profectu administrasse, sperans proinde Alphonsum, & propria virtute, & hujus, aliorumque Antecessorum exemplo, similia jugiter præstiturum. Ejus legimus pastoralem Epistolam ad Clerum, populumque Triventinum, impressam Romæ anno 1717. Typis Cajetani Zenobii, quæ sicuti nova forma, novaque methodo concepta est, ita Sacræ paginę, & Ecclesiasticæ Historiæ luminibus mirum in modum exornata conspicitur, incipit. „ Inter mystica Judaicę religionis insignia, talaris illa Pon„ tificis tunica altiorem omnium contemplationem implebat. „ An.D. 1721. die 26. Julii celebravit primam Synodum Diœcęsanam, impressam Beneventi anno 1723. ex Typographia Archiepiscopali. Et in Concilio Romano, seu Lateranensi a laudato Benedicto XIII. Anno 1725. habito, Alphonsus Mariconda Episcopus Triventinus constitutus fuit, *Promotor Concili*, Anno demum 1730. translatus fuit ad Sedem Archiepiscopalem Mateolanam, [vulgo Matera] in Calabria à Clemente XII.

De eo in nostra etiam Bibliotheca par. 1. pag. 10. ubi ejus opusculum Meditationum, alięque locubrationes recensentur.

AMBROSIUS CROCE patria Mediolanensis, inter S. Petri Inglassiate Alumnos admissus anno 1660. die 12. Decembris, morum gravitate, prudentia, ac sedulitate in muneribus sibi impositis obeundis, sollicitudine, & zelo in Ecclesiasticis dignitatibus, tam intra, quam extra Congregationem obtentis administrandis invicta costantia semper enituit; Nam primo in Romana Curia *Comprocurator*, ut dicimus, rem Casinensem pro virili parte juvare, & augere studuit. Prior deinde, mox Abbas creatus, plura Monasteria, inter quę Mediolanense pręlaudati S. Petri in Glassiate, Bononiense, Farfense laudabiliter rexit; Denique cum Bobiense Cœnobium in Cotiis Alpibus gubernaret, ab Innocentio XII. ejusdem Bobiensis Civitatis Episcopus eligitur anno 1694. eique Ecclesię cum annos duodeviginti præfuisset, naturę tandem debitum solvit ibidem anno 1713. die 20. Aprilis, ętatis suæ anno circiter LXXII. De eo Nicolaus Coleti in Ital. Sacr. Ughell. Venetiis impressa an. 1717. tom. 5. col. 950. „ Ambrosius Cruce Mediolanensis Con„ gregationis Casinensis Theologus, & Monasterij Bobiensis Abbas hanc
* 1694. „ Sedem assecutus est 15. Septemb. * 1698. quam deinde vacuam dereliquit defunctus an 1713.

ANASTASIUS UBERTI Cęsenę nobil Familia ortus, Hieronymi Cardinalis Dandini Imolensis Episcopi Sororis Filius, apud Sanctam Mariam de Mōte Monasticis votis sese obstrinxit anno 1533. die 9. Martii; Floruit insigni pietate, ac pręstanti doctrina; Quamobrem cum ejusdem Monasterii Æconomum, seu, ut ajunt, *Cellerarium* ageret, à Julio III. Episcopus Imolensis in Flaminia renunciatus fuit anno 1552. die 11. mensis Maji, successitque laudato

dato Cardinali Dandino Avunculo suo; vixit in Episcopatu annos dùmtaxat sex, quibus expletis, laborum pręmia in Cęlis percepturus ex hac vita migravit anno 1558. juxta Ferdinandum Ughellum In Ital. Sacr. tom. 2. pag. 693. ubi eum valuisse dicit literatura, & religione, non autem, *Subdit Ughellus*, „ anno 1500. ut Arnoldus dicit, quo quidem anno forsitan non „ dum lucem aspexerat Anastasius „ At Arnoldus Lign. Vitę par. 1. lib. 2. cap. 45. pag. 323. ubi de eo agit, tantummodo affirmat eum obiisse *Sua ætate*; Cum autem Arnoldus opus suum in lucem emiserit anno 1595. ejus ętas optimè congruit cum Anastasii obitu, qui anno 1558. contigit. Cęterum Arnoldus Anastasium his verbis laudat. „ Vir doctus, & pius, qui ad ovi- „ le Domini custodiendum electus, verbo, & opere insigniter illud defen- „ dit, & nonnullis lucubrationibus suis, qualis, & quantus fuerit ostendit „ &c. Obiit hac nostra ętate; ex Epistola D. Angeli à Carpenedulo Decano „ Cęsenatico ad me transmissa. „ Pręterea mentionem de eo faciunt Gabriel Bucellinus *In Benedicto Redivivo*, ubi tamen asserit eum obiisse anno 1592. quod falsum omnino esse, inde potissimum constat, quod ex pręallegato Ughello ei in Episcopatu successerit Vitellotius Vitellius Typhernas an. 1560. Felix Egger Monachus Petrhusianus in Idea Ordinis Hierarchico Benedictini l. 2. par. 2. differt. 4. decade 4. pag. 271. ubi Bucellinum sequutus dicit, eum floruisse anno 1592. cęterum innocentię insignia, & monilia doctrinę ad Pontificatum Imolensium in Flaminia eum pertraxisse affirmat. In Regest. mss. Monachorum nostrę Congregationis pag. 164. à tergo, dicitur in margine, *Episcopus Imolensis, Vir pius, & doctus*: Nos etiam in Bibliotheca p. 1. pag. 15.

ANDREAS ADEODATI à Neapoli quidem dictus, sed revera Monopoli in Apulia natus, in Casinensi Monasterio nostram Regulam professus est anno 1647. die 2. Junii. Primo scholasticas disciplinas Neapoli docuit, deinde Abbas creatus, insigniora Cœnobia, Sublacense, Romanum, Casinense, Neapolitanum administravit; cumque in rebus agendis singulari prudentia, solertiâ, ac dexteritate polleret, pręcipua Congregationis munia, Visitatoris nempe, Deffinitoris, Generalis in Romana Curia Procuratoris, Pręsidentis denique, multa zeli, industrię, ac justitię laude obivit. Romę Abbas cum esset Tyrocinium ad Novitios pietate, ac litteris imbuendos aperuit, meque omnium primum valde juvenem recipiens, Monastico induvio donavit. Hinc ad Casinatis Cœnobii regimen transiens, haud ita multò post Procurator Generalis constitutus, Romam rediit, quo munere amplissimo in primis, gravissimoque, ea diligentia, reique publicę utilitate est perfunctus, ut virtutis suę, & propensissimi in commune commodum studii immortalem famam reliquerit; Cum enim haud modico ære alieno gravatam Congregationem reperisset, ut notabili ejus parte levaretur, ab Apostolica Sede primus obtinuit; quod ut clarius intelligatur, altius repetendum est. Sanctus etenim Pius V. ut ingentem classem contra Turcas, cervicibus Christiani populi jam imminentes, instrueret, maximam pecunię vim Monasticis per Italiam Congregationibus iteratis vicibus imperavit, pręcipue anno 1570. quod ipsum alii quoque Pontifices tum antea, tum postea, pręsertim Paulus III. annis 1543. 1545. 1551. & Alexander VII. anno 1661. & 1663. variis Ecclesię necessitatibus urgentibus, potissimum verò Hungarico Bello adversus Infideles, & Gallico, Germanicoque contra Acatholicos identidem effecerunt:

Cu-

A Cujus quidem pecuniç solvendç major portio Congregationi nostrę imposita fuit; cum vero nostra, alięque Congregationes tantam numeratę pecunię vim inpromptu minime haberent, nec habere facile possent, ab ipsamet Apostolica Sede, quę ad eandem, aliasque summas cogendas, plurima Montium loca, ut vocant, erigens, gravissimum æs alienum contraxit, fęnebrem acceperunt, magno utique interusurio, octo nimirum pro quolibet centenario, quemadmodum per id temporis communi usu fiebat; quod sane fęnus longo adeo temporis spatio florensissimam, copiosissimàmque nostrorũ reddituum partem singulis annis hactenus absumpsit, & tantã adhuc absumit; quã ob causam antiquũ Monachorũ numerum, templorum, divinique cultus magnificum illum splendorẽ, ac decus imminuere oportuit. At Andreas his ipsis, aliisque incommodis sanctissimo, ęquissimoque Pontifici Innocentio XI. opportune demostratis, ut sexaginta millia scutatorũ argenteorum, Apostolicę Camerę, eorum proinde interusurio cessante, restituerentur, feliciter obtinuit, quod sane haud difficulter pręstare potuit Andreas, eandem pecunię summam à privatis quibusdam longe minori interusurio pariter fęnebrem accipiens; lucrum itaque ex leviori interusurio proveniens, Andreę opera partim in cujuslibet Monasterii qualecumque levamen pro rata portione distributum fuit; partim vero S. Anselmi Collegio Romæ in ædibus D. Callisti erigendo assignatũ, ut ibi selecti ex tota Congregatione duodecim egregię spei juvenes, sacrę Theologię, jurique Eclesiastico sub pręstantissimis Magistris operam darent, ex quo non minor fructus, quam gloria prodiit, inde enim complures doctrinâ insignes Viros nobiliora Monasteria receperunt, qui meliorum literarum amorem, studiorum que probatissimam rationem in eisdem restituerunt. Hoc tam præclaro, memorabilique facinore Procuratorium munus cum Andreas absolvisset, ad Casinense Monasterium denuo administrandum recessit anno 1687., integroque decennio, quo illud bis gubernavit, in ejusdem juribus tutandis, imo & proferendis, in novis, pro Hospitibus, & Ægrotis, quos omni charitatis affectu complectebatur, ædificiis excitandis, in sacræ supellectilis, vasorumque ex argento numero augendo, in Templo, alioquin satis pulcro, pulchriore nihilominus reddendo totus fuit. Anno 1690. Præsidens renunciatus Congregationi universæ consueta prudentia, & solicitudine præfuit; inde ad Neapolitanum S. Severini Cœnobium regendum translatus anno 1693. cum maiora in dies optimi Præsulis exempla præberet, ab Innoc. XII. Pontifice Maximo Archiepis. Rossanensis in Calabria citeriori constituitur anno 1697., quamvis multo antea Andriensem in Apulia Episcopatum ab Innoc. XI. sibi oblatum constanter recusasset. Hæc autem in Rossanensem Archipræsulem electio, adeo felix, faustaque fuit, ut difficile dictu sit, quot illi Ecclesiæ, quantaque beneficia, quot spiritualia æque, ac temporalia emolumenta ex eadem accesserint. Sexdecim namque annorum spatio, quibus in ea Cathedra sedit, nihil antiquius habuit, quam flagrantissimum in suam Sponsam amorem verbo, & factis ostendere; eam marmoreis, argenteis, aureis, aliisque omnigenis ornamentis, tribus insuper sacellis elegantis structuræ à fundamentis erectis [quorum primum Santissimo Crucifixo 2. D. Andreæ Apostolo, 3. D. P. Benedecto posuit] munificentissime decoravit; annuos redditus auxit, Canonicorum Collegium, eorum, de quibus testari poterat, hæredem, instituit, totque

alia

A

alia præstitit, ut Ecclesiæ illius alter veluti Reædificator dici meruerit. Ex quibus liceat arguere, quanto mœrore, ac luctu amantissimi Pastoris decessum tulerint Rossanenses anno 1717. die 7. Augusti, quo Andreas ad bonorum operum, ac invictæ in extrema ægritudine acerbissimorum cruciatuum, patientiæ præmia percipienda evocatus fuit in Cælum, ætatis suæ annũ octogesimum quartum jam supergressus; tumulatus est in Sacello D. Benedicto Sacro, uno ex tribus ab eo ædificatis, ubi adhuc vivens marmoreum loculum sibi paraverat, supraque eum sui ipsius effigiem ex Pario lapide cingulo tenus ad altare paululum inclinatam collocandam jusserat, in religionis pietatisque argumentum, his tantummodo inferius verbis appositis.

ANDREAS ADEODATUS NEAPOLITANUS ARCHIEPISCOPUS ROSSANENSIS XXV.

De eo magna cum laude Julius Ambrosius Lucenti, [imo D. Erasmus Gattola, qui Lucenti notitias, & documenta pro Casinensi Episcopatu subministravit] *In Italia Sac. restrit. auct. &c.* 1075. Jo: Mabill *in Musæo Italico* ubi de suo in Urbem adventu. Regest. Ms. p. 236. à tergo in margine „ „ Abbas, Procurator Generalis, & Archiepiscopus Rossani ab Innocentio „ XII. obiit ibidem anno 1717. „ Benedictus Bacchinius in Vita sua à semetipso breviter scripta, impressa post ejus obitum Venetiis anno 1723. in tomo 34 Ephemeridum Liter. Ital. pag. 313. art. XI. num. XIX. „ circa „ medium Januarii mensem Neapolim venit, ubi tunc temporis Abbas P. „ D. Andreas Deodatus S. Severini Cœnobium moderabatur, vir doctrina, „ pietate, prudentia, & muneribus Procuratoris, & Præsidis Generalis „ celeberrimus, qui postmodum ad Rossanensis Archiepiscopatus infulas „ tranlatus est. Is mirum in modum Bacchinium advenientem gratiis cumulavit, voluitque ut apud se per integrum mensem maneret. „ Item Nicolaus Coleti in Appen. Ital. Sacræ. Ughell. col. 328. plurima in laudem Andreæ Adeodati refert, inter quę Synodum celebrasse valde salutarem: pretiosis marmoribus, ac lapillis, auro, picturis, argenteis vasis diversi generis pondo 400. multiplici supellectile Sacrarium, & templum ditasse. Hisce in operibus XL. aureorũ millia erogasse, Casinensi Monasterio VIII. aureorum millia, 4. Candelabra, aliaque argentea vasa supremis tabulis legasse, Capitulo vero suę Cathedralis XIV. millia: septem pro animę suę remedio sacerdotia vulgo *Cappellanias* cum Anniversario, festoque die Sanctissimi Patris Benedicti solemniter quotannis cęlebrando attributâ dote instituisse: denique Pauperum Patrem beneficentissimum fuisse.

ANGELUS DE NUCE A MASSA Lubrensi prope Surrentum Neapoli tamen oriundus, quapropter Neapolitanus dictus fuit, natus est an. 1600. & anno 1622. apud Casinum in D. Benedicti familiam cooptatus die 2. Julii, bonis utique avibus, meliorique Cœnobii ejusdem fortuna. Ingenio, siquidem, doctrinaque prestanti instructus, Philosophiæ, ac Theologiæ Scholasticæ studia ad ejus temporis usum non tam restituisse, quam ex integro Casini instituisse visus est, eo sane mirabilius, quo scientias etiam severiores, ut ipse de se testatur, sine Magistro didicit, pluresque insignes discipulos non Casino tantum, sed nobilioribus etiam Congregationis Cœnobii Magistros dederit. Accedebant Poeticę, & Oratorię artis, multiplicisque eruditionis tum sacræ, tum profanæ, morumque honestissimorum pulcherrima ornamen-

A menta, quæ illum spectabilem cunctis, amabilemque reddebant. Virtutum itaque, ac doctrinæ merito Abbatis infulas consequutus, nervos omnes intendit, ut in Cœnobiis, quæ illi moderanda obtigerunt, bonarum literarum Amor, & monasticæ disciplinæ cultus efflorescerent: duodecim annorum periodo, iterato regimine, quo Casino præfuit, habita Diœcesana Synodo, Zelum, & Sapientiam regulari Antistite dignissimam in suis Sanctionibus ostendit; Monasterium, & Ecclesiam Statuis, & inscriptionibus exornavit; Criminalem Jurisditionem in subditos Sangermanenses postliminio recepit, pluraque alia prestitit, ob quæ inter illustriores, ac beneficentissimos Sacri Casini Præsules recenseri merito debeat; ejus eruditio cum ex aliis, tum vero maxime ex notis ad Chronicon Casinense Leonis Cardinalis Ostiensis inclaruit, quæ reconditæ, ac selectæ doctrinæ famam apud Literatos ei pepererunt. Romam postea se contulit, ibique à Clemente IX. Pont. Max. cui opus illud dicaverat, *Examinator Episcoporum* extra ordinem, & Sacri Indicis Consultor, à Francisco vero Cardinali Barberino primarius Theologus electus, cum Calliensem in Umbria Episcopatum ab eodem Clemente IX. sibi oblatum respuisset, ab ejus successore Clemente X. Archiepiscopus Rossanensis renunciatus fuit an. 1671. die 18. Januar. tenuitque eam Sedem annis dumtaxat quatuor, post quos laudati Cardinalis Barberini suasione Episcopatu dimisso, Romam rursus concessit, ubi quamvis doctrinæ excellentia, & erudita, suavique consuetudine omnium venerationem, & amorem sibi conciliasset, haud tamen equam fortunam expertus est; nam cum Pensiones, quas sibi, cum Episcopatum reliquit, reservaverat, *á Ressignatarii,* vt vocant, successore minime persolverentur, subsequuta insuper pro infortunii cumulo, ejusdem Cardinalis Barberini Mecenatis sui morte, cum paupertate ad extremum usque senium illi obluctandum fuit; Ut vel hinc potissimum Regulares homines discant, non ita facile ex Claustris egrediendum ad Ecclesiasticas dignitates etiam oblatas recipiendas, aut si semel coacti susceperint, non levi de causa eas esse dimittendas, sed potius in propria vocatione constanter permanendum, suoque in gradu consistendum. At Angelus, quamvis his, aliisque incommodis conflictatus, à virtutis tamen semita non aberravit, ut enim Joannes Marius Crescimbenius narrat, in ejus Vita, eo semper charitatis ardore in pauperes ferebatur, ut etiam quæ maxime opus erant, sibi ipsi denegatis, ea in egenos libentius erogaret: Haud igitur incongrue sperandum, Angelum tam illustris misericordiæ, aliorumque bonorum operum merito, obitus tempore à Patre misericordiarum miseticordiam consequutum fuisse. Contigit Angelo ex hac vita migratio plane nonagenario anno 1691. die 8. Julii, Sepulchrum vero inter Canonicos S. Laurentii in Damaso, nam in contiguis ædibus *Cancellariæ* Apostolicæ domicilium ei concesserat supralaudatus Cardinalis Barberinus S. R. E. Vicecancellarius.

Ejus Vitam literis consignavit Italicè prænarratus Marius Crescimbenius, atque inter illustrium Arcadum Vitas edidit Romæ anno 1708. cum nonnullis tamen falsis narrationibus ei ab aliis transmissis, quas postea in nova impressione 2. voluminis Historiæ suæ Vulgaris Poeseos par. 2. pag. 321. ingenue correxit; At ejusdem Vitæ Synopsim adornavit item Italicè Thomas Perronus Aletinus, * & inter notitias Arcadum Defunctorum imprimendam

* *Dà Lecce in Calabria.*

dam

A

dam curavit Romæ apud Antonium de Rubeis anno 1720. Felix Egger Petrhusianus in Idea Ordinis Hierarch. Benedictini lib. 2 par. 2. dissert. 3. n. 5. pag. 242. „ Suos etiã Italia provehit, non minus illustris, & gloriosa in .. „ Angelo denique de Nuce Professo, & Abbate Sacri Montis Casini. Inter „ alia Angelici ejus ingenii gloriosa monumenta censeri præcipue debent *Vita* „ *S. P. N. Benedicti* à Magno Ecclesiæ Doctore Gregorio scripta, & *Chroni-* „ *cum Casinense* Leonis Ostiensis, quod utrumque opus doctissimis illustratum „ notis, Clementi IX. dedicatum voluit. Atque hic est ille Angelus de quo „ nobilis quidam Author testatur: *Eum unum doctum se Romæ vidisse* [a] Ut „ famam denique præmium æquaret ad Soronum primum, inde Rossanensem „ in Calabria Archiepiscopatum evectus est. Vixit ann. 1664. „ imo vixit usque ad annum 1691. Nos quoque de eo fusius in nostra Bibliotheca pag. 37. & seqq. ubi ejus opera, Authoresque omnes, qui honorificam de eo mentionem faciunt, diligenter recensemus. Novissime Nicolaus Coleti in Ital. Sacr. Ughell. in Appendice Venet. impressa 1722. col. 325. multis de eo agit; testaturque, Acta ejus Visitationis Diœcesis Rossanensis asservari in Tabulario Curiæ Archiepiscopalis.

* Apud Bucel. in Ben. rediv. ad an. 1664.

ANGELUS MARIA QUIRINI patritius Venetus; dum Brixiæ in Collegio PP. Societatis Jesu bonis literis operam daret, in ipso juventutis flore, spretis mundi illecebris, Patriam Parentesque deseruit, & Florentiam contendens, ibidem in Cœnobio * S. Mariæ, sub regularis disciplinæ jugo Deo se mancipavit anno 1698. die 1. Januarii; nec ita multo post, cognita ingenii ejus, doctrineque præstantia, Scholasticas disciplinas ibidem docere jussus, injuncto sibi muneri egregie satisfecit; Nobilioribus deinde Europæ Regionibus haud sine magna Sapientiæ accessione peragratis, Romam venit, ubi à Clemente XI. Pont. Max. cujus illico benevolentiã nactus fuit, Sacri Indicis *Consultor*, mox Sanctæ Inquisitionis *Qualificator*, demumque Sacrorum Rituum *Consultor* est renunciatus. Virisque illis Græcæ linguæ peritissimis adnumeratus, qui ab eodem Pontifice Sacris Orientalium Christianorum Codicibus expurgandis præpositi fuerunt. Ad dignitates vero nostræ Congregationis quod attinet, idem Pontifex Abbatem extra Ordinem, seu ut dicimus Supranumerarium Quirinum dixit, ea tamen lege, ut in alterutrius ex „ Abbatibus Florentinis [erant tunc numero duo] primo morituri locum, „ Abbatiamque succederet, quod brevi evenit, nam D. Hugone Berzighellio „ à Pisis Abbate, & Alumno S. Mariæ de Florentia paulo post defuncto, Quirinus ejusdem Monasterii Abbas statim evasit; nec dubium, quin ab eodem Pontifice, si is diutius vixisset, amplioribus dignitatum titulis cohonestatus foret; quod nihilo secius Innocentius XIII. eius successor præstitit anno 1723., quo illum Archiepiscopum Corcyrensem in mari Jonio creavit; optimo sane consilio, quo nimirum facilius linguæ Græcæ subsidio, Græcarumque Controversiarum notitia, schismaticos quosque ad Catholicæ Ecclesiæ Orthodoxiam Deo propitio posset reducere; sed anno 1727. à Benedicto XIII.; cui maxime erat acceptus, ad Brixiensem Ecclesiam, ut supra in Alphonso Mariconda diximus, translatus fuit: demumque eodem anno die 26. Novembris S. R. E. Cardinalis creatus. De eo, ejusque lucubrationibus fusius in nostra Bibliothecha Benedictino Casinensi egimus lit A. pag. 44. & seqq.

* Vulgo Badia.

* Majella scilicet Vaticanæ Basilicæ Custodi, de Simonibus à Secretis hujusce Congr. & P. Benedict. Soc. I.

ARSENIUS à MONELIA in Liguria Monastic. instit. in Cœnob. Sylvariensi, vulgo Cervaria dicto quindecim fere millia pasuũ à Genua distanti professus est an. 1450. die 2. Aprilis. Scripsit *Acta Cœnobii sui*, cujus etiam fuit Abbas, eique titulum fecit, *Thesaurus Cervariæ* In quodam Regesto Monachorum no-

A

nostræ Congregationis Genuæ in Monasterio S. Benigni existente, invenitur Arsenius à Monelia Episcopus fuisse, sed cujus Sedis non indicatur, imo subdit * Joannes Stephanus Marenchus Abbas olim ejusdem Monasterii, qui illam adnotationem in eodem Regesto conscripsit, *cujus autem loci fuerit Episcopus ad meam non dum cognit: pervenit* „ Cæterum nèc in Ughello, nec in ejus *Continuatore* Nicolao Coleti: Arsenius à Monelia invenitur, ut Indices legenti patet.

* *De eo in Nostra Bibl. L. 1. pag. 690.*

AUGUSTINUS GRIMALDUS Abbas Lirinensis, & Episcopus Grassensis, quæ est Urbs Galliæ Narbonensis * in Provincia, apud * Antipolim olim Grinnicum dicta, zelo divini honoris, & religionis studio plurimum enituit circa annum 1505. Inter præclara, quæ gessit opera, illud summis laudibus extollendum, quod Monasterium Lirinense magna cura, ac diligentia reformarit, & in antiquã Regulę observantiam, splendoremque restituerit, quod ut felicius auspicaretur, idem Cœnobium Leone X. Pontifice summo annuente, Casinensi Congregationi in perpetuum univit; atque subjecit an. 1515. Itaque Augustinus Abbatis, & Episcopi munere egregiè perfunctus, ad præmia evolavit in Cælum anno 1532.

* *Provense* * *Antibo.*

De eo Vincentius Barralis Salerna Monachus Lirinensis in Chronico ejusdem Lirinensis Cœnobii par. 2. pag. 183. & Gabriel. Bucellinus in Benedicto Redivivo ad an. 1515. pag. 36. col. 2.

AUGUSTINUS ISIMBARDI Marchionum ejusdem cognominis proles, Ticini Regii * vivere cæpit anno 1629. & ab ineunte ætate divino afflatus numine, paternæ domus divitias, ac dignitatem nihili ducens, abjectis sæcularibus vestibus, atra Benedictinæ familiæ tunica, veluti pretiosiori trabea indutus prodiit in Monasterio S. Salvatoris prope eandem Urbem anno 1645. die 18. Octobris. Sed cum ad altiora quæque indolem præseferret, sub privatæ Cellæ modio virtus ejus latere non potuit, sed supra candelabrum posita publicæ saluti præluxit; idcirco post Decani, & Prioris munera, maturè Abbas electus, eidem S. Salvatoris Cœnobio, S. Columbani Bobiensis, S. Petri Inglassiate Mediolanensis optimo Regimine præfuit. Sed hæc sphera adhuc nimis angusta, nec jam Claustra regularia tantę virtutis vim diutius continere poterant. Idcirco Clementis X. jussu ex eisdem eductus, in Cremonensis Ecclesiæ Cathedra collocatur; ut ex sublimiori specula veræ pietatis, veræque Sapientiæ radios circumquaque diffunderet. Quod dum egregiè præstat, accuratissime Diœcesim perlustrans, prudentissimè Synodum celebrans, Synodalesque Sanctiones typis consignatas amantissime populo exhibens, aliasque omnes boni Pastoris partes absolutissime adimplens, importuna mors cum Cremonensibus, post annum quintum invidit; Æstivo siquidem tempore ferventissimo continuis aliquot diebus, nulla sui habita ratione, Sacrum Chrisma frequentissimæ ex tota Diœcesi utriusque sexus confluenti plebi impartientem, laboris gravitas, calorisque excessus in morbum primum, ac deinde in tumulum impulit, anno 1680. atque ita pro Grege mortuus, inter electas oves, ut pie sperandum, locum obtinuit in æternum victurus.

* *Pavia.*

De eo Nicolaus Coleti in Additionibus ad Italiam Sacr. Ferd. Ughel. tom. 4. pag. seu column. 622. Impres. Venetæ anni 1719. „ Augustinus Isimbardus, Ca-
„ sinensis instituti Abbas, & Petri Superioris germanus frater, ab eodem Cle-
„ mente X. huic Ecclesiæ prępectus est. Hic cum sibi subditas Parochias, quas
„ frater letho intercedente visitandas reliquerat, invisisset, Synodum Dioece-
„ sanam habuit, ad morum regulam, Ecclesiasticamque disciplinam sartam
„ tectam servandam, salutaribus editis decretis. Quinquennio & ipse hanc

Ec-

„ Ecclesiam rexerat, cum die 2. Junii an. 1681. supremum Spiritum exhalavit De eo etiam in nostra Bibl. par. 1. pag. 61. In Regest. ms. pag. 154. à tergo, ubi in marg. *Abbas*, *Episcopus Cremonæ*.

AUGUSTINUS ODOARDI Neapoli, ex nobili familia natus, ibidem apud S. Severinum Sæculo nuncium remisit ann. 1691. die 15. Aprilis. Romæ in nostro D. Anselmi Collegio Sacræ Theologiæ, Sacrisque Canonibus operam dedit; postea admodum juvenis, & antequam *Decanatu* insigniretur [quod apud nos perrarum est] Tyronum Magister in Sublacensi Monasterio fuit constitutus; Inde Neapolim, mox Romam rediit, unde Ameriam primum, mox * Tudertum missus, Monialium Ordinis nostri Confessiones utrobique excepit; expletoque tempore, Romam revocatus, idem officium apud Moniales nostras S. Ambrosii de Maxima laudabiliter sustinuit. Denique ab Innocentio XII. Pontifice Max. creatus fuit Episcopus Capacii in Regno Neapolitano an. 1724. consecratusque in nostra D. Calisti Ecclesia à Cardinali Georgio Spinula tit. S. Agnetis nuncupato die 25. Februarii, paucis nimirum antequam ipse Pontifex fatis concederet diebus.

** Todi*

** Olim Caput Aqueum in Lucania, qua nunc Basilicata.*

** Obiit enim idem Pontifex die 8. Martii 1724.*

B

BASILIUS GRADI Ragusii, ex præclaro genere, natale solum obtinuit, & in Monasterio Melitensi in Mari Adriatico non longe à Patria, quod modicæ Congregat. caput est, D. Benedicti placitis sese subdidit. Inde in nostram Congreg. commigrans S. Mariæ *De la Croma*, prope idem Ragusium Alumnus evasit anno 1530. die 8. Octobris. Floruit scientiarum non minus, quam Christianæ pietatis eximio cultu, ut ejus opera in nostra Bibliotheca recensita perspicue testantur. cum Gregorius XIII. Pont. Max. tamquam lucernam, virtute, doctrinaque fulgentem, super Candelabrum Stagnensis in Dalmatia Ecclesiæ collocavit an. 1585. Sed non diù licuit eidem Ecclesiæ adeo egregio Pastore perfrui; nam biennio tantum cum in ea Cathedra sedisset, optimi Præsulis Ideam exhibens, morte præoccupatus, magnum sui desiderium ovibus, & amicis reliquit anno 1587. Fuit Discipulus Chrysostomi à S. Gemiliano, de quo infra: Meminit ejus Felix Egger in Idea ordin. Hierarch. Bened. lib. 2. dissert. 4. pag. 269. ubi *Virum multæ eruditionis eum vocat*; & part. 3. dissert. 8. n. 2. pag. 524. ubi *Criticum Sacrum* eum appellat.

** Meleda*

BERNARDUS MARIA, olim Innocentius, è Ducibus de Comitibus, flore videlicet Romanæ Nobilitatis, progenitus, admodum adolescens, anno nempe ætatis decimotertio Monasticum institutum apud S. Paulum de Urbe amplexus est, anno 1678. Ut autem D. Benedicti regulam solemniter profiteretur, ex præscripto Tridentini Concilii, usque ad annum sextum decimum expectandum fuit, qui incidit in annum Domini 1680. die 21 Martii. Exacto tyrocinio, Parmam, indeque Bononiam missus, Benedicto Riccino Mutinensi S. Proculi Priore Claustrali, qui postea Abbas fuit, Præceptore, viro morum pietate, ac doctrina præstanti, Philosophiam, & Jus Canonicum, aliasque Scientias edoctus,

** Conti*

B uberem frugem, natalibus, susceptoque instituto respondentem reddidit. Itaque mature consuetos Congregationis gradus Decani, ac Prioris transiliens, ad Abbatis, ac *Visitatoris* dignitatem pervenit, & Farfensis Monasterii regimen sortitus, ea prudentia, humanitate, ac paterna in omnes charitate se gessit, ut spes cunctis affulserit, Congregationem nostram egregio in primis, numerisque omnibus absoluto Præsule fruituram. At Clemens XI. Pont. Max. Nobilissimæ familiæ decori prospiciens, duorumque ex eadem Stirpe Germanorum fratrum virtutes, ac merita perpendens, alterum, Michaelem Angelum, Apostolicum in Lusitania Nuncium, S. R. E. Purpura donavit, alterum Bernardum Mariam, Terracinensis Ecclesiæ infulis ornatum voluit an. 1710. eumque quarto nonas Januarii insequentis anni 1711. idem Frater Cardinalis in nostro D. Calisti Transtyberino Templo in Episcopum consecravit; Præfuit illi Ecclesiæ decem omnino annis, plurima, eaque ingentia commoda, & beneficia, eidem impartiens, nam Cathedralem Ecclesiam, proximumque Episcopi palatium pro viribus instauravit; prædia, jura, & jurisdictiones Mensæ, & Ecclesiæ suæ recuperavit, Diœcesim frequentibus visitationibus lustravit, Clericorum Seminarium ob æs alienum olim clausum, quod ipse dissolvendum curavit, denuo aperuit, attributis eidem, ac unitis in perpetuum Apostolica authoritate, simplicibus, ut vocant, beneficiis tunc vacantibus, & in posterum per totam Diœcesim vacaturis, pluraque alia præstitit, quæ ab integerrimo, divinique honoris zelo succenso Episcopo merito sperari poterant. Hæc non solum fama vulgante percepi, sed meis etiam ipse oculis perspexi anno 1714. quo antiqui amoris, & diuturnæ amicitiæ gratia in Terracinensi Cathedrali ipso coram Quadragesimales Conciones libentissime habui. Anno autem 1720. Episcopatum, ab aeris insalubritatem sibi valde noxiam dimisit, non sine tamen Diœcesanorum omnium dolore, & luctu, qui decem annorum spatio, pium, ac suave ejus regimen experti fuerant, egregiasque virtutes jugiter demirati; At insequenti anno 1721. die 16. Junii ab Innoc. XIII. ejus fratre Germano, qui non ita pridem, die videlicet 8. Maji ejusdem anni Pontifex Max. renunciatus fuerat, in amplissimum S. R. E. Cardinalium Collegium fuit cooptatus, mira Sacri Senatus gratulatione, effusa totius Urbis lætitia, inexplicabili Monast. nostri, ac universæ Congregation. gaudio, quod non solum Romæ apud S. Calistum, sed in omnibus etiam aliis Cænobiis, pluribus festivorum ignium, Luminum, Tubarum, aliorumque Musicorum instrumentorum, quodque præstantius est, profusarum in pauperes eleemosinarum significationibus publicè ostendit; Nec adeo multo post ab eodem Pontifice Fratre suo Major Pęnitentiarius, & Casinensis Congreg. apud Sanctam Sedem Protector fuit constitutus, cui utinam licuisset, ut cęperat, diutius pręesse, ac prodesse.

De eo Nicolaus Coleti in nova Ughelli editione Venetiis facta, in Episcopis Terracinensibus, quamvis in nomine erret *Bernardinum* illum pro *Bernardo Maria* perperam appellando. Cum autem in universis nostræ Congr. Monasteriis publicè ob Cardinalatus dignitatem nostro Bernardo Mariæ collatam lętitiæ argumenta ederentur, plurima elogia exposita fuere, plurimæque poeticæ Lucubrationes typis consignatæ; Sed paucula hæc tantum afferam, quæ mihi nunc sunt obvia. Bononię in S. Proculi Cœnobio sequens inscriptio posita fuit supra majorem Templi januam.

D. O. M.

Ob cooptatum inter S. R. E. Cardinales á SS. Dom. Nostro Innocentio XIII. Pont. Max. Fratre suo Bernardū Mariam de Comitibus olim in nostra Benedictina Congregatione Monachum, Abbatem, Visitatorem, Inde Episcopum Terracin. quod nostro

stro Ordini, Sanctæque Ecclesiæ Catholicæ amplissimæ dignitatis decor collatus Et Patroni demandata Provincia benevertat Preces, & Gratiarum actio. B
E vivis excessit anno 1630. die Dominica, quæ fuit 23. Aprilis in Conclavi Vaticano, quò se cum aliis Cardinalibus novi Pontificis creandi gratiâ post Benedicti XIII. mortem incluserat, ictus acerrima apoplexiâ, paulo postquam eodem mane Sacramentali peracta confessione, Sacrosanctum Christi Corpus sumpsisset: morbus adeo violentus fuit, ut intra duarum horarum spatium, sensuum usu statim privatum, illum extinxerit; communi non solum Sacri Senatus, sed etiam Urbis, imo Christiani Orbis mærore; tactus quidem olim fuerat, octo fere antea annis, alio apoplexiæ ictu non ita quidem vehementi, à quo proinde utcumque convaluerat; at secundæ, eidemque validiori percussioni succubuit. eo nimirum tempore, quo omnium votis, ac vocibus ad Summi Pontificatus apicem exposceba tur, à quo sane haud longe distabat, nam ut constans fama fert, jam designatus Pontifex erat, prope diem renunciandus. Deo aliter visum. Sit Nomen Domini benedictum; cecidit corona capitis nostri.

C

CAROLUS CAMILLUS MOLZA Mutinæ nobili genere natus, ibidem apud S. Petri Cœnobium nostræ Regulæ jugum subiit anno 1630. die 2. Decembris, expletoque naviter studiorum curriculo, Scholasticas disciplinas plures annos tradidit; postea Abbas, celebriora Congregationis Monasteria viginti annorum spatio administravit. Ravennæ in Cœnobio Sancti Vitalis perpulchram, & ascensu facillimam scalam marmoreis columnis ex Grecia olim adductis ornatam, excitandam curavit. Anno autem 1679. die 27. Novembris Abbas cum esset S. Simpliciani Mediolanensis ab Innocentio XI. Pont. Max. è Monasticis septis, in quibus annis propemodum quinquaginta libentissime degerat, extractus, in Mutinensis Ecclesiæ Cathedra, ubi paulo ante Paulus Molza ejus Frater sederat, collocatus fuit agens ætatis an. 64. unde annis ferme undecim sapientiæ, ac pietatis radios circumquaque diffundens, ad perpetuam electorum lucem migravit anno 1690. die 25. Sept. ætatis suæ 75. à D. Joanne Stephano Agosti Bononiensi tunc Monacho, postea Abbate, in extremo agone, opportune, ac peramanter adjutus. De eo Julius Ambrosius Lucenti in Italia Sacr. restricta aucta &c. ac etiam totidem fere verbis Nicolaus Coleti in nova Italiæ Sacræ Ughell. edit. Venet. 1717. cum additionibus tom. 2. col. 140. 11. 78. in Regest. Ms. pag. 73. à tergo.

CHRYSOSTOMUS FAMILIA *CALVINI*, natione Calaber à S. Gemiliano D. Benedicti Institutum in Monasterio Casinensi amplexus est anno 1530. die 26. Junii, quod præstanti eruditione, morumque Sanctimonia haud modicum illustravit; Linguarum siquidem Latinæ, Grecæ, atque Hebraicæ, aliarumque Scientiarum fama cum apprimè floreret, ad Concilium Tridentinum una cum aliis Congregationis nostræ Theologis, ac eruditissimis Viris, Isidoro Clario, & Luciano Mantuano, directus est, eique usque ad finem Sessionis Septimæ interfuit, postquam ob varia incommoda, & pestis metum Bononiam, annuente ** Idem Concelium.*
Pau-

B Paulo III. Pontifice, translatum fuit, uti constat ex Indice Libri Venetiis impressi in quarto an. 1552. *Sub signo Spei* cum hac Epigraphe, *Generale Concilium Tridentinum, continens omnia, quæ ab initio usque ad finem*, [septimæ videlicet Sessionis] *in eo gesta sunt*; ubi inter Abbates Congregat. Casinen. recensetur Chrysostomus Neapolit. ex Neapolitano videlicet Regno, cum ceteroqui eidem Concilio postmodum Tridenti restituto, plures alios nostræ Congregat. Abbates, & Theologos interfuisse, minime vocari possit indubium, Innocentium nempe à Novaria, Stephanum Cataneum itidem Novariensem, Eutycium Cordes Belgam, Augustinum Loschum Hispanum, Marcum à Brixia S. Vitalis Ravennę Abbatem, aliosque, ut ex Actis, & Judicicibus ejusdem Concilii perspicue apparet. At Chrysostomum laudatus Pontifex Paulus III., virtutum ejus odore percepto, ad reformandam, imo ad instituendam Casinensis instar, Congregationem Melitensem in Mari Adriatico prope Ragusium destinavit. Prçstitit id fideliter, ac strenue Chrysostomus, eaque de causa plures nobiles Ragusienses Monastico induit cucullo, & optimis litteris æque, ac eximia pietate erudivit, (quos inter maximè enituit Basilius Gradi,) qui omnes Viri probatissimi, & egregii evaserunt, omnesque variis in locis Episcopi fuerunt creati. quam potissimum ob rem ipse met Chrysostomus à Pio IV. Pontifex Max. Archiepisc. Ragusiensis renunciatus fuit, exposcente Ragusiensi Senatu, qui Chrysostomi virtutes, ac singulares animi dotes satis perspectas habebat, præsertim quod Gentis ejus linguam optimè calleret, longaque, ac diuturna rerum omniū ad regimen illius Ecclesiæ pertinentium experientia esset pręditus, nam Prędecessores Archiepiscopi omnibus fere in negotiis ejus consilio, ac opera semper usi fuerant. Contigit hoc anno 1560., Auctore Arnoldo Wione lign. vit. par. 1. lib. 2. cap. 29. pagin. 256., at secundum Jo. Baptist. Marum in Annotationibus ad Placidi Rom. supplementum de Vir Illustr. Casinen., anno 1564., idque ex Actis *Consistorialibus*. Vixit in Archiepiscopatu, maiori indies virtutum omnium incremento, & exemplo, annos plane quatuordecim, si Wionis calculum sequamur, si vero Mari, annos dumtaxat decem, nam anno 1574. die 16. Febru. justitiæ bravium percepturus, ad superos evolavit, natus ipse annos 80., eique in Archiepiscopali Ecclesia solemniter parentatum fuit, habita etiam in ejus laudem funebri oratione, quæ postmodum fuit impressa, in qua omnia ejus insigniora gesta narrantur. At Melitenses Monachi, qui etiam num Chrysostomum, uti Instauratorem, imò uti Parentem venerantur, in Monasterio S. Jacobi, quod ejus Congregationis est caput, quotannis, recurrente ejus obitus die, celebri ritu illius memoriæ justa persoluunt.

* Meleda Insula.

* De eo supra Pag. 15.

Præter autem Arnoldum Wionem, Placidum Romanum, & Joannem Bapt. Marum, qui Chrysostomum vocant virum Sanctitate insignem, & scientiis, pręsertim Gręca lingua, doctissimum; agunt etiàm de eo magna cum laude Julius Ambr. Luc. imo D. Erasmus Gattola, qui Lucenti omnia, quę ad Pręsules, aliosque illustres Viros Casin. pertinent, subministravit, in Ital. Sac. restr. auct. &c. pag. 986. Hilarion Corbetta Mediolan. Abbas S. Salvatoris Papię, vir Latinis, Gręcisque litteris eruditiss. in libro Epistolarum Latina quidem lingua conscripto sed Gręcis sententiis identidem asperso, qui extat Ms. in Bibl. ejusdem S. Salvatoris, aliquot ad Chrysostomum datis Epistolis pag. 181., & 990. Felix Egger Petrhusianus, Idea ord. Hierarch. Benedict. lib. 2. pag. 2. diss. 3. pag. 244
„ sed prę reliquis antecellit vitę etiam sanctioris pręconio celebrandus B. memorię
„ Chrysostomus de S. Gemiliano, Calaber, è castro, & vexillo Bened. Casin. ad
„ Archiepiscopalem thronum Ragusinum evectus 1560. „ Regesta denique Monachorum nostrę Congreg. in quibus appellatur, *Pietate ac Religione conspicuus, & Con-*

C

& *Concilio Tridentino* interfuisse asserit, quę omnia luculentius in nostra Bibliotheca Bened. Casin. explicantur, pag. 117.

CÆLESTINUS PEZZANCHERI nobili familia Placentiæ prodiit an. 1691., ibidemque in D. Sixti Cœnobio sęculo valedixit an. 1707. die 19. Maii Romæ in D. Anselmi Collegio, Leandro de Porzia *nunc S. R. E, Cardin. an. scilicet* 1730 & Bonaventura Finardi postea Cong. nostrę Pręside, Pręceptoribus, Sacrę Theologiæ, & Juri Pontificio operam dedit ab an. 1711. usque ad 1714., & a Jo. Baptista de Miro, nostrę Congregationis Procuratore Generali Gręcam linguã apprime didicit; quo tempore a Cardinali Jo. Antonio Devia fortuito in S. Paulo cognitus, prò instituendis in eadam Lingua Gręca Seminarij sui Ariminensis adolescentibus, eò accersitur: tribus annis id operis confecit. Inde Placentiam reversus, ibique Bibliothecę pręfectus, Sac. Theologiam aliquandiu docuit. Sed divini Spiritus impulsu, arctiorem vivendi normam percupiens, ad Trappenses in Italia Monachos transivit an. 1718. die 10. Septembris mutatoque nomine, D. Placidus vocatus fuit, primo quidem in Cœnobio S. Bartholomęi Boni Solatii in Etruria, mox in Monast. S. Mariæ Casęmarii in Latio, ubi haud post multos annos Abbas creatus fuit, Card. Annibali Albano Commendatario in paucis charus, ab eo plura commoda pro Cœnobio, ac Monachis impetravit. Exinde Cardin. Ursini Archiepisc. Benevent. virtutum fama commendante, amicitiam obtinuit; à quo demùm ad Summum Pontificatum assumpto, Romam paulo post accitur, & in Vaticano Palatio collocatur, primusque omnium Abbatum ab eodem SS. Pont. solemniter benedicitur, ac deindè Episc. Himeriensis in Mesopotamia eligitur, & consecratur an. 1726. die 3. Febr. Illius in Pontificiis ædibus provincia erat, à supremo Antistite sibi demandata, Vitam Sancti Athanasii, à Gottefrido Hermant, ex variis SS. PP. præsertim ex ipsiusmet D. Athanasii operibus, ac Vitis collectam ex Gallico in Italicum Sermonem transferre. Anno demum 1728. die 12. Aprilis Episcopus Tiburtinus ab eodem Pontifice creatus est.

CONSTANTINUS DE LANOY, seu ut Itali dicunt, De la Noya patria Neapolit. familia tamen ex Belgio oriunda, in Cœnobio Sancti Severini Monasticæ Regulæ observationem vovit anno 1573. die 25. Jan. Hic a Gregorio XIII. Pont. Max. *Vici Equensis*, sive *Vicensis* in Campania Episc. primum, an. 1582. deindè Archiepisc. Rhegiensis in Calabria renunciatus, antè consecrationem obiit an. 1586. uti asserunt Arnold. Wion Lign. Vit. par. 1. lib. 2. cap. 55. ejusdem libri; & cap. 29. pag. 258. & Ferd. Ughel. Ital. Sac. Tom. 6. col. 790. num. 2. his verbis „ Constantinus de Lanoya ex Sulmonens. Principibus, Gregorii II.
„ Bojani Ducis Filius, ex Monacho Casinensis Cœnobii electus est Episcp. Equen-
„ sis anno 1582. Septem omnino menses in ea dignitate vixit, cujus cum laude
„ meminit Arnol. Wion lib. 2. Lign. Vit. de hac Familia legendus Carolus de Lellis
„ de nobilibus Regni Neapolitani familiis „ Præterea de eo agit Aloysius Carafa, vir Sanctitate percelebris, in vita Jacobi de Graffiis, & ex eo Bened. Laudati Abbas, in Brevi Chron. S. Severini par. 2. in principio, ubi narrat Constantinum secundum Sæculi dignitatem nobiliss. quidem fuisse, utpotè Pincipis Sulmonensis consanguineum, sed tamen morum probitate, & regularis perfectionis studio longe nobiliorem; arctissimo amicitiæ vinculo eidem Graffio piiss. ac doctiss. conjunctum, atque adeò ex morum similitudine flagrantiss. in Deiparam Virg. amore, & cultu præditum, quam pluries in die flexo genu venerabatur; Gulæ cruciatibus deditiss. ex condicto cum eodem Graffio in Mensa à sapidiore bolo, ut plurimum abstinere assuetum, nec vesci solitum nisi cibo cineribus condito &c. denique Felix Egger Idea Ord. Hierarch. Benedict. lib. 2.

par.

par. 2. differt. 3. pag. 234. „ Conſtantinus, inſigne familiæ de Lanoy in Bel-„ gio decus, quem è Cœnobio S. Severini in urbe Neapol. extractum virtus Ar-„ chiepiſc. Thiara Rhegitana in Apulia honoravit, ejuſdem nomine immortalitati „ ob egregia merita conſecrato, obiit an. 1586. „ Marc. Anton. Maltempi in libro ſatis raro, *Trattato della vita propria, & altre Hiſtorie &c.* In Orvieto 1585. per Baldo Salviani lib. 2. c. 2. pag. 110. Conſtantino di Caſa Noja di Napoli Sig. di Prata, abbandonò il mondo, facendoſi Monaco, preſe la cura in Monte Caſino d'alloggiare i Pellegrini, & per le ſue virtù fu fatto Veſcovo della Città di Vico.

CORNELIUS à NEAPOLI S. Severini Urbis ejuſdem alumnis adſcriptus an. 1593 die 18. Oct. in Regeſto Monach. noſtrę Congreg. pag. 111. à tergo dicitur, *Coadiutor Epiſc. Juvenatii in Regno Neapolit: ibique mortuus*; ſed mendū puto Amanuenſi, qui *Cornelium à Neap. pro Gregorio Santacrucio* ſcripſit de quo infra L.G.

CYPRIANUS à BARIO in Apulia ejuſdem Monaſt. S. Severini Neap. Monach. factus an. 1499. die 21. Dec. in eodē Regeſto pag. 150. invenitur cum hac nota *Creatus Epiſcop. Nullatenenſis*: & in alio Regeſt. pag. 69. a tergo in margine *Epiſcopus Titularis*.

D

DESIDERIUS MONACHUS CAVENSIS Epiſc. Laquedonienſis in Apulia. Tabulę Cavenſes. Ita prorſus Arnol. Wion Lign. vit. parte 1. l. 2. c. 46. pag. 324. ſed an iſte Deſiderius floruerit ante, vel poſt inſtitutam Congregationem noſtram minime diſtinguit: Nec ex Ughellio alterutrum expiſcari poſſumus, cum in Catalogo Epiſcoporum Laquedonenſium, quem tamen ipſe Ughellus elumbem, & mancum ſe accepiſſe teſtatur, nuſquam appareat Deſiderius Cavenſis.

E

EMMANUEL BRANCACCIUS prænobili ſtemmate Neapoli prodiit, & in Caſin. Cœnobio Monaſticum inſtitutum ſuſcepit an. 1641. die 13. Dec. ab Alex. VII Epiſcop. Ariani creatus an. 1667 ſedit uſque ad annum 1688. quo feliciter obiit. Nicol. Coleti Ital. ſac. t. 8. col. 224. nu. 39. ubi eum Theologię nobilem Profeſſorem vocat. Jul. Ambr. Lucenti in Ital. ſacr. reſtricta, aucta &c. pag. 1066. Regeſt. Ms. pag. 236.

EPIPHANIUS PHANELLUS Venetus Regulam noſtram profeſſus eſt in Cœnobio S. Georgii M. Venet. an. 1669. deinde mutato profeſſionis loco, S. Benedicti Ferrarię alumnis adſcribi voluit; Scholaſticas diſciplinas plures annos cum docuiſſet, ab Inn. XII. Pont. Max. renunciatus fuit Epiſc. Inſularum Zacynthi, & Cephalenię in mari Jonio an. 1695. ſedit plus minus annis tribus, immatura morte ſublatus.

* *Zante, è Cefalonia.*

F

FLAVIUS FERRARIENSIS, vide inf. Hercules Tambuſius.

FORTUNATUS MAUROCENA ex præcipuis Venetę Nobilitatis Familiis ortus, Franciſci Mauroceni bellicę fortitudinis contra Turcas fama celeberrimi, Venetæque Reipublicę Ducis inclyti, fratris filius, cum ad curam Reipublicę iam admoveretur, & *ſapiens terræ firmæ*, ut dicunt, conſtitutus eſſet, repente Patriam, ac Parentes deſerens, Ravennam petiit, ibique in S. Vitalis Cœnobio Monac. fieri voluit an. 1692. die 11. menſis Martii; poſtea vero, obtento Ravennatium Monachorum conſenſu, inter D. Juſtine Patav. ſodales admitti poſtulavit; votique compos effectus, cum non contemnenda eruditione polleret, ejuſdem Monaſterii inſigni Biblioth. præpoſitus fuit; Ut autem, & generis claritas, & egregiæ ejns animi dotes, atque virtutes illum ad majora expoſcebant, parum abſuit, quin in Venetiarum Patriarcham à Veneta Republ. quæ tali privilegio gaudet, eligeretur, pauciſſimis ſuffragiis deſideratis. Sed paulopoſt an. ſcilicet 1710. die 7. April. à Clem. XI. Pont. Max. creatus fuit Epiſcopus Tarviſinus, cujus Urbis ante CCC. annos Ludovicus Barbo D. Juſtinæ olim Abbas, Noſtræq; Congreg. Author Epiſcopus fuerat; Eam Eccleſiam Fortunatus annis tredecim plæclare admodum adminiſtravit, erecto ibidem Clericorum Seminario, Cleri, populique moribus reformatis, divino cultu adaucto, cæteriſque optimi Paſtoris partibus ſtrenue expletis; quamobrem an. 1723. ab Innoc. XIII. Pont. Max. ad Brixianam Eccleſiam regendam tranſlatus fuit, ſuffectuſque Cardinali Barbadico, qui juſſu ejusdem Pontif. à Brixianâ ad Patavinam Sedem tranſivit, quæ ab obitu Georgii Card. Cornelii vacua erat. De eo mentionē faciunt Felix Egger in Idea Ordin. Hier. Benedict. lib. 2. par. 2. diſſert. 4. num. 5. pag. 282. & Leonellus Crocecalle in Hiſtor. Ms. Abbatum S. Juſtinæ lib. 9. pag. 637. quem vide in noſtris Analectis; ſicut etiam Nicolaum Coleti in Italia Sacra Ughell. tom. 5. col. 573. num. LXXXIV. & Authores Ephemer. Literat. Ital. tom. 35. art. 15. pag. 412. ubi plures locubrationes metro, proſaque, tum Tarviſienſium dolorem in ejus diſceſſu, tum Brixienſiū gaudium in ejus adventu teſtantes, utrobique impreſſas, indicant, Obiit Fortunatus Maurocenus Patavii in Cœnobii S. Juſtinæ, quo ſe Brixiâ ægrotus contulerat, piiſſimè an. 1727. die 25. Junii.

* *Paſtorem ſcilicet ſui deſignandi.*

FRANCISCUS COPPINUS; vide infra Ignatius Coppinus.

FRANCISCUS à NARO Siculus Monachus S. Martini de Scalis factus anno. 1567. die 9. Maji in Regeſt. pag. 219. à tergo in marg. dicitur Epiſcopus, ſed locus non indicatur.

GREGORIUS COPPINUS Parmæ natus, ibidem in Monaster. S. Jo. Evang. regularibus votis sese obstrinxit an. 1613. die 17. Mart. ob doctrinam, & in rebus agendis prudentiam, ac solertiam electus est Generalis Romæ Procurator, & Abbas Farfæ. Ab Urbano VIII. Pont. Max. creatus fuit Episcop. S. Angeli, & Bisaccii in Lucania, Regni Napolit: provincia, quæ nunc Basilicata dicitur an. 1641. die 12. Junii obiit Casini, dum ad suam sedem pergeret eodem an. 1641. de eo Ferd. Ughell. Ital. sacr. tom. 6. & Andreas Raynerius in Hist. panegyr: S. Anselmi tom. 1. in præf. Nicolaus Coleti in Addit. ad Ughell. eodem tom. 6. col. 835. n. 24. edit. Ven. 1717. ubi eum *Neapolitanum* vocat, sed perperam, cum revera Parmensis fuerit.

GREGORIUS CORTESIUS patria Mutin. in Monast. S. Bened. agri Mantuani iam grandis natu claustralem vitam inchoauit an. 1508. die 26. Mart.; Liberalibus æque, ac scholasticis disciplinis, juris que prudentia excelluit, quas divinarum literarum notitiâ, & plurimâ tum sacrâ, tum profanâ eruditione mire ex ornabat; Ea propter à Cardinal. Mediceo, qui postea Leo X. fuit, adhuc in sęculo degens *Causarum Auditor electus fuit*. A Paulo vero III. Pont. Max. dum Cortesius Abbas esset S. Georgii M. Ven., *Reformator, & Visitator Apostolicus* per totam Italiam, Theol., & Comes Cardinalis Campesii in legatione Germanica contra Lutherum an. 1540. renunciatus, in qua legatione ita se gessit, ut ex ea in Italiam redux, non ita multo post, ab eodem Pontifice in sacrum Cardinalium Colleg. sit cooptatus, S. Cyriaci in Thermis titulo ei atributo; moxque Episcopus Urbinas declaratus; non dum enim Urbin. in Metropolitanam Sedem fuerat erectum, quod nihilominus paulo post contigit. Vixit Cortesius in ea dignitate annis sex, Justitię, sapientię, integritatis, cunctarumque virtutum laude omnium linguis, ac calamis celebratus.

De eo Ferdin. Ughell. Ital. sacr. tomo 6. col. 879.; Nos que fusissime in nostra Bibl. ubi omnia ejus opera, omnesque de eo agentes Authores diligentiss. recensemus.

GREGORIUS A NEAPOLI in D. Severini ejusdem Urbis Cœnobio Monac. professus est an. 1580. die 21. Mart. Episc. dein' creatus fuit à Clemente VIII., ut testantur Regesta Mss. nostrorum Monach. quamvis cuius nam sedis Episc. fuerit minime indicent.

GREGORIUS SANTACRUCIUS item à Neapoli ejusdem Cœnobii S. Severini alumnus factus an. 1593. die 1. Jan. Hic cum doctrina æque, ac sanctimonia floreret à Paulo V. Pont. Max. creatus fuit Episc. Draconien. in partibus infidelium, & Coadiutor datus Joanni Antonio Viperano Messanensi Episc. Juvenatii in Apulia, cui post tres annos defuncto, ejusdem Pont. jussu Gregorius in Episcopatu successit; sed huic dignitati parvo admodũ tempore supervixit, nam post VII menses oborta valetudine naturę debitum solvit, in Choro Cathedralis Eccl. tumulatus an. 1610.

De eo præter Regesta Monach. nostrę Cong., & Ferd. Ughell. Ital. sacr. tom. 7. col. 1000. agit Benedi. Laudati in Brevi Chron. S. Sever. Ms. 1. 2. pag. 256. „ Pater.
„ inquit, D. Greg. Santacroce à Neapoli professus an. 1593., vir incomparabili,
„ humilitatis, ac omnigenæ doctrinæ, præcipuè juris Pontificii, & Ecclesiast. histor
„ ac eruditionis peritissimus; tantum virum nostro Monast. invidit Paulus V., dum
„ ipsum adhuc juvenem an. 1608. Coadiutorem esse voluit Illustriss. Jo. Ant. Vipe-
„ rani Episc. Juvenatii, ibi inter alia Episcopium pene ruiturum summa celeritate re-
„ paravit, ut in ejusdem Palatii fronte legitur.

Gregorius Santacrucius Monachus Casin. instauravit. Episcopo post tres annos defuncto eidem Ecclesiæ ab eodem Pont. præficitur; at post septem menses vita functus exi-

H

eximii Pastoralis zeli perpetuam ibi memoriam reliquit; cujus corpus in Choro Cathedralis Ecclesiæ fuit sepultum, tali cum Epithafio,

Sit laus Deo, & requies animæ Gregorii Santacrucii Episcopi Dragonien. Qui omni officio, & humanitate Coadiutoriam Juvenatien. Ecclesiæ triennio administravit mox ejusdem Episcopus effectus, septimo mense post susceptum munus intempestivè decessit anno M. DC. X.

HERCULES TAMBUSIUS patria Ferrarien. in Archisterio Casin. Monachi vitam professus est an. 1530. die 26. Junii. Floruit Grecæ, Latinæque lingua magna peritia. A Julio III. Pont. Max. cui ob virtutes admodum erat acceptus, creatus fuit Episcopus *Rebelli*, vulgo *Ravella*, quæ est Urbs Regni Neapolitani, olim in Picentinis, nunc in Principatu citeriori an. 1555. die 18. Sept. cui Ecclesiç cum annos quindecim egregiè præfuisset, ex caduca ad im̃ortalem vitam transivit Ferrariæ an. 1570. in Ecclesia S. Francisci tumulum, ac memoriam sortitus.

De eo Gabr. Buccell. in Bened. Rediv. Plac. Roman. in Suplem: Petri Diaconi de Viris Illustr. Casinen. c. 13. Jo: Baptista Marus in Annot. ad idem caput, ubi sic loquitur „ Hunc non bene Flavium vocat noster Placidus, uti etiam Arnol. Wion. lib. 2.
„ Lign. Vit. cum *Hercules Tambusius* in Catalogo Ravellen. Episc. nominetur. Epis-
„ copali dignitate insignitus legitur an. Dom. 1555. die 18. Sept. Ferrariæ obiit an.
„ 1570. ibique sepultus in Ecclesia Sancti Francisci. Testatur Marc. Ant. Guarinus *Ital Sacr. tom. 1. col. 104. n. 35.
„ in Compend. Histor. Ecclesiarum Ferrar. lib. 3. pag. 247. & Vir Clariss. Ughell. in
„ Episcopis Ravell. se legisse meminit insculpta in ejus tumulo hæc pauca verba ver-
„ nacula lingua, *Hercule Tambusi Vescovo* 1570.

At Regesta Mss. nostrorum Monachorum eum passim Flavium appellant, ubi in margine, *Episc. Ravelli doctissimus in lingua Grçcâ*, forsitan in sæculo Hercules vocabatur, illudque nomen factus Episcopus vel ipsemet resumpsit, vel alii ei reddiderint.

Item de eo Ant. Libanorius in Ferrar. aurea par. 1. pag. 85. Jul. Ambr. Lucen. in Italia Ughell: Restrict. aucta &c. pag. 986. & pag. 1467. ubi eum Latini, Græcanicique eloquii callentiss. vocat; Nicol. denique Coleti in Ital. Sacr. ejusdem Ughelli aucta, & emendata, pag. 1192.

HIERONYMUS SENIS ex nobili Burghesia familia ortus, relictis omnibus, quæ mundi sunt, apud D. Eugenium ejusdem Urbis vota sua ad nostræ Regulæ præscriptum Domino nuncupavit an. 1634. die 4. Sept. cumque doctrina, & pietate apprime floreret, Romam accersitus anno Jub. 1650. inter Apostolicos Pænitentiarios Basilicæ S. Pauli admissus fuit, quo munere laudabiliter perfunctus ab Innoc. X. Pont. Max. Soanensi primum anno 1652. deinde à Clemente IX. Pientinæ Ecclesiæ in Etruria præficitur an. 1668. eo in regimine prudentiæ, integritatis, justitiæ, charitatis, aliarumque virtutum laude excelluit. Sedit Pientiæ annis prorsus triginta, post quos, laborum mercedem recepturus, temporalem vitam æterna commutavit an. 1698. die 15. Jan.

De eo Nicol. Colet. in Ital. Sacr. Ughell. impress. Ven. an. 1717. in Episcopis Pientinis, tali elogio „ Hieronymus Burghesius Patritius Senensis Ord. S. Benedicti Juris
„ prudentiæ, Sacræ Scripturæ, Musices, Mathematices, nec non linguarum Grç-
„ cæ, & Hebraicæ notitia pollens; plurima munia substinuit in sua Congregatione
„ Romæ extra ordinem Pænitentiarium egit Apostolicum in Vaticana Basilica, Ordi-
„ narium in Basilica S. Pauli an. Jub. demum ad Soanensem Cathedram eum delegit.

 Innoc.

H

„ Innoc. X. ubi cum aliquandiù proficuè resedisset, aeris gravamine perturbatus,
„ ad hanc Pientinam translatus est, 17. Sept. 1668. à Clemente XI. Reparandæ Ec-
„ clesiæ, reformandis Sacris Ritibus ad normam novissimi Cęremonialis illico manus
„ apposuit, Diœcesim statis temporibus lustravit, Synodos habuit, pluribus auxit
„ rem sacram, in omnibus longe clarissimus. Dierum, meritorumque plenus mor-
„ talitatem deposuit in sua Cathedrali die 15. Jan. an. 1698.

Idem habet Jul. Ambr. Luc. in Ital. Sacr. restrict. aucta &c. pag. 1462. & seq. ex quo Coletus ipse omnia desumpsit.

Senis in Aula Majori ædium Rm̃i Abbatis prædicti Monasterii S. Eugenii visitur ejus effigies depicta cum hac Inscriptione.

Illm̃us, & Revm̃us D. Hieronymus Burghesius Senensis Monachus Casinen. hujus Monasterii Professus, ab Innoc. X. creatus Episcopus Soanensis 22. Octobr. 1652. ætatis suæ anno 36.

De Episcopatu verò Pientino, deque ejus obitu nihil ibidem annotatur; habita autem ratione temporis, tum ejus electionis in Episcopum Soanensem, ejusque tunc ætatis, tũ ejus ex hac vita decessus, cognoscitur usque ad annũ ętatis suę 86. mortalem vitam eum produxisse.

HIERONYMUS DE JUDICIBUS Amalphi natus S. Severini Neapolis, ut suspicor, Alumnus floruit Philosophica Scientia circa annum 1595. Eum ob morum eximiam probitatem, doctrinęque præstantiam, sui Cives, teste Petr. Ricord. Hist. Monast. Dial. 4. pag. 466. à Summo Pontifice in Archiepiscopum postularunt. Sed cum apud Ughellum in Elencho Archiepiscoporum ejus Urbis minime reperiatur Hieronymus iste *de Judicibus*, consequens videtur illum vel à Pontifice Max. electum non fuisse, vel electioni suæ Hieronymum haud quaquam consentisse. Verba Ricordati hæc sunt „ Girolamo Amalfitano de Giudici, famiglia principale d'
„ essa Città, della quale ne sono usciti, Cardinali, è Arcivescovi, è un Ruggieri
„ Doge di detta sua Patria, quando che ęra libera, Priore adesso di S. Severino di
„ Napoli, Logico perfetto, e Filosofo raro, ha letto al Capitolo Generale di S. Be-
„ nedetto fuor di Mantova; ne sono passati molti anni, che da suoi Cittadini, per i
„ suoi ottimi costumi, e dottrina fù domandato al Papa per loro Arcivescovo.

HIPPOLYTUS ANDREATIUS nobilis Mantuanus S. Benedicti de Padolyrone Alumnis adscriptus fuit an. 1599. die 5. Julii, ejusdemque Monasterii postea Abbas cum esset, ab Urbano VIII. Pont. Max. ad Interamnensem in Umbria Episcopatum evectus fuit an. 1639. die 12. Aprilis, cui Pontifici Hippolytus Corpus Comitissæ Mathildis ex eodem S. Benedicti Cœnobio, Romam transferendum concesserat, vixit in ea dignitate annos septem, habita Diœcesana Synodo, editisque Synodalibus Sanctionibus; demumque anno 1646. Mantuæ fatis obtemperavit apud Monachos tamen sepultus.

De eo Ferd. Ughell. Ital. Sacr. tom. 1. col. 831. n. 63. Nic. Col. in nova edit. ejusdem Ughell. Venet. 1717. his verbis „ Hippolytus Andreatius nobilis Mantuanus Mo-
„ nachus, & Abbas S. Benedicti Congreg. Casin. electus est Episcopus Interamn. die
„ 12 Aprilis 1639. Vrbano VIII. in paucis charus, cui præcipienti, ut obsequere-
„ tur, corpus sustulit Comitissæ Mathildis è suo Mantuano Cœnobio, & in Vatica-
„ num intulit, ubi honorificentissimo excipitur tumulo: Obiit in Patria 1646. men-
„ se Octobr. sepelitur ibi apud suos Ascetas; Lucerius ex Congr. Oratorii p. 765.

• Vide nostram Bibl. in eodē Andreatio pag. 228.

HIPPOLYTVS MANTVANVS alter, ejusdem S. Benedicti Padolyr. sodalis Ecclesiam Petræ-Honorii, vulgo Bertinoro Episcopali munere gubernavit: teste Gabr. Buccel. Ben. Rediv. ad annum. 1664. & Felice Egger Petrh. Idea Ord. Hierar. Benedict. lib. 2. par. 2. dissert. 4. Dec. 4. num. 5. pag. 283. Sed istis utpote exteris & valde dissitis non ita facile hisce in rebus credendum, si nostratium documenta desint.

HI-

H

HIPPOLYTUS BERARDVCCIVS à Vigiliis in Apulia, apud S. Severinum Neapolis Monasticæ militiæ rudimenta posuit an. 1634. die 19. Octobr. Vir fuit eruditus, humanis, & Scholasticis literis, quas plures annos docuit, satis excultus. Senecę lectioni, præsertim ejus declationum, addictissimus, ex quo Sententiarum acumina, & arguta dicta semper in promptu habebat, quamobrē ejus colloquium, & familiaritas gratissima omnibus erat. Anno autem 1689. ab Alexandro VIII. Pont. Max. creatus fuit Episcopus Casertanus in Campania prope Vulturnum fluvium; Cui Ecclesiæ cum annis circiter sex præfuisset, naturæ tandem tributum pependit an. 1695. die 21. Sept. ætatis suæ 82.

De eo Bened. Laud. in Brevi Chron. S. Sever. Ms. pag. 366. „ Professus an. 1634.
„ die 19. Oct. fuit fæcundo, ac prompto ingenio præditus; diù Lectoris Cathe-
„ dram primariam in Sancto Severino tenuit, & Academiam humaniorum Lite-
„ terarum ibidem valde celebrem promovit, & auxit; 5. annis fuit Abbas S. Se-
„ verini, deinde Abbas Aversę cum esset, ab Alex. VIII. qui ejus merita optime
„ noverat, ad Episcop. Casertæ fuit promotus, ibique obiit die 25. Sept. 1695.
„ ætatis suæ 82. „ Felix Egger ubi supra l. 2. p. 2. dissert. 4. pag. 247. ubi tamen nomen ejus ignoravit; ideoque Episcopum Casertanum tantum nominat. Nos etiam in Bibl. & Regest. pag. 124.

HONORATVS FASCITELLVS ex nobili stemmate Æserniæ in Samnio prodiit, Casini verò arctius se Deo, Monasticis emissis votis, dicavit an. 1519. die 8. Decembr. Pietate, ac doctrina Sacra, profanaque, & Latinæ, Græcæque linguæ peritia insigniter eminuit. A Julio III. Pont. Max. Innocentio Montio in suam familiam adoptato Præceptor datus, & Episcopus Insulanus in Calabria renunciatur. Interfuit Trid. Concil. Poetica facultate excelluit, testantur id Carmina in laudem quorundam Heroum à Paulo Jovio elogiis celebratorum, & alia ejus Poemata: Ab omnibus ejus ævi eruditis Viris plurimum commendatur; Nec minor ejus laus est à Petro quoque Aretino laudatum fuisse.* Annis undecim pastoralem curam gessit, quam biennio ante mortem sponte deponens animæ suæ salutem dumtaxat, eo tempore, curavit, An. 1564. Romæ piissime decessit, & ad immortalem patriam, ut sperare fas est, feliciter evolavit.

Agit de eo Ferdin. Vghell. tom. 9. col. 509. n. 31. Edit. Venet. per Nicolaum Coleti 1717. „ Honoratus Fascitellus Iserniensis* nobili Familia natus an. 1502.
„ Patre Marco Viro clar: Matre Margarita Caracciola; Puer ann. 17. Mona-
„ chus Casinen. Cœnobii factus, vir evasit in Græcis, humanis, divinisque
„ literis versatissimus, & Poeta insignis, cujus etiā Poemata lepidiss. legūtur apud Jo-
„ viū in Elogiis, & impressa quoque in Poetarū Italiæ deliciis* Laudatur à Petro Bē-
„ bo, Joan: Casæ, Flaminio, ab Amico meo erudito Jo: Baptista Mari Cano-
„ nico S. Angeli in Foro Piscium in Notis ad librum Petri Diaconi Casinen. de Vi-
„ ris Illustr. Casinen. quem publici juris fecit Romę an 1655. aliisque doctissimis
„ viris; cumque ab egregias virtutes Julii III. Pontificis notus, & familiaris esset,
„ Insulana infula condecoratus est die 30. Junii 1551. Pręceptor datus Inn. Mon-
„ tio Cardinali in Pontificis familiam adoptato. Interfuit Triden. Conc. Romę
„ obiit mense Martio 1564. cum jam antea Episcopatu se absoluisset; Insigne
„ edidit opus de factis Alphonsi Marchionis Vasti heroico versu concinnatum;
„ cujus cum laude Scipio Capyce, de principiis rerum. *Tum vitę unanimem socium &c.* ut in nostra Biblioth. in qua fusissimè de eo agimus, omnesque alios Authores de ipso agentes referimus &c. Reg. ms. pag. 233. in marg.
„ *Poeta insignis.*

Felix Egger, Idea Ord. Hierar. Benedict. lib. 2. p. 2. dissert. 4. decad. 1. pag. 261

HONORIVS, vel ut habet Vghell: Honuphrius Grifarius, Patria Perusinus, ficuti

cuti

* *In Comedia, cui titulus* Il Marescalco *Act. 5. Scena 3.*

* *Æserniensis:*

* *Collectis à Ranutio Shero, & editis Francofurti 1608. in 16 p. 1. pag. 952 usq. ad 966. Vide nostra Analecta*

H

cuti ego in meis Adverſariis adnotavi, profeſſionem vitæ Monaſticæ in Caſinenſi Archiſterio emiſit an. 1596. die 26. Julii, qui cum Vir admodum egregius evaſiſſet, Generalis Procurator in Romana Curia, mox Abbas creatus fuit, deinde à Gregorio XV. Pont. Max. Epiſcopus Montis Peluſii in Apulia, procurante Alex. Card. Montalto noſtræ Congr. Protectore electus anno 1621. die 17. Martii, duobus tantum annis illi Eccleſiæ præfuit, nam anno 1623. ex mortali vita ad æternam pervenit.

De eo Ferd. Vghel. Ital. Sacr. tom. 1. pag. 1024. Jul. Ambr. Luc. ibidem pag. 1032. Nicol. Coleti edit Ven. 1717. tomo 1. col. 1001, n. 23. in Reg. Ms. pag. 200. „ Epiſcopus Montis Pelvſii ex ProcuratoreGenerali an. 1621.

HONORIVS AB VRBEVETERI profeſſus Monaſticum Inſtitutum in Cœnobio Caſinen. an. 1577. die 2. Martii in Regeſto Ms. pag. 199. in marg. dicitur, *Epiſcopus*, ſed cujuſnam Civitatis, non indicatur.

I

IACOBVS CARACCIOLUS nobili admodum familia natus eſt Neapoli an. 1658. & ibidem in Cœnobio S. Severini Monaſticæ regulæ ſeſe ſubmiſit an. 1673. die 29. Nov. Sub D. Severino ab Aſculo Abbate Farfenſi, de quo in noſtra Bibliot. L. S. plurimum in monaſtica diſciplina, cæteriſque virtutibus profecit, quas potiſſimum oſtendit, ſive dum Romæ apud S. Paulum Prioris Clauſtralis munus exercet, ſive dum Abbas creatus, prædictum S. Severini, ac poſtea S. Laurentii de Averſa, aliaque Monaſteria, ſingulari prudentia, ac zelo regularis obſervantiæ adminiſtrat, ſive denique dum Viſitatoris officio in noſtra Congreg. integerrimæ juſtitiæ laude perfungitur. Itaque eximiæ probitatis fama intra ſolius Congregat. fines contineri haudquaquam potuit; extra eandem longe, lateque manavit, ipſaſque Pontificias Clementis XI. aures pervaſit, qui tantę virtutis fulgorem minime ſub modio occultandum, ſed in ſublimiori candelabro collocandum ratus, Jacobum Epiſcopum Caſertanum in Campania felici deſignavit; At is Monaſtici propoſiti tenax, illudque regnis, & ſedibus præponens, ea qua par erat reverentia oblatam infulam recuſavit. Quæ ſane humilitas Pontificem ipſum majorem in admirationem adducens, has in voces eum impuliſſe fertur *Gaudemus profecto temporibus quoque noſtris inveniri perfectos Monachos, qui majorum ſuorum exemplo oblatas Eccleſiaſticas dignitates conſtanter reſpuant*, jure igitur illuſtriorum Congreg. noſtræ Epiſcoporum albo Jacobus eſt aſcribendus, qui à Sapientiſſimo Pontifice Sacri Paſtoris lituo dignus eſt judicatus quem ipſe Jacobus nihilominus ſuperiori virtute ſuadente ne atrectare quidem voluerit.

JACOBVS LENTIVS patria Romanus, primum inter Sacri Monaſterii Caſinen. Alumnos admiſſus fuit an. 1638. die 29. April. deinde ad D. Pauli de Vrbe Profeſſos, ut dicimus, transferri voluit. Scholaſticas diſciplinas Papiæ, alibique docuit. Procurator poſtea Generalis in Rom. Curia conſtitutus, totius Congr. negotia, prudentiæ, ſolertiæ, ac vigilantiæ laude egit. Abbas creatus, prædictum S. Pauli Cœnobium ita gubernavit, ut pium Patris, ac dirum Magiſtri ad Regulæ noſtræ præſcriptum, prout ferebat occaſio, ſemper oſtenderet, ac optima ſtudia ſtrenue promoveret. Anno autem 1670. à Clemente X. Pont. Max. Archiep. Cõpſanus in Regno Neapolit. renunciatus fuit; Præfuit illi Eccleſiæ annis tantum duobus, nam an. 1672. die 20, Aug. ex caduca ad æternam vitam migravit.

* *Conſa In Provincia Principatus Vlterioris, olim in Hirpinis ad Aufidum amnem*

De

I

De eo Nicol. Coleti in Ital. Sacr. Ughell. tom. *6*. col.*826*. n:*45*. in Archiep. Compsanis. „. Jacobus Lentius Romanus Monachus Casinen. Vir sane egregius, singularisque prudentiæ, quæ & illũ jam pridem apud suum Ordinem, cum Procur. „ General. munus obiret, mirificè commendarat; Tantę verò facundiæ, ac hu- „ manitatis fuit, ut quibus cum versaretur, eum omnes & vehementer diligerent, „ & observarent. Initio sumpti Archiep. muneris mansit aliquàntò in Oppidis S. „ Andreæ, & S. Mennæ, Mox in oppidum Calistrum se contulit permotus precibus „ Principum Ludovisiorum, à quibus & humaniter acceptus, & benignissime sem- „ per est habitus; quo in loco quamquam esset valetudinis tuendæ studiosis*. tamen „ decessit haud satis matura quidem ætate: die 20. Augusti *1672*. sepultusque est „ in majori ejusdem oppidi Ecclesia, ac perhonorifica, elegantique inscriptione „ honestatus. Opinio apud universam Urbis aulam de eo fuit, peracerbam illi „ mortem majores, ampliores que honores intercepisse.

** quam tamen non affert.*

Item de eo Jul. Ambr. Lucen. in Ital. Sacr. restrict. auct. &c. pag. *1066*. ubi eum *Summum Theologum vocat*. „ qui post emensos Magisterii, Abbatis, & Procur. „ General. gradus à Clemente IX. &c. Isidorus Morattinus in Musis Miscellaneis* „ pag. *510*. multis eum laudat. Et in principio poeticæ Paraphrasis in Vitam S. P. Benedicti à D. Gregorio M. exaratam, quam Moratinus eidem Lentio dicavit, longo carmine elegiaco eum celebrat, demumque hoc Epigrammate.

** X. Nã Clem. IX obiit an. 1669.*

Certa Casinatum Spes, inclyta fama Licæi,
Cui Charis Ambrosium præbuit eloquium.
Moribus innocuis exæquas facta Catonis,
Dum tua non luxus, non Cypris ora domant.
Te Virtutis Amor flectit, reverentia Divum
Quod pariter pietas, Religioque probant
Hinc mortalis adhuc se se fama inserit Astris
Post fata ut longas ducat Olimpiadas

Felix Egger in Idea Ord. Hierarch. Benedict. l.2. par. 2. dissert. *3*. num. *5*. pag. *242*. Regest. Ms. pag. *236*. *230*. à tergo.

IGNATIUS COPPINUS de Prato, quod Oppidum est amplum Etruriæ decem circiter millia passum à Florentia distans, ante Monachatum Franciscus Coppinus Prælatus Romanæ Curiæ, & Episcopus Interamnen. in Umbria, creatus à Calisto Pont. Max. an. *1458*. die *19*. Maji, & pro Apostolica Sede in Angliæ Regno Legatus, missus à Pio II. an. *1459*. Sed post paucos annos ab eodem Pio revocatus, & ab Episcopatu depositus fuit; avaritiæ, simoniæ, & turbarum insimulatus, & Monachum induere permissus, vel potius coactus, in Monast. D. Pauli de Urbe nostram regulam professus est an. *1463*. die *21* Martii. Nec diù insuscepto regularis vitæ institUto supervixit; animi enim dolore ob ingens infortunium, & imputata crimina brevi ad extrema deductus fuit; parabat ille siquidem Apologiam suæ in Anglia administrationis, à Hieronymo Alliotto viro doctiss. & eloquentis. compositam, coram Pont. Max. Paulo II. & Sacro Card. Senatu recitandam, sed dum in id incumbit, mors illum ad æterni Judicis tribunal, veram dicturum causam traduxit.

** Hunc Civit. titulo, & Episcopalis Cathedræ honore insignitum.*

De Ignatio Coppino agunt Pius II. suorum Comment. l. *3*. fusissime ubi ejus crimina in Legatione Anglica, quam venalem fecerat, patrata enarrat, eaque Coppinum confessum fuisse, & confessionem suam propria manus scripsisse &c. Pium igitur illum damnasse, Episcopatu privasse, & ab ordine deposuisse. Coppinum autem sive quod Religionis zelo accensus esset, sive quod in sæculo, dignitate privatus, Vitam sibi molestissimam fore crederet, à Pontifice petiisse, ut liceret sibi in Monast. S. Pauli, cum Monachis Casinen. D. Benedicti Ord. profiteri, hoc indul-

I dultum ei fuisse, ac insuper ut in Presbyteratus Ordine ministrare posset; assumptoque Ignatii nomine in eodem usque ad eam diem sine reprehensione Domino famulari, meliorem Monachum, quam Episcopum futurum.

Ferd. Ughel Ital. Sacr. tom. 1. col. 761. edit. Venet. 1717. n. 38. in Episcop. Interamnen. ex ejusdem Pii II. Com. Licet lib. etiam 2. citet, in quo tamen Pius nihil de Coppino, sed tantum lib. 3. errat quoque Patria eum Interamnensem vocans, cum revera Pratensis fuerit.

Franciscus Angeloni in Hist. Interamn. par. 2. fol. 144. ad an. 1463. „ Et indi à non „ molto tempo Papa Pio ritornato da Mantova verso Roma, privò di quel Vesco- „ vado Francesco Coppini, che v' era stato assunto nel 1458. Sentasi il Platina „ „ perchè nella Legatione Britannica si havesse usurpato più autorità con gran danno, „ e ruina degli vomini, che à lui dalla Sedia Apostolica fù conceduta „ Ma nel Breve scritto dal Papa à Terni, altra cagione se ne dimostra così dicendo „ 1463. Hodie Ecclesiæ Interamnen: ex eo Pastoris solatio destitutæ, quod nos nuper dilectum filium *Franciscum de Coppinis tunc Episcopum Interamnen: nunc veró Ignatium nuncupatum Monachum Monast. S. Pauli extra muros Urbis Ordin. S. Bened. suis culpis, & demeritis exigentibus*, regimine, & administratione ipsius Ecclesiæ Interamnen. cui tunc præerat, de Fratrum nostrorũ consilio, authoritate Apost. duximus deponendum, privandum, & amovendum, De Persona dilecti Filii Ludovici electi Internamnen. Nobis, & eisdem Fratribus nostris &c. providimus &c.

Hieronymus Alliottus supralaudatus in libris suarum Epistolarum, qui Mss. Aretii in nostro Cœnobio asservantur, plurima habet tùm de Francisco, tùm de Ignatio „ Coppino, ante scilicet, & post ejus Monachatum; ex eis ea potissimum, quæ „ ad absolutam Coppini notitiam pertinere sunt visa, exscribere, & huc transferre „ me non piguit, gratum Lectori fore existimantem, non solùm Coppinum plenius „ agnoscere, sed multo etiam magis Alliotti stylum, & facundiam veluti in suo „ fronte gustare.

Ex libro 1. Hieronymus Francisco Coppino &c. Legi ornatiss. literas tuas, quæ ut „ nihil ad me novi attulere, ita veterem illam, quæ me jam pridem imbuit, opi- „ nionem, incredibilis humanitatis tuæ, vel augere visæ sunt, vel si nihil addi po- „ tuit, me tamen diutius detinuerunt in admirationem tui; Quid enim tibi repen- „ dere umquam possim pro isthac profusiss. liberalitate, quam mihi modo plenius „ quam unquam tuis literis expressisti? Non modo enim obsecutus es mihi, ut ami- „ cum meum in tuam benivolentiam admitteres, sed me quoque ita complexus es, „ ut supra vix optare, postulare certè non ausim &c.

Ex lib. 2. Hieronymus Francisco Coppino &c. Summa, & insperata lætitia nos affecerunt ornatiss. literæ tuæ &c. „ post pauca „ Literas tuas fabre, & artificiose confectas opportune accepi, & simul admiratus sum sagaciss. ingenium tuum, quod tam brevi, & veluti ex tempore tam multa prospiciat &c.

Ex eodem lib 2. Domino Francisco Coppino Thesaurario Bononiensi. Quare te laudo prudentiss. Coppine, quod uti cæteris in rebus, ita in hac quoque sapienter instituisti vitam. Ut enim audio, te totum ad Dei cultum, ad Religiosorum hominum consuetudinem, ad rerum divinarum considerationem insinuas; qua in re novum mihi Socratem exhibes, ut enim ille neglecta ea disciplina, quæ de Natura est, quod abstrusiss. rerum causas rimari, & pervestigare posse diffideret, se totum ad eam, quę de moribus est, disciplinam contulit, Ita Tu non absimiliter intelligens solertiam, & diligentiam nostram, quantum par esset, quantumque vellemus, in rebus humanis haud quaquam proficere, ingeniosa prorsus, & arguta ratione te confers ad earum rerum studium, & meditationem, in quibus operam perdere nequaquam possis: Quę tuæ vitæ institutio non modo tibi, sed ami-

amicis tuis futura est usui, quippe qui dignis, sanctisque precibus tuis multa se à Domino consequi posse confidant. Aretii 19. Junii 1452.

Ex eodem lib. 2. Hieronymus Francisco Coppino &c.

Nullas umquam ad te literas dedi, quin fœnus abs te acceperim. equidē gravis semper sēperque ornatas ex te soleo legere: sed in his ultimis, quas ex Bononia scribis, te ipsum vincis; In quibus ea gravitate, copia, ornatu de rebus divinis disputas, ut cuivis vel rudi facile sit delicias tuas, & lautam supellectilem intueri; Solent plerique ex isthac Civit. Bonon. humanarum rerum sapientiam reportare; tu vero utrumque genus retulisti, & humanę sapientię, & divinę. Ac propterea splendorem orationis utrique generi conjunxisti, & ne tibi Peripateticum deesset, aliquid ad felicitatem, facile passus es externa quoque bona cumulatius vendere, ut ad Dei cultum, ad contemplationem supernę Patriæ, ad virtutem, & beatitudinem comparandam desit nihil &c. Aretii 3. oct. 1452.

Ex eodem lib. 2. D. Franc. Coppino electo Episc. Interamn. &c. De Præsulatu tuo equidem non minus gratulor, quam si ad me ipsum is honos esset delatus; Illustre sane indicium fuit, & aperta conjectura Pontificalis de te tùm existimationis, tùm benivolentiæ, absentem, ac multis terrarum interstitiis disparatum, præter Curię consuetudinem, extulisse &c. 26. Aprilis 1458.

Ex eodem lib. 2. D. Franc. Coppino Interamn. Episc. &c. Dii mihi vertant in bonum, quod bina, & insperata lætitia eodem tempore sum affectus. Altera, quæ paulo prius evenit, ut Alexium & studiosissimum tui, & mihi amicissimum hac tempestate viderim; Altera quod ex ipso Alexio Florentiâ veniente intellexi præstantiss.
„ Dominationem tuam ex remotis. extremisque Angliæ partibus tandem nobis, &
„ expectanti Etruriæ redditam esse. Quarto jam anno à nobis abfuisti; quo tem-
„ pore varii de te rumores perlati sunt tum læti, tum tristes: Pertulerat aliquan-
„ do fama hostium copias tua virtute, solicitudine, industria pulsas, deletasque
„ esse, qua ex re amici tui magnam in spem erecti credebant fore, ut majore cum
„ titulo, ac dignitate ad nos aliquando redires, quam hinc abieras. Rumor dein-
„ de longe diversus increbuit, exercitum tuarum partium esse concisum, & de
„ tua quidem persona variæ fuerunt sententiæ, aliis affirmantibus, te superstitem
„ esse, aliis te una cum tuorum exercitu occubuisse; In hac ancipiti, variaque sen-
„ tentia nos hic Aretii suprâ bimestre fuimus, tandem didicimus te repertum esse,
„ posteaque in Gallia interfuisse novę Francorum Regis coronationi; Nunc majo-
„ rem in modum gratulor, te nobis, atque Italiæ redditum esse; & quamquam
„ amplissimos honores illos, quos sperabamus, per hunc tuum reditum non es con-
„ secutus, non parum tamen nobis emolumenti, lucrique existimamus accedere,
„ quod te ex extremis hostium faucibus, & viventem, & incolumem accepisse li-
„ cuit. Ad illos verò honores eximios, vita comite, tua virtute, tuaque industria
„ te ipsum in posterum comparabis; nunc satis est, quod pro tuo reditu, pro tua
„ incolumitate amicis tuis apprime liceat gratulari tibi. Vale 1462.

* *Quis nimirum & ipse oppidanus Etruscus erat, Pratensis scilicet.*

Ex eodem l. 2. Hieronymus, Religiosiss. Viro Domino Ignatio Monacho Congr. S. Justinæ, qui fuerat olim Dominus Franciscus Coppinus Episcopus Interamnensis:
Varia esse vocationum genera non ignoramus; sæpe quidem illabitur, seque insi-
„ nuat peccatorum mentibus Salvator noster, dulcedinem quandam, & prægusta-
„ tionem supernæ illius, beatæque gloriæ secum afferens, & simul hujus nostræ
„ fragilis, casuræque vitæ vanitatem ostendens, & ante oculos ponens. Sed quo-
„ niam semen inter spinas cecidit, à solicitudinibus & divitiis, & voluptatibus sę-
„ culi sæpe numero suffocatur, fructumque non refert; fortiora tunc remedia mor-
„ bis nostris, & antidota acriora præbentur, ut tribulatione vexati reditum, re-
„ cursumque habeamus ad Deum, & quem florentibus rebus agnoscere neglexeri-

I

„ mus, procella sæviente noscamus. At sunt nonnulli tam duri animi, tamque for-
„ tis, ut aspera quæcunque tolerando superent potius, quam ab amore sæculi divelli
„ patiantur. restat his tertium Salvatoris antidotum, quod magnũ profectò dile-
„ ctionis est signum, & divinæ benivolentię in nos illustre indicium; Ut qui nec
„ blanditiis deliniti, nec tribulatione vexati ad Deum redire proponimus, vi qua-
„ dam, & impulsu divinæ manus attacti redeamus. Hoc genus conversionis Pau-
„ lus Apost. expertus est, cum prostratus ad terram, & tremens, stupensque dixit,
„ *Domine quid me vis facere*? & ex persecutore factus est vas electionis; Hoc idem
„ Conversionis genus sensit, & alter Paulus primus eremi cultor, qui persecutio-
„ nem fugiens, quæ sub Decio, ac Valeriano inflicta est Ecclesiæ, ad montium
„ deserta confugiens, dum persecutionis finem præstolatur, necessitatem in vo-
„ luntatem vertit. Hoc item tertio conversionis genere te nunc vocari à Domino
„ videor intelligere; nam quod primam vocationem senseris testes sunt pleræque
„ Epistolæ tuæ tum ex Bononia, cum ex aliis locis ad me datæ, quæ & timorem
„ Dei, & contemptum Sæculi præseferunt. Testes sunt etiam Religiosi viri, qui-
„ bus ubicumque terrarum positus adhæsisti, quos observasti, quorum amicitias,
„ & consuetudinem tantâ devotione coluisti. Quod item secundam vocationem sen-
„ seris per tribulationis æstum, mortes præstantissimorum fratrum, nepotumque
„ tuorum, atque uno simul tempore totius domus, ac familiæ tuæ interitus, & rui-
„ na testantur. Quibus ex rebus cum facile intelligeres vanam, fallacemque esse
„ hujus sæculi beatitudinem, captivus tamen, & irretitus illius amore tenebaris,
„ quod existimares pulchrum esse inter homines excellere, & clarum, gloriosum-
„ que nomen tibi ipsi comparare. Quod tua industria partim assecutus es, partim
„ etiam majorem in modum assequuturus eras, nisi te violenta manus Domini his
„ laqueis potenter exemisset. Hæc profecto vera est, & certa apud Deum gloria
„ pro Deo ignobilis fieri. Is demùm gloriosus, & clarus est apud Deum, qui se
„ apud homines, & esse, & haberi cupit obscurum, denique amat Deus humilia,
„ superba dejicit, tantoque apud ipsum inclyti, & excellentes erimus,
„ quanto nos ipsos humiles præbuerimus, & dejectos. Hactenus ego te versatilis,
„ mirabilisque ingenii in rebus gerendis sæculi cum existimavi, tum aliis etiam prę-
„ dicavi; Nunc cum ad rem Monasticam, seù voto, consilioque tuo, seù fato quo-
„ dam, idest Dei voluntate impellente contuleris, magna me tenet spes fore, ut
„ si in re sæculari clarus evasisti, longe clarior in hac Monastica sis evasurus, Pri-
„ mum quod is, cui militaturus es Dominus, summa justitia est, summâ æquitate
„ conspicuus, nec ullus apud eum ipsum ingratitudinis uspiam repertus sit locus.
„ Deinde quod in rebus sæculi multum sibi semper virium fortuna vindicaverit,
„ prudentia minimum. Ad religionem autem, & verum Dei cultum fortuna adi-
„ tum invenire non potest, sed omni ex parte sapientia, prudentiaque dominatur.
„ Damna quidem, ac dispendia, seù corporis, seù rerum externarum, quibus in
„ rebus fortuna suas vires ostentat, apud bonos, & veros religiosos deputantur in
„ lucro, dicente Apostolo, *cum infirmor tunc fortior sum: & Virtus in infirmitate*
„ *perficitur*. Hortor igitur præstantiam tuam, ut quantum in re sęculari, cura,
„ industria, sollicitudine profecisti, tantum nunc in divina proficias. Ego te vise-
„ re majorem in modum, teque amplecti desidero. Spero equidem præcepta, insti-
„ tutaque vitæ meæ abs te saluberrima mutuari, & alia quędam tractare coram
„ aveo minimè credenda literis. Vale Aretii die 1. Julii 1463.

Ipse autem Coppinus in supra memorata Defensione à nobis ad Analecta trasmissa, conatur omni ex parte sese purgare, & innoxium ostendere, Deum, Angelosque contestans, ab omni se rapinarum genere, auri, argentique cupidine longe alienum, manus continentissimas habuisse, propriam paupertatem in argumentum addu-

adducens; Partes omnes fidelis, ac seduli Ministri labore summo, ac improbo spretis, victisque difficultatibus, ac mille periculis jugiter implevisse. Statum Angliæ reformasse, & ad Eccl. Rom. summiq. Pont. obsequium, ac obedientiam reduxisse: Omnia verò sibi objecta crimina contra justitiam, & veritatem, ab Invidorum artibus, ac fraudibus processisse, petens proinde enixissimis precibus, ut defensionis copia, justique judicii audientia sibi concederetur; quam tamen causam cita mors æterno, veroque, ac justissimo Judici, qui justitias judicabit, decernendam commisit. I

De Ignatio Coppino in nostris Regest. Mss. pag. 47: „ ita, Ignatius à Prato Profes-
„ sus S. Pauli Episc. Interamnensis deponitur à Pio II. & fit Monachus anno 1463. die 2. Martii.

JOANNES à BURGUNDIA in Cœnobio S. Justinę Patavinę Congreg. nostram ingressus est an. 1430. Fuit Cubicularius Eugenii IV. Generalis Congr. Vallisumbrosę, & postea Episcopus Parentinus in Istria. Ita Regestum Ms. nostrorum Monachorum à D. Gratiano à Mediolano confectum pag. 8. quod ibidem in Biblioth. S. Simpliciani existit, a me visum an. 1688. Sed de eo nihil in Ital. Sacra Ughell. neque in Appendice Nicolai Coleti tom. X.

JOANNES DE PRIMIS natione Siculus, patria Messanensis, in Cœnobio S. Just. Patav. Monasticę Regulę nomen dedit an. 1422. die 24. Junii sub disciplina Ludovici Barbo jam grandis natu. Fuit Vir insigni pietate, ac doctrina; Abbas primum ejusdem S. Justinę, ac postea S. Pauli de Urbe duabus vicibus, & nostrę Congreg. bis Pręses, & 15. annorum spatio Deffinitor. Ab Eugenio IV. Pont. Maxim. creatus fuit Episcopus Catanensis in Sicilia anno 1445. Anno verò sequenti 1446. in Sacrum Cardinalium Collegium cooptatus titulo S. Sabinę ei attributo. Scientiarum omnium Lycęum, seù ut dicunt *Universitatem*, ad totius Siciliæ commodum, & splendorem Catanę instituit, obtentis ab eodem Eugenio IV. & ab Alphonso Siciliæ Rege amplissimis Privilegiis. Card. dignitatem tres tantum annos retinuit, nam an. 1449. die 12. kalendar. Febr. fatis concedere coactus est Neapoli in S. Severino, ibidem sepultus.

De eo S. Antonin. in Chr. p. 2. tit. 15. pag. 23. §. 2. ubi narrans Instit: Congr. Casin.
„ Ex qua etiam (inquit) per ipsum (Eugenium IV.) pileatus est rubro Ven. Vir
„ Religionis zelator D. Jo: Siculus Abbas S. Pauli. Arnol. Wion Lign. Vit. par. 1. lib.
„ 2. cap. 19. pag. 211. in Cardinalibus Ordin. nostri, & par. 2. cap. 6. lib: 5. pag.
„ 486. & 587. in Pręsidentibus. Jac. Cavac. Hist. S. Just. lib. 5: pag. 224. Successit
„ Mauro Papiensi D. Joannes Messanensis Siculus, fuitque Abbas tertius S. Justinę,
„ sustulit publicam viam, quę per hortos in publicam planitiem ferebat, magno
„ quidem commodo disciplinę, & severitatis Monachorum; promovit etiam ędi-
„ ficia à Ludovico Barbo inchoata; pręfuit an. 1438. per annum tantum, nam jus-
„ su Eugenii IV. Romam profectus Monasteriū S. Pauli optime gubernavit, donec
„ ab eodem Pontifice Card. S. Sabinę pronunciatus est: „ laudat insuper eum Cav: Sanctitatis, & eruditionis nomine, mirabilisque prudentię, ac dexteritatis in negotiis Principum obeundis, & continentis vitę, & retentę Monasticę disciplinę exemplis, clarissimum deprędicat. Jo: Baptista de Grossis in Decac. Catan. tom. 1. chorda 2. modulo 5. „Jo: de Primis Nicolao de Tedeschis per omnia compar pur-
„ puratorum Patrum Senatui adscriptus an. 1446. Patrię Scientiarum Academiam
„ universę Sicilię Scholam, Catanę sistendam ab Eugenio IV. & Alphonso Sicilię
„ Rege impetravit, fato tandem concessit anno 1449. „ & chorda 9. modulo 6. fol. 143. Honuph. Panvin. in utraque Epitome. Alphonf. Ciacc. in Vita Eugenii IV. Plac. Puccin. in Appar. Hist. de Illustrib. Abbatię Florent. Viris pag. 11. ubi asserit, eum fuisse etiam Abbatem S. Marię Florentię anno 1440. sed paucis tantum

I

mensibus, vocatque eum vitę inculpabilis virum, & tantę peritię, ut bis Præsidens Congregationis esse meruerit; Eugenium verò IV. in arduis Sedis Apostolicę negotiis ejus operâ semper usum fuisse, obiisse tandem Neapoli in S. Severino cum odore Sanctitatis an. 1449. citatque de eo agentes ex nostris, prętер Cavacc. & Arnold. etiam Cherubinum Myrthium in Hist. Sublacen. Cornelium Margarinum, Hieronymum à Potentia, & Constantinum Cajetanum, & etiam in Chron. Abb. Florent. fusius pag. 39. ubi Abb. etiam fuisse S. Petri Perusię asserit: Virum absolutę doctrinę, negotiorum Rom. Curię, & Christianorum Principum expertiss. vocans, à Nicolao V. Neapolim ad Regem Alphonsum pro arduis Ecclesiæ causis missum, in Domino quievisse an. 1449. die 21. Januar. citatque prętеr supra allegatos Authores etiam Alph. Ciacc. in Vita Eug. IV. Bartholomęus de Alexandro à Paternione in Chron. Monast. Catanen. inter viros Scientia illustres n. 2. post Nicolaum Tedeschi Abbatem Panormit. & Card. merito collocat Jo: de Primis „ D. Gio: Primo di Catania.... Abbate di S. Paolo di Roma, nell'an. 1445. fu fatto Vescovo di Catania, e Visitatore Generale sopra li Vescovi, e poi nel 1446. creato Cardinale; Questi benche non abbia stampato, ne composto alcun opera, si dimostra però, quanto fosse stato arrichito d'ogni Dottrina, per aver ottenuto il Privilegio dell'Università de studii publici in detta sua Patria ad instar, è con tutti li Privilegii, e preeminenze, che gode l'Università di Bologna, (lo che singolare fino oggi lo trattiene nel Regno di Sicilia) dalla Santità di Eugenio IV. nell'an. 1444. per Bolla data in Roma à 22. Aprile, e confermata da Alfonso Re d'Aragona, e di Sicilia nel detto an. 1444. sotto il di 28. Maggio in Napoli nel Castel' novo: se ne morì nell'an. 1449. „ Gabr. Buc. in Men: ad diem 27. Sept. ubi eum B. mem. Virum, Cuculli, & Purpurę, Ordinis, & Ecclesię ornam: Sanctitate, & eruditione, extra ambitionis, & avaritię notam, continentis denique vitę, ac retentę in dignitate Monachalis modestię, & disciplinę exemplo clarissimum vocat, citatque etiam Belforest. Annal. nost: Bened. Nicol. Comn. Pap. Hist. Gymn. Pat. tom. 2. l. 2, c. 6. num. 26. ubi eum Alumnum illius Gymnasii fuisse narrat, & ex Salomonio docuisse Jo: nostrum in eodem Patavii Lycęo refert.

Jceo in Bibl. L. A.

** Omnes alii citati Authores pręter istum, & Io. Baptista. de Grossis, Messanensem, non Catanẽsem eum dicunt, sicut etiá legitur in ejus Epitaphio, ut infra &c.*

** Ad Matr. Art. not. 8.*

In Libris Ms. Epistolarum Hieronymi Alliotti paulo ante in IgnatioCoppino laudato, legitur sequens ad Joannem Siculum Epistola. ex lib. 8.

** In lib. sup. lin. 19.*

Hieronymus Aretinus Rmo Patri, & Dno Dno Joanni Siculo Cardinali S. Pauli.

Cum primum est auditum ad amplissimum Cardinis gradum provectã fuisse Dominat.
„ tuam, miro applausu gratulati sunt omnes, qui nostrum hunc Ordinem profiten-
„ tur. Eam gratulationẽ forte quispiam levior ex tanto numero Monachorum, vel
„ ad amicitiam, & benivolentiam tuam, vel ad pompam Ordinis nostri retulerit;
„ Maxima pars, & sanior non ita tibi gratulabantur, quippe quem scirent ista
„ contemnere, sed ipsi nostro Ordini propemodum extincto, quem sperarent à tua
„ Dominatione, & juvandum, & sublevandum: Jejuna quidem, & arida gra-
„ tulatio est ea, quam solemus amicis persolvere temporales honores, aut dignita-
„ tes consecutis. Quid enim gratulandum sit homini cras morituro? Sed vera, &
„ solida gratulatio est, quæ tota in Domino fit secreta, & disjuncta ab humanis re-
„ bus, æternisque conjuncta. Itaque cum firma, & robusta spes omnibus nobis in-
„ sideat non modo per te conservandum esse Ordinem nostrum, sed etiam augen-
„ dum, sane intelligimus nostrarum esse partium cum forte aliquid emerserit contra
„ ipsum Ordinem, certiorem facerem Dominationem tuam, tuarum verò, cum
„ certior factus fueris, strenue, viriliterque pugnare pro ipso Ordine defenden-
„ dò. Longum sit exponere quot Monasteria diebus nostris nostro Ordini sint adem-
„ pta; nam cum retroactis temporibus noster hic Ordo defensore caruerit, cæteri

** Divitiat*

Reli-

I

„ Religionum Ordines adversus hunc solum conjurasse videbantur, eundemque ad „ prædam ,&direptionem publicam designasse : memini ego per ætatem nostram, & „ in Florentina Diœcesi, & in Pisana complura membra, & Monasteria à nostro „ corpore dissecta, & detruncata aliis Ordinibus fuisse inserta. In hac vero Diœcesi „ Aretina tria equidem opulenta Monasteria ad alios Ordines traducta esse constat: „ Nunc de quarto diripiendo agitur, quod nisi per te defendatur, actum de illo „ esse video. Vacat in præsentia Monasteriũ S. Martini de Alpino huic Civitati pro- „ pinquum ad quinque millia passuum: Id per tempus felicis recordationis Eugenii „ Pontificis annexum, & unitum fuerat Monasterio Fratrum S. Brigittæ extra mę- „ nia Florentina. Et nunc aiunt eam unionem, quæ nunc sortiri videtur effectum, „ confirmatam esse à SSmo D. N. Legi ego forte aliquando literas unionis, & plura „ in illis esse perspexi, quæ frivolam, & invalidam faciant. Nam neque verum va- „ lorem exprimunt, & Monachis præterea carere affirmant Monasterium illud, „ quod quam sit erroneum, & à vero devium monstrabit Capitulum illius Mona- „ sterii proxime congregandum ad veri Abbatis electionem: Animadverte quæso „ quã brevi tempore creverit, S. & Venerabilis Congreg. S. Justinę, quę te in Chri- „ sto genuit: & pro qua dilatanda tu ipse tantopere insudasti: Non ne igitur spe- „ randum est, quod orantibus Fratribus, & cooperante Domino eadem, quæ te „ genuit Mater, in posterum fæcunda prole sit augenda, seque ipsa in dies singulos „ futura sit major? Nemo sanæ mentis hoc ambigit. Sed dic obsecro Pater, si no- „ stri Ordinis Monasteria ita quotidie diripiuntur, ut cernis, ubi crescens residebit „ Venerabilis illa mater tua, cum jam nullus locus nostri Ordinis ad eam suscipien- „ dam pene sit reliquus? Num forte speras à Fratribus S. Brigittæ posse loca, & „ Monasteria mutuari, ad quę Venerabilis Congeg. S. Justinæ palmites suos extendat? „ nùm à Camaldulitis? nùm à Canonicis Regularibus? qui omnes ad prædam no- „ strum accincti, Spoliis nostri Ordinis ditati sunt. Hac de re scribit ad SS. D. N. „ Rev. Pater Dominus Episcopus Aretinus. Scribunt, & Priores Civitatis; Scribo „ ego misellus ad Dominationem tuam, qui peccatis meis exigentibus in hæc tem- „ pora sum reservatus, ut interitum, & desolationem nostri Ordinis cernam. Oro „ igitur te Pater optime D. Colendiss. licet corpore absens, mente tamen, & cogita- „ tione præsens, & lacrymis affluentibus,& ad genua Dominat. tuæ provolutus ob- „ secro, ut cum divino munere, quod nemo dubitat, defensor, ac propugna- „ tor nostro Ordini datus sis, & in Sacratissimo Cardinalium Collegio collocatus, „ hoc onus subire, hanc injuriam propulsare ab ipso nostro Ordine velis, & quem- „ admodum per superiores menses defensionem suscepisti pro Monasterio S. Dom- „ nini Pisano, quod nostri Ordinis, à FF. Prędicatoribus impetebatur, ita nunc „ quoque eadem virtute tuearis Monasterium hoc nostrum, quod à præfatis Reli- „ giosis S. Brigittæ nimium ambitiose cupitum est. Si enim boni sunt viri, quemad- „ modum haberi volunt, nec nostra debent diripere, nec falcem mittere in messem „ alienam,& quamvis non possint modo omnia loca nostri Ordinis per observantiam „ reformari, poterunt tamen succedente tempore, cum & numerus interea Mo- „ nachorum observantium augendus sit, maximè illorum, quos paritura est fęcun- „ dissima Mater tua, & ipsa interim instauranda, modo illis diligentes præfician- „ tur Abbates nostri Ordinis; Erit præsentium lator Dominus Michael vir prudens „ & diligens, quem Rev. Pater Dominus Episcopus Aretinus optat in Abbatem „ pręficere dicto Monasterio, & in quem eligendum, quantum ego percipio con- „ jectura, vota Monaahorum, & Capituli prona sunt. Eum ipsũ commendo Rmę „ Paternit. tuæ, quam Deus, & Dominus noster nobis, atque huic Ordini in „ longa tempora servet incolumem. „ Ejus sepulchro in veteri Ecclesia S. Seu. ante Aram max. hæc insculpta fuerunt carmina.

Unica

I

Unica Cardinei fueras, qui gloria cætus
Hæc te petra tegit Messanæ mœnibus ortum.
Almas inter hinc animas lætaris Olympo.
Inclita Paternope, dum tu moraris in illa
Quum tibi vivaces mors invida substulit annos
Unanimi quidquid condignum munere famæ.
Scire datur studii sublimi mente locasti
Longa tuum meritis clarum per sæcula nomen.
Non admittit suprema dies, tua vivida Virtus
Numquam morte cadens, omni memorabitur ævo.

Hic jacet Reverendiss. in Christo Pater Dominus Jo: de Primis Abbas S. Pauli, Monachus Casinensis, Dei gratia, Tit. Cardinali S. Sabinæ.

JOANNES BAPTISTA BERTUCCIOLUS Cæsenæ in Flaminia ortus apud S. Mariam de Monte, Monasticam regulam professus est an. 1479. die 8. Septembr. & postea ibidem cum Prioris Claustralis munus gereret ob morum gravitatem, ac doctrinæ præstantiam ab Alexandro VI. Episcopus Fani in Piceno creatus fuit an. 1499. die 11. Septemb. Deinde sub Leone X. Lateranensi Concilio interfuit an. an 1514. Obiit in sua Ecclesia, atque ibidem in Cathedrali tumulatus est. an. 1518.

Agunt de eo Arn. Wion Lign. Vit. p. 1. l. 2. c. 42. pag. 313. ubi eũ suo munere ubi strenue functum dicit, ex Epistola D. Angeli à Carpenadulo Cœnobii Cæsenatis Decano. Ferd. Ughell. Ital. Sacr. tom. 1. pag. 716. primæ editionis. editionis vero secundæ col. 667. Nicol. autem Coleti in Addition. ad hunc locum, subdit „ Hic Palatii Episcopalis partem, quæ ad Septemtrion. vergit, ædificavit; ejusque „ gentilitia stemmata adhuc supra fenestras visuntur. Primus ex Episcopis Fanensi- „ bus, qui regularis, ex Indulto, Leonis X. dat. 13. Decembr. 1517. viridem gale- „ rum deferret; Fato sublatus est an. 1518. „ Gasp. Bernardinus Manzonus Min. Conv. in Chronologia Cęsenæ editâ Pisis an. 1643. pag. 82. Felix Egger in Idea Ord. Hierar. Bened. l. 2. p. 2. dissert. 4. pag. 265. „ ob morum suavitatem, & „ præcellentem doctrinam à Deo, & hominibus honoratum, & amatum dicit „ Reg. Ms. pag. 154. in margine. *Ex Priore Episcopus Fani, Vir doctissimus.*

* col.

JO: BAPTISTA GENTILIS nibili genere Genuæ natus in S. Catharina ejusdem Urbis Monasticæ disciplinæ jugum subiit an. 1679. die 2. Aprilis: Ad pietatem æque, ac ad optimas literas propensus, in utrisque insigniter profecit; divina itaque doctrina, multiplici eruditione conjuncta affatim instructus, Sacris Concionibus obeundis plurimam operam impendit, adeo quidem feliciter, ut in præcipuis Italiæ suggestis, Venetiis nempe in D. Zachariæ Templo an. 1693. & Romæ in S. Laurentii in Damaso Basilica an. 1695. frequentissimo populi cætu, & singulari plausu fuit auditus. Quo tempore ab Innoc. XII. Pont. Max. jussus est feria V. in Cæna Domini ad Sacrum Cardinaliũ Collegium in Vaticano Palatio sermonem habere, quę Concio celeberrimo per Quadragesimã Urbis Oratori demandari solet: expleto autem quadragesimali curriculo, ab eodem Pontifice, accedente Genuensis Senatus desiderio, humilique postulatione, Episcopus Adjacensis in Corsica renunciatus fuit, quam Provinciam, cum magno divini honoris, & animarum salutis zelo aggressus esset, immatura morte, vix expletis in Episcopatu sex mensibus, sublatus fuit an. 1695. die 2. Septembr. ætatis sue an. 37. erat enim gracili corpore, ac affectâ valetudine, concionandi laboribus parum idonea, quam proinde, iidem Concionum, Studiorum, ac itinerum labores deteriorem in dies reddiderant, Ejus pulcherrimæ, ac utilissimæ Conciones, illius Fratri Carmelitæ discalceato cesserunt.

* Ajazzò

* Anno expleto secundo Nic. Coleti ut infra.

De eo Nic. Coleti Ital. Sacr. Uhgel. tom. 3. col. 500. num. XL. edit. Venet. 1717.

Jo:

I

„ Jo: Baptista Gentilis nobilis Januensis S. Bened. Congr. Casin. Monachus, Philo-
„ sophus, ac Sac. Theologiæ Doctor, egregiusque divini Verbi præco, Ordinis sui
„ Decanatu perfunctus annorum 34. factus est Episcop. Adjacensis die 13. Septemb.
„ 1694. At vix annum in hac Cathedra sederat, cum illum mors rapuit eodem Sept.
„ mense insequuti anni 1695.

JOANNES EVANGELISTA à Mediolano institutum nostrum professus ibidem apud S. Petrum in Glassiate an. 1524. die 15. Junii, in Monachorum nostrorum Regestis dicitur creatus Episcopus, sed locus sedis minime exprimitur.

JOANNES STEPHANUS SENAREGA Patritius Genuensis in Monasterio S. Benigni, quod inter vetera, ac nova mænia Genuæ situm est, Cœnobiticam vitam elegit an. 1659. die 8. Martii. amænioribus non minus, quam Scholasticis literis, quas Genuæ, in Monast. S. Catharinæ, alibique docuit, apprime floruit, quas scientias morum honestate, animi prudentia, cæterisque virtutibus mire exornabat; Harum igitur fama permotus Clemens X. Pont. Max. Episcopum Cupersani in Peucetiis, nunc in Provincia Terræ Barii, eum renunciavit an. 1671. die 23. Febr. Eam Ecclesiam annis octo laudabiliter administravit; ac tandem an. 1679. Genua redux, Neapoli gravi morbo correptus diem clausit extremum. (* Conversano.)

De eo Aug. Oldoinus in Athenæo Ligust. pag. 367. & seq. „ Jo: Stephanus Senarega
„ Genuensis Monachus Benedictinus, Matthæi de Republicis Literaria, & Genu-
„ ensi optime meriti, Nepos, sęculum nostrum illustrat tum calamo, tum virtuti-
„ bus, sibique viam sternit ad immortalitatem; anno enim sexto supra sexagesimũ,
„ Patriæ felicitatem, elogiis, & carminibus explicavit: ex eodem Soprano „ Sed de ejus Episcopatu nihil, quamvis Athæneũ Ligusticũ an. 1680. Perusię impress. fuerit, Senarega autẽ an. 1671 Episc. creatus: quod equidem tam Oldoinus, quam Raphael Sopranus, ex quo ille desumpsit, ignoravit. Nic. Col. in Addit. ad Ital. Sacr. Ughell. tom. 7. col. 717. in Episc. Cupersani nu. XLII. „ Jo: Stephanũ Sena-
„ regã, Patritiũ Genuensẽ, & in sua Casin. Congr. Sac. Theolog. Doctorẽ, probita-
„ te, consilio, ac magnitudine virtutis vere præclarũ, idem Clemens IX. 25. Feb. (* X. nam Clem. IX. anno 1669. obiit.)
„ 1671. huic Ecclesię pręfecit. Sui muneris partes omnes cumulatissime implevit.
„ Episcop. Palatium pari, & impendio, ac magnificentia undequaque perfecit; cum
„ in Patriam gravium negotiorum causa se contulisset, ad suam spõsam tandem re-
„ diens, Neapoli acuta febri interceptus, omnibus munitus Ecclesiæ Sacramentis,
„ corporis exuvias an. 1679. reliquit in æde D. Laurentii Minorum Conventualium.

Fuit autem Senarega, antequam Congregationem nostram ingrederetur, Carmilita discalceatus, inter Tyrones tantum, quamobrem Genuæ in Conuentu S. Annę Fratrum Carmelitarum discalceatorum visitur ejus effigies habitu Episcopi Carmelitæ induti, Sed id qua ratione ?, cum Carmelitarum institutum minime professus fuerit, & quod potius est, non nisi Benedictinus, Episcopus fuerit renunciatus.

JOSEPH LOMELLINUS nobili familia Genuæ tamen oriunda Neapoli natus, ibidem in S. Severini Cœnobio monasticæ militiæ rudimenta posuit an. 1615. die 9. Octob. In Hispaniam, nescio qua de causa profectus Salmanticæ Doctoris lauream Sac. Theologiæ obtinuit. in nostra verò Congregatione per omnes inferiorum munerum gradus, æquo semper meritorum pede calcatos, ad Abbatis dignitatem ascendit, eamque variis in Monasteriis plures annos cum eorumdem utilitate retinuit, donec ab Innoc. X. Pontif. Max. Aleriensis primum in Corsica, mox Vigiliarum in Peucetiis, nunc in Provincia Terræ Barii, Episcopus creatus fuit an. 1652. die 26. Augusti. Quinque, quibus ibidem sedit annis, verbo, & exemplo ita se gessit, ut in se nullam optimi Pastoris partem desiderari permiserit; an. itaque 1657. die 31. Augusti ad bonorum operum pręmia in cælis percipienda à Domino vocatus, piissime, ac felicissime in Domino abdormivit. (* Bisceglia.)

De

I

De eo Benedictus Laudati in Brevi Chron. S. Severini pag. 342. „ Joseph. Lomellinus Genuensis Professus S. Severini Neapolis an. 1615. Salmanticæ Sacræ Theologiæ Doctoratus Lauream adeptus est. Religiosæ observantiæ exemplo clarus, fuit Abbas S. Severini, & Monasterii Cavensis, ostendit magnum zelum pro conservatione regularis disciplinę. Cardin. Lomellini germani sui voluntati obtemperans, Episcopatum Vigilien. suscepit, ubi optimi pastoris famam relinquens obiit an. 1657. die 31. Augusti. Nicol. Col. in Ital. Sacr. Ughell. tom 7. edit. Venet. an. 1721. col. 95. num. 40. „ Joseph. Lomellinus Neapolitanus, origine verò Januensis, D. Benedicti Ordinem ingressus in Congreg. Casin. humanas, divinasque literas ad miraculum ebibit, summosque honores facile pertingens, Abbas, & Visitator Generalis extitit. Ad hanc deinde sedem [Vigiliensem] assumptus, 26. Augusti 1652. cum jam antea Aleriensis infula ei oblata fuisset, veluti Pater gregem suum amantissime fovit, suæque consulens æternæ saluti, supremum hujus mortalitatis diem meditari numquam desiit; quare sarcinæ deponendæ sibi tumulum in Cathedrali paravit, ubi appositus fuit decedens 25. Augusti 1657. sub hoc Epitaphio.

* De eo in Bibl. L. B.

* Aleria in Corsica.

D. O. M.

Joseph Lomellinus Januensis ex D. Benedicti familia Congreg. Casin. in qua per bis novem annos Abbatis munere functus est. Ab Innoc. X. ad Aleriensem Episcopatum assumptus, ab eodem ad hunc Vigiliensem deinde translatus, dum vivens mortem meditaretur, sibi hunc tumulum posuit an. Domini 1656.

Jo: Canale in suis Carminibus Neapoli impressis an. 1694. pag. 309 narrat Josephum Lomellinum, dum esset Abbas Monasterii Cavensis, instituisse ibidem Academiā *Occultorum*, eique pro stemmate attribuisse *Auroram* cum lemmate, *Pulchriora latent*, ibique elegantem oden scribit in laudem ejusdem Academiæ, ejusque Authoris, ad D. Urbanum Carraram Sulmonensem Priorem Casinensem, ubi inter cætera, stropha 4. sic canit.

Dal Lomellino sol, che in manto nero
Riluce el' patrio Giano illustra, é onora
Nel virtuoso, é lucido sereno
Ecco spinta, ecco spunta oggi l' Aurora
Che questi monti indora
D' Accademico stuolo alba novella
L' aria Cavense fa serena, e bella.

JOSEPH à NEAPOLI SS. Trinitatis apud Cavam Sodalis factus anno 1620. die 21. Junii in eodem Regesto pag. 229. dicitur in margine, *Episcopus in Lusitania* nec amplius de eo hactenus. forte *Episcopus fuit in Lucania*.

ISIDORUS CLARIUS natus Clarii, quod oppidum est agri Brixiani, an. 1495. & an. 1517. Monasticum institutum suscepit Parmæ in S. Jo: Evang. floruit plurimum tum pietate, tum omnigena doctrina, præsertim Sacra. Abbas cum esset S. Jacobi de Pontida Diœcesis Bergomen. interfuit Trid. Concil. una cum Chrysostomo Calvini San-Gemilianensi Abbate Cavensi an. 1546. ut habet præter cæteros Philippus Labbè Conciliorum tom. 14. columm. 751. sess. 5. Concil. Triden. an. 1546. Nec ita multo post, an. scilicet 1548. Abbas cum esset S. Mariæ de Cæsena à Paulo III. Pont. Max ejus virtutum, ac sapientiæ fama commoto Episcopus Fulginas in Umbria creatus fuit. Septem, quibus in ea Cathedra sedit annos, sublimiorum virtutum, Patientiæ, Charitatis, Mansuetudinis, Humilitatis, pastoralis solicitudinis, ac vigilantię se ipsum conspicuum exemplar jugiter exhibuit, *Pretiosam in conspectu Domini* illius mortem, quæ an. 1555. die 27. Maji ei feliciter contigit, id pręcipuè testatur, quod ejus exanimatum corpus non solum

lum

lum quadraginta post mortem horis, ut in sepulchrali inscriptione à Fulginatibus ei posita asseritur, sed quadraginta etiam sex post obitum annis, incorruptum, & integrum, suavemque spirans odorem repertum sit, qua de re vide nostram Bibl. p. 2. [ubi de eo, ejusque lucubrationibus fusissime pag. 49. usq. ad 58. Nos hic tantũmodo Elogium, quod ei scribit nuperrime Felix Egger Idea Ord. Hierar. Bened. l. 2. par. 2. Decade 2. pag. 263. & seq. exhibemus, cum cæteros, eosque insignes, Authores de eo agentes in eadem Bibliotheca diligentissime referamus.

I

Isidorus Clarius Monachus S. Jo: Evang. Abbas S. Mariæ Dei Genetricis Cęsenę. Con-
„ gregat. Casinen. Evexit virum eximia vitæ integritas ad Fulginatis Episcopatus
„ Cathedram: morum Sanctimoniæ felici junxit vinculo exquisitissimam eruditio-
„ nem, divinarum præsertim, ut Præsulem addecet, Scripturarum intelligentiam;
„ cui accessit peritia linguarum Gręcę, Hebraicę, Latinę &c. dignus proinde, qui
„ Concilio Trident. cum plausu, fructuque insigni interesset. Nihil eo aut in cala-
„ mitosos misericordius, aut in contumeliosos mitius; fuit, qui ad pacem cohortan-
„ tem pro munere suo, Episcopum excussa palma insigni colapho exciperet. persti-
„ tit immotus, sibique similis Isidorus, & ea, qua cæperat, via perrexit. Sed ul-
„ trix à tergore adfuit divina mox Nemensis, quando nefarius percussor, emota
„ mente desipiens, longa, & miseranda civibns fabula fuit. Tulere Præsulis mor-
„ tem quam dolentissime Cives subditi, ad quadraginta horas ejusdem pedes cum
„ lacrymis deosculati. Aquisivit mansuetudinis, & doctrinæ apud Cælites laureo-
lam an. 1555. relictis pluribus ingenii sui clarissimis monumentis. Julius Ambro-
“ sius Lucenti in Ital. Sacr. Ughell. à se Restrict. aucta &c. pag. 1203. „ Isidorus
„ Clarius è Clario ex Abbate S. Mariæ de Cæsena Episcopus Fulginei 29. Januarii
„ 1546. Adeo eluxit in Tridentino Concilio, ut à Patribus ejus dicta pro oraculo
„ haberentur. Ecclesiasticos census tantum in pauperes, & sacro muneri necessaria
„ dispersit, non respexit carnem, & sanguinem: Nepotem suum amandavit modi-
„ co tantum munitum viatico. Virginis Deiparę devotissimus; variâ mirę doctri-
„ næ scripsit, & plenus meritis summa cum opinione Sanctitatis evolavit ad supe-
„ ros: quiescit in Cathedrali 1555.

Agit quoque de Isidoro Clario *Lud. Jacobilli* in Vitis Episcoporum Fulginei impressis ibidem apud Augustinum Alterium an. 1626. ex quo hæc magis peculiaria delibamus. Jam Episcopus Sodalitatem XXII. nobilium Virorum sub invocatione S. Martini anno 1550. instituit, quorum caput est Episcopus pro tempore existens, quibus cura esset pauperibus subveniendi, quę Sodalitas etiam num Fulginei perseverat, & floret. Tanto zelo salutis animarum æstuabat, ut non semel in publicum Civitatis Palatium ingressus, Magistratus, & Consiliarios liberrime de eorum erratis redargueret, & ad bona opera exercenda, servandamque justitiam vehementer adhortaretur. Imo æstatis tempore, nobiles commorantes in villis identidem conveniens, salutaribus Concionibus, ac Cęlestibus monitis in viam mandatorum Dei dirigebat, verum se erga omnes Pastorem, Patremque amantissimum exhibens. Ecclesiasticos ritus sanctè adeo observabat, ut cum aliquando serotinum salutationis Angelicę signum audiret, quamvis in via undique luto obsita reperiretur, non dubitaverit tamen supra lutum ipsum statim genua flectere, qua de re cum ab otiosis juvenibus deri deretur, Isidorus eorum cęcitatem, ac vicem miseratus, & infelicem exitum pręvidens, męrens dixit, *a h. poverelli*! nec ita multo post omnes illi violenta morte perierunt. Cum vero à scelesto illo alapa percussus fuit Isidorus, id Jacobillus in Episcopali Palatio, & in suo cubiculo accidisse narrat; Isidorum autem proprios servos compescuisse, ne in nefarium insurgerent, neve de eo vindictam sumerent, quam tamen Deus etiam in hac vita abunde explevit mentis alienatione, usque ad mortem improbum mulctans. Illud

*Italicè

* *Ah miselli!*

I etiam Isidori virtutem, & in suam Ecclesiam eximium amorem commendavit, nam cum quidam magnus Prælatus, Episcopus Fulginas fieri anxie optaret, Isidoro aliam, & quidem pinguiorem Ecclesiam offerendam curavit, Renuit constantissime Isidorus dilectissimam Sponsam suam minime se deserturum, aut pro quacumque alia dimissurum pronuncians. At cum ille acrius instaret, atque ob id Isidoro per cuniculos molestias plurimas afferret, hic publice, ac privatim Deum exorabat, ut prius sibi vitam adimeret, quam unquam permitteret, Ecclesiam suam cum alia se commutare. Annuit piis votis Altissimus, nam paulo post Isidorus sinistra valetudine oborta, in Cælum migravit, nec tamen ille, qui ejus Episcopatum tam ardenter cupiebat, post Isidori mortem illum obtinuit, nam *Deo nolente nihil prodest labor*.

ISIDORUS della ROBBIA nobili gente Florentiæ ortus, ibidem in S. Mariæ insigni Cœnobio Monachis nostris adscriptus est an. 1603. die 31. Jan. An. autem 1642. die 10. Martii, ab Urbano VIII. cujus erat Consanguineus, creatus fuit Episcop. *Petræ-Honorii* in Flaminia, successitque Jo: della Robbia Germano Fratri, quem etiam morum suavitate, cæterisque virtutibus plene expressit. Arcem Bertinorii, antiquum Episcoporum Domicilium, restauravit, ibique more majorum perpetuò mansit, divinum cultum summa vigilantia, ac solicitudine, sicubi collapsum fuerat, restituit, ubi verò integrum stabat, amplificavit. Sed dum optimi Pastoris partes omnes adimplet, molestissimo grandioris calculi cruciatu vexari cæpit, quo ut tandem levaretur, Bononiam se contulit, ibique sectioni fortiter se subjecit, & Chirurgus quidem calculum ex Vesica extraxit, sed Isidorus ex vulneris dolore paulo post expiravit 1656.

*Vulgo Bertinoro in Romagna.

De eo Ferd. Ughell. Ital. Sacr. tom. 2. col. 667. prim. edition. Roman. 1647. edit. verò Venet. an. 1717. col. 117. & seq. in Episcopis Foropopilii, & Bertinorii „ D. „ Isidorus Della-Robbia Monachus, & Abbas Florentinæ Abbatiæ Ord. S. Benedi- „ cti, Jo: Antecessoris Germanus Frater, vir suavissimis moribus, Fratri demortuo „ successit an. 1641. die 10. Martii. Novam Academiam *Benignorum* fovit, Roc- „ cam Bertinorii, quæ ruinam minabatur, reparavit, ibi, ut in proprio suo Epis- „ copio, Antecessorum suorum exemplo morari consuevit. Cultum divinum sum- „ ma pietatis laude, & commendatione amplificavit: ex quo maxima sibi apud „ omnes gratiam conciliat, cui omnes longiores destinant annos. Sed Parca vo- „ tum nostrum non exaudivit, cum bonus hic Præsul ex calculo diem suum obie- „ rit Mense Nov. 1656. sepultus in Ecclesia S. Proculi Ord. sui. Plac. Pucc. in Chron. Abbatiæ Floren. pag. 115.

Isidoro V. Abbate CII.

„ D. Isidoro di Luigi della Robbia Fiorentino, nostro Monaco, ne fu Abbate l'an- „ no 1639. fece dipingere nel Coro il Quadro di S. Benedetto, è di S. Mauro, che „ n'era divoto. Fù Abbate di Cajeta, d'Arezzo, di S. Catarina, è di S. Nicolò „ del Boschetto di Genova. essendo stretto Parente di Urbano VIII., fù assunto al „ Vescovato di Bertinoro l'anno 1641. Aggravato dal mal di pietra l'an. 1656. fat- „ tosi condurre nel Monastero di S. Proculo di Bologna per curarsi, è cavatagli dal „ Cirusico la pietra, poco doppo passò all'altra vita li 4. del Mese di Nov. è quivi fu „ sepellito. „ Qui Puccin. in eodem Chronico pag. 80. & iterum in Apparatu Historico de Illustribus Abbatiæ Floren. Viris pag. 230. refert alium Isidorum della Robbia filium Simeonis multo Isidoro Episcopo antiquiorem, alumnum ejusdem Abbatiæ Florentinæ an. 1479., & Abbatem item Florentiæ an. 1528. Leoni X. & Clementi VII. percharum, à quibus pluries sibi oblatos Episcopatus humiliter recusavit, defunctum Neapoli an. 1533. in S. Severino, dum Visitatoris munus exerceret.

JULIUS MARIA ODESCALCUS Novocomensis, Ven: Servi Dei Innocentii XI. Pont. Max. germanus Frater, Mediolani apud S. Petrum in Glassiate, relicto sæculo, sub D. Benedicti vexillo, ad Evangelicam perfectionem iter arripuit an. 1633. die 19. Julii, tanto quidem spiritus fervore, ut ad selectiorum virtutum apicem brevi pertingeret: paupertatem præcipue, & integerrimam castimoniam, quam perpetuo servavit, sed in primis humilitatem, quæ virtutum omnium mater, & custos est, studiosissime coluit. Cum igitur ejus Frater tunc Cardinalis Novariensem Episcopatum dimisisset, eodem procurante, Julius Maria jlli successit an. 1656. in ea dignitate cum annos XI. sanctissime versatus esset, ad coronam justitiæ in Cælis percipiendam feliciter migravit an. 1666. die 28. Augusti, omnibus, qui in lege Domini voluntatem habebant, maximum sui desiderium relinquens. I

De eo Nic. Coleti in Ital. Sacr. Ughel. tom 5. col. 730. ex Appendice tamen tom. 7. ejusdem Ughell. addit autem Coletus hæc „ Decessit Julius [non Joannes] Ma-
„ ria anno 1666. die 28. Augusti, cum maxima, tum prudentiæ, tum pietatis fama
„ Ecclesiam suam XI. annis gubernasset. „ Lazarus Aug. Cotta in Musæo Novar. edit. an. 1701. Italice Cella 2. pag. 192. & seqq. „ Ad Episcopatum, quem
„ Fr. Cardinal. qui postea Innoc. XI. dimiserat, evectus est an. 1656. & die 18. Dec.
„ ab eodem Emo Fratre consecratus. Summa solicitudine Ecclesiæ sibi commissæ
„ præfuit an. XI. Domus in primis, familiæque suæ maximam curam habuit, ut
„ Ecclesię Dei diligentiam habere posset; otio eliminato, orationi, sacræ lectioni,
„ audiendisque omnium necessitatibus, & Ecclesiæ negotiis expediendis, tempus om-
„ ne insumebat. Tanta vero sapientia responsa, etiam in repentinis interrogationi-
„ bus dabat, ut eum divino lumine illustratum haud dubie crederent omnes. Com-
„ muni victu, communique mensa cum suis familiaribus semper utebatur, quam
„ sic a lectione jugiter conditam volebat: Festis diebus Christiana Doctrina infe-
„ riorem familiam diligentissime imbuendam curabat, quam etiam doctrinam in
„ tota Dœcesi maxime promovit, non solum per Parochos, sed etiam per semetip-
„ sum docens, & interrogans, cunctos etiam suos familiares, suoque servitio addi-
„ ctos laicos, bis saltem in mense præter solemniores festivitates, noxis per sacram
„ exomolegesim expiatos, propriis ipse manibus Eucharistico cibo pascebat; quoti-
„ die post cęnam se coram, à tota sua familia Rosarium Beatissimæ Virginis, cum
„ Litaniis, recitari volebat. Erga infirmos, & pauperes liberalissimus, & munifi-
„ cus, omnibus beneficentiæ sinum aperiebat. cũ Diœcesim perlustraret, quod bis
„ eximia solicitudine, ac zelo peregit, non nisi magna frugalitate, ac parsimonia
„ se, suosque ali patiebatur, ubique salutarium non minus operum, quam verbo-
„ rum documenta plebi, ac inferioribus Pastoribus relinquens, Cum autem è Ca-
„ thedrali Ecclesia, quam sępissimè frequentabat, magna semper omnium ędifi-
„ catione, in suum Palatium rediret, Cacodęmones horribiliter exclamantes, eum
„ in odium Sanctitatis, conviciis incessebant. Cives omnes nobiles, ignobilesque,
„ eum admodum diligebant, ac in omnibus mirabantur: & quamvis pravi homi-
„ nes eum timerent, ob insignes tamen, rarasque virtutes non poterant non item
„ amare. Sapienter, ac juste, admixta semper severitati clementia, causas ad se
„ pertinentes expediebat; sinceritatis, ac simplicitatis præcipuus amator, si quos
„ harum virtutum cultores animadverteret, ingentibus beneficiis prosequebatur.
„ Impudicitiam vero, cujus ne nomen quidem ferre poterat, implacabiliter inse-
„ ctabatur; denique Julius Maria alter Carolus à Basilica* Petri dici meretur, qui
„ fuit vir sanctissimus, ac dignissimus Episcopus Novariensis, Sancti Caroli Borro-
„ mei alumnus, Clericus Regularis S. Pauli, doctrina, ac virtutibus omnibus con-
„ spicuus, quique obiit anno. 1615. At noster Julius Maria anno 1666. cum in

* *Bascapè*

I

„ villam PP. Soc. Jesu, ut paulisper à laboribus quiesceret, secessisset, in lethalem morbum incidit, cujus vi die 28. Augusti, relictis terris, ad Cęlum Novariæ migravit, summa omnium tam Civium, quam Diœcesanorum męstitia, ac dolore; In demortui cadaveris dissecta vesica calculi aliquot magnitudine ovum exęquantes reperti sunt. [qui sane morbus gentilitius, vel fraternus dici potest, nam, & in ipsius Innocentii XI. renibus calculi miræ magnitudinis, ac formæ, qui perpetuos illi cruciatus afferebant, inventi fuerunt,] Inter lacrymas, ac suspiria Novariensium ab Episcopo Casalensi funebri, elegantique oratione fuit solemniter ei parentatum. Aliqui adhuc viventes fatentur, adamussim ea omnia sibi accidisse, quæ ab egregio hoc Episcopo multo ante prophetico fere spiritu prædicta fuerant, alii votivis tabellis ejus tumulo appensis, illius Sanctitatem omnibus testatam volvere, quę tamen jussu Apostolicę Sedis inde sublatę, repositę sunt in loco apto. „ Pręter autem Lazarum Cottam scripsit Julii Marię vitam Franciscus Rovelli è Congregatione Somascha, quę vita Ms. extabat apud Excellem̃ olim Principem Livium Odescalcum ejus fratris filium. Joannes quoque Franciscus Pisanus, & Bartholomęus Sorinus Novarienses, ejus acta singillatim descripserunt, quę Mss. servantur Mediolani in Biblioth. Ambrosiana V. *Novaria* Miscell. Novarese 3. & 9.

* *An. scilicet 1701. quo Cotta Musæum suum in lucem emisit.*

Felix Egger Idea Ord. Hier. Ben. l. 2. p. 2. dissert. 4. n. 5. pag. 283. „ Julius Maria Odescalcus, è Monaster. S. Petri Inglassiate, Episcopus Novariensium, [in quo Benedictinæ glorię illustrem utique portionem peritus lector agnoscet] Innocen. XI. Frater Germanus. flor. 1665. „ Anno autem 1722. dum pię curiositatis gratia legerem acta, seù, ut dicunt, *Processus* Mss. super Vita, Virtutibus, & Miraculis V. Servi Dei Innocentii Papę XI. fortuito inveni pag. 771. à Candido Abbate Cassina Pontificio olim Cęremoniarum Magistro, in judiciali examine sic de Julio Maria Odescalchi dictum.

„ Devo però dichiarare di non sapere se nel tempo che fù Vescovo di detta Città [di Novara] Monsignore D. Giulio Maria suo Fratello, il Servo di Dio dispenesse come sopra della detta pensione [idest in honestis puellis vel nuptui tradendis, vel Deo in Monasterio consecrandis] ma è verisimile, perche il Servo di Dio haveva un gran concetto della virtù del Fratello, il quale dava tutto quello, che haveva per l' amor di Dio, & è morto in concetto di Santità, hæc ille, qui sane fuit vir probus, & integerrimus.

* *Innoc. XI. qui ctiā Episc. Novarien. dimisit quādam sibi ex eo portionē reservarat.*

JULIUS DE VECCHIONIBUS à CASTELLO in Monasterio Sublacensi D. Benedicti Regulam Professus an. 1596. die 11. Nov. in Regesto pag. 238. in margine dicitur, *Abbas*, *Procurator Generalis*, *Præses*, & *Episcopus*. Sed in universo Indice Episcoporum Italiæ Sacr. Ughell. tam primæ, quam novissimæ editionis non invenitur Julius de Vecchionibus, nisi fortasse fuerit Episcopus in partibus Infidelium, seu [ut dicunt] Nullatenensis.

L

LAURENTIUS MARTINOTIUS nobili apud Senenses ortus stemmate, Florentiæ in Cœnobio S. Mariæ nostris adjunctus est an. 1525. die 17. Augusti. Perusię studiorum curriculum sub celeberrimo per id temporis Petro Giliolo strenuè confecit. Anno Jubilęi 1650. Romæ in Basilica. S. Pauli inter Pontificios Pęnitentiarios admissus fuit ab Innoc. X. Pont. Max. Creatus postea Abbas, non ita multo post ab Alex. VII. Pont. Max. Episc. Montis Ilcini in Ditione Senensi renunciantur an. 1656. die 18. Octobr. novem annis commissam sibi Ecclesiam fideliter administravit, nam anno 1665. Ma-

* *Badia*
* *Montalcino.*

major quinquagenario mortalem vitam reliquit, in Cathedrali Templo sepultus. L
De eo Ferd. Ughel. in Ital. Sac. tom. 1. col. 998. editionis Venetę per Sebastianum Coleti 1717. Dominicus Gallus in libello Sacr. Rituum, qui an. Jubilęi 1650. in prędicta Basilica servati sunt. Nos etiam in nostra Biblioth. 2. par. Lit. L. pag. 70. Placidus Puc. in Chron. Abbat. Florent. pag. 163. „ D. Lorenzo di Martino Mar-
„ tinozzi da Siena 17. Agosto. questi havendo fatto il corso degli studii in Perugia
„ sotto il Magistero del famoso Giglioli, fù Lettore di Filosofia, e Matematica,
„ poscia Teologo, & Esaminatore di Lorenzo Robbia Vescovo di Fiesole; In tem-
„ po, che assisteva alla Chiesa Parocchiale de SS. Simone, e Giuda, dal Serenissi-
„ mo Ferdinando II. Gran Duca oggi regnante, fu spedito al Serenissimo di Man-
„ tova per affari importanti; Indi Priore di Ravenna, di poi Amministratore di
„ questo nostro Monastero, poscia Abbate di Ragusa, & in fine per opera del me-
„ desimo Gran Duca, da Alessandro VII. creato Vescovo di *Montalcino*.

LEANDER natione Forojuliensis Porciæ natus, unde prænobili ejus familię, quæ ejusdem loci dominio gaudet, cognomen, optimi, ac laudatissimi Cardinalis Leandri Colloredi ex Sororis filia Nepos, Hieronymi Colloredi nuper Mediolani Gubernatoris Consobrinus, Patavii in D. Justinæ Cœnobio spretis sæculi illecebris, Deo militare constituit an. 1695. die X. Junii. Ibi melioribus studiis sub egregijs Præceptoribus Josepho Maria Sandio, & Seraphino Tansio Monachis, strenuam cum navasset operam, haud ita multo post Scholasticas disciplinas ibidem docere jussus, præstantis ingenii, ac eruditionis laudem promeruit. Inde Romam accersitus in nostro D. Anselmi Collegio, Sacram Theologiam ad hujus ætatis genium, quod nimirum doctrinæ potiùs utilitatem, quàm contemplationum acumina, verborumque strepitus amat, majore in dies nominis celebritate plures annos, ultra etiam præscriptum tempus, ibidem tradidit. Itaque jure, ac merito Nostra Congregatio Priorem primum, ac deinde Abbatem eum renunciavit: Nec intra hos fines ejus dignitatum insignia, Nam Clemens XI. cognita ejus doctrina raræ prudentiæ conjuncta, in plurium Sacrarum Congregationum cœtus eum aggregavit; Indicis nimirùm, Indulgentiarum, ac Sacræ Visitationis *Consultorum*, Sacræque Inquisitionis *Qualificatorum*. At Innocentius XIII. qui post Clementem Christianæ Reipublicæ feliciter præfuit, propius eum sibi admovit, ac præ omnibus Urbis Theologis elegit, cujus opera, ac studio, præsertim in rebus ad Sacræ Inquisitionis Tribunal spectantibus, uteretur; & quò illustrioribus honorum titulis eum cumularet, non solùm in familiarium numerum cooptavit, aliisque extra Ordinem Congregationibus eum adscripsit, verùm etiam Sacræ ipsius universalis Inquisitionis *Consultorem* creavit; quod munus quàm sit Romæ honorificum, inde potissimum constat, quod Regularium nemini, præter consuetos ex Dominicana, & Franciscana familia, hactenùs, quod sciatur, collatum fuerit, duobus tantummodò, *Bona videlicet*, & *Norisio* exceptis, antequam Sacra Cardinalium purpura insignirentur. At Leander an. 1722. Monasterium D. Pauli extra Urbem, in minoribus Comitiis Neapoli habitis sibi demandatum, regendum cùm suscepisset, magna etiam in gubernando prudentia, industria, vigilantia, cæterisque optimi Præsulis virtutibus exornatus statim apparuit; Nam sibi in primis parcus, communi victu omninò contentus, inutilibus quibusque sublatis impendiis, curas omnes, omnesque solicitudines ad D. Pauli Basilicam instaurandam, ornandamque direxit; confecitque illicò plurima, quæ spectatis Cœnobii viribus, vix fieri posse credebantur. Quæque singillatim referre, neque hujus est loci, neque instituti; Arrisit cæptis fortuna, imò piis, ac generosis conatibus favit Deus; nam mox laudatus SS. Pontifex Innocentius XIII. recognita pro sua erga vetustissimam, Sacratissimamque D. Pauli Basilicam religione,

* Porzia:
* Donatentur.
* Dicta:

L

ne, ejusdem instaurationem, quantum presens rerum conditio patiebatur, statim est aggressus, aliquot aureorũ millibus, magnaque lignorum vi in egregium hoc opus jam erogatis, speque facta, ni novæ calamitates Christianum Orbem invasissent, longè majora se præstiturum. Præstitit id abundè ejus paulò post Successor Benedictus XIII. qui pietate in Deum, ejusque Templorum cultum impensè flagrans, decem alia Scutatorum millia in ejusdem Basilicę instaurationem largitus est, Quo pecuniæ subsidio Leander fretus, non solùm tectorum, ac maximarum Trabium reparationem, & ingentium Columnarum expolitionem, & illustrationem prosequutus est, sed novam etiam Porticum ad Januas Ecclesiæ, veteri jam fatiscente disjecta, insigni fornice excitato brevissimo quidem tempore construendam curavit, Canavario egregio Architecto, Urbis totius tum Civium, tum Advenarum gratulatione, & plausu, aliaque tam intra, quàm extra Ecclesiam accuratissimè perfecit, quibus Paulinæ Basilicæ instaurator benemerentissimus perpetuò audiat. Obtinuit insuper ab eodem Pont. Max. Benedicto XIII. amplissimum diploma pro Abbatibus S. Pauli, Datum Romæ an. 1726 mensis Februarii die 16. quo illis, dummodò Benedictionis munus percipiant, Confirmationis Sacramentum, minoresque Ordines conferendi suis subditis etiam Regularibus, Castrorum sibi subjectorum, quæ sunt nullius Dioecesis, facultas conceditur, aliæque prærogativæ tribuuntur, imò potiùs restituuntur, nam antiquitus plurimas habuerant; condonatis quoque, ad favoris cumulum, expensis omnibus, quæ ad idem Diploma expediendum requirebantur, quarum summa ad mille vel eò amplius scuta pertigisset. In Sancti quoque Calisti Urbano Hospitio ædificia in ampliorem, ac splendidiorem formam redegit, et insignem Bibliothecam, quod à pluribus, à me verò maximè expectabatur, in conspicuo loco erexit, & optimæ notæ libris instruxit, in quam rem ego quoque, quam potui operam &c. libentissimè impendi. Interfuit Synodo Lateranensi an. 1725. sub Benedicto XIII. celebratæ, ut Abbas S. Pauli de Urbe; Anno denique 1728. ab eodem Summo Antistite creatus fuit Episcopus Bergomensis, consecratusque Romæ eodem anno, die .... nec adeo multo post renuntiatus fuit ab eodem Pont. S. R. E. Card. & gravioribus Christiani Orbis negotiis in præcipuis Sac. Congregationibus admotus: qui an. 1730. Episcopatum Bergomen. dimisit, Romæ deinceps in perpetuum mansurus.

* *Antiqui, pretiosique marmoris punicei, & albi coloris.*

* *Ab aliquo Episc. quod etiam idem Pont. Abbat. Casinati & Cavensi, qui proprias habent Dioeceses, benigne concessit*

De eo Angelus Maria Quirini [de quo supra] in Notis ad Dissertationem suam *de Monastica Italiæ Historia conscribenda*, Romæ impressa an. 1717. pag. 94. nota ad pag. 55. lit. B. „ Hac tempestate literas in Congr. Casinen. non mediocriter „ florere [absit verbo invidia] satis probat, ut intra domesticos parietes contine- „ ar, nobile Professorum par, qui hic Romæ in nostro Casinensi Collegio studia mo- „ derantur, videlicet Leander Porcia, & Bonaventura Finardi, ambo in officio „ suo, quòd eo magna cum laude fungantur, ultra sexennium legibus statutum, „ authore Emo Card. Panciatico beneficentissimo Casinensium Protectore, summi- „ que Pontificis Decreto permanere jussi, ambo Venetæ Reipublicæ dominationi „ subjecti, eòque libentius honoris causa à me nominandi. Ille Theologiæ Lector „ Prior Lirinensis, splendidisque quatuor, ut dicimus, Congregationum titulis, „ quotquot adhuc neminem ex Regularibus, si unum Patrem Damascenum ex Frã- „ ciscana familia excipiamus, obtinuisse puto, insignitus, Pontificiam munificen- „ tiam pluries expertus est, Alter &c.

Item Leonellus Crocecalle, de quo Biblioth. nostrę 2. par. in Historia Abbat. S. Justinæ Patavinæ Ms. Italicè lib. 9. pag. 368. „ nuovo Argomento dell' inesplicabile „ sua attentione al profitto della Gioventù negli Studii [loquitur de Ludovico Syl- „ vatico nobili Patavino D. Justinæ Abbate an. 1702.] diè in Monastero, e nella „ Città un' altra famosa Conclusione di Sacra Teologia sostenuta da D. Massimo Ta-

„ vola

L

„ vola di sopra commemorato assistito dal P. Lettore *D. Leandro di Porzia*, sogetto, che la nobiltà del nascimento rende più illustre col fregio delle Lettere, è che „ alla profondità della Dotrina unisce mirabilmeete l' integrità dei costumi.

LEO MEDIOLANENSIS familia Fideli, de Vico Mercato, institutis nostris imbui voluit in Monasterio S. Benedicti de Padolyrone agri Mantuani an. 1580. die 12. Martii, fuitque optimis literis affatim imbutus; Priorem Claustralem egit Romæ in Monasterio S. Pauli, mox Visitatorem Apostolicum, & Reformat. Fratrum Congregationis S. Ambrosii ad Nemus Mediolani, ubi nunc Minores Observantes, olim autem Fratres quidam Augustinenses S. Ambrosiii ad Nemus appellati. Anno deinde 1605. die 7. Januar. à Clemente VIII. Pont. Max. creatus fuit Episcopus *Lavelli* in Apulia, & post annos octo ex hac vita discessit 1613.

De eo Ferd. Ughell. Ital. Sacr. tom. 7. col. 1009. primæ edit. Romæ, edit. verò Venetę apud Coletum col. 744. num. 30. Plac. Puc. in Chron. SS. Petri, & Pauli in Glalliate cap. 130. pag. 263. In Reg. Ms. pagin. . . . . . in margine *Episcopus Lavelli à Clem. VIII.* In alio Regest. Ms. pag. 56. dicitur reformasse etiam Fratres S. Hieronymi, qui tunc erant Jesuati, modo extincti, nunc autem ibi sunt Jesuitę.

• *Gratiani à Medioleno*

LUDOVICUS BARBO nobilis Venetus S. Georgii *in Alga* primum Canonicus; & Præfectus, mox à Greg. XII. an. 1508. Abbas S. Justinæ Patavinæ creatus, Benedictinę Regulę ibidem collapsam observantiam, strenue, feliciterque restituit, cumque doctrina, ac morum Sanctitate apprime excelleret, idem institutum in pluribus aliis per Italiam Monasteriis, qua petentibus, qua annuentibus Principibus, ac Summis Pontificibus, tum per se, tum per socios, in pristinum vigorem egregie reparavit. Hinc Congregatio Unitatis S. Justinæ, quæ postea accedente Sacratissimo Casini montis Archisterio, Casinensis dicta est, coaluit, cujus asseclæ ea morum Sanctitate, ac Monasticæ disciplinæ laude floruerunt, ut fere om es alias Monasticas Congregationes, tam in Italia, quam in aliis Europę Regionibus, vel reformaverint, vel instituerint, ut in alio Catalogo Reformat. aliarum Congr. à me exarato evidenter ostenditur; Ipse autem Ludovicus Cœnobio S. Justinæ an. XXIX. sanctissimè præfuit, quinquies interim Præsidis munere perfunctus; Monasterium etiam S. Pauli de Urbe, concedente Martino V. recepit, & gubernavit, innumera omnis generis commoda singulis æque Cœnobiis, ac universæ Congregationi perpetuo afferens. à prælaudato Gregorio XII. ad Pisanum, ab Eugenio verò IV. ad Costantiense Concilium, tamquam unus ex Nunciis, & Oratoribus suis, directus est., à quo eodem Pontifice Eugenio IV. anno 1437. die 15. Aprilis Episcopus Tarvisinus renunciatus fuit, invitus quidem, & quantum licuit, reluctans, sed coactus parere, annis sex cum dimidio Ecclesiam sibi concreditam vigilantissime administravit, Interfuit, subscripsitque Concilio Florentino an. 1439. Tandem Venetiis an. 1443. die 19. Septembr. ætatis suę 63. ad laborum; ac virtutum præmia percipienda in Cælos evolavit, multa Sanctitatis opinione in terris relicta. Corpus Patavii in Monachorum exedra jacet cum hoc Epitaphio.

• *Capitolo*

Mille quadringentis Domini currentibus annis
Quadraginta tribus, Septembris mense fluente
Progenie Veneta Barbo Ludovicus in Astris
Mente nitens, tumulo clausus sepelitur in isto.
Splendidus ille fuit, lucens virtute per Orbem
Quin etiam clemens, humilis, super omnia castus
Almæ Justinæ Patavæ tunc extitit Abbas
Quum Sancti normam Benedicti consolidavit.
Illic Italiæ celebres lustrando per Urbes

Or-

L

Ornavit Monachis Christo famulantibus alto.
Concilii Sancti Præses, Præfectus, & Auctor
Ecclesiæ pacem tractando, Schisma removit.
Eugenii quarti præcepto Præsulis Orbis,
Antistes nolens est Tarvisinus inunctus.

** numquam fuit Ludovicus Abbas Comendat. S. Iustinæ, sed à Greg. XII. ex Canonicos Georg: in Alga, consecratus est ab. regularis S. Iustinæ Arimini 1509. vide nostrâ Bibl. par. 2. pag. 81.*

De eo fusissime in nostra Biblioth. Lit. L. ubi etiam undecimus, ac duodecimus Epitaphii versus explicantur; & Authores de eo agentes accuratissime referuntur. Iis nunc addimus Ferdi. Ughel. Ital. Sacr. tom. 5. col. 563. num. LXI. editionis Venetæ per Sebastianum Coleti 1720. „ Ludovicum Barbum nobilem Venetum „ S. Justinæ Ordin. S. Benedicti Abbatem Eugenius IV. Pontifex Tarvisinum adlegit „ Episcopum 1437. kalen. Maji, sed propemodum renitentem, quippe à Monasti„ cæ vitæ instituto vix pateretur divelli. Præfuit ad sex annos, nihil de pristinæ „ vitæ rigore remittens, adeoque Tarvisinæ præfuit Ecclesiæ, ut nihilo commo„ dior illi, quam in S. Justinæ Cœnobio fuisse videretur. Hic ille est, qui de Com„ mendatario Abbate S. Justinæ, factus regularis, Reformatorem se præbuit morum „ in eodem Cœnobio, exorsusque est nobilem illam Congregationem S. Justinæ, quã „ hodie Casinensem vocamus, à S. Benedicto propemodum alter, qui collapsum in „ Italia Monasticum Ordinem reparavit, illustravitque; fato functus est an. 1443. „ voluitque in Monasterio S. Justinæ in Capitulo sepeliri cum sequenti Epitaphio. „ *Mille quadringentis &c.*

** Cavacc. l. 4. & 5. Hist. S. Iust. Le mire in orig. Bened Maurol. lib. 1. Mar. Oceani rel:*

Ludovicus Moreri *Grand' Dictionaire Historique* tom. 1. pag. 354. Barbo (Lovis) „ Senateur de Venise, vivoit dans le XV. siecle. Il reforma en Italie l' Ordre de „ Saint Benoit dans la Congregation de Sainte Justine de Padovë, dit du Mont' Cas„ sin. Le Pape Gregoire XII. l' en fit primier Abbè, & donnà à sa vertu des loüan„ ges, qui toutes sublimes qu'elles fussent, n' etojent pas toutefojes au dessus de luy. „ Ce fut en. 1408. qu' etant Superieur de la Congregation des Chanoines de Saint „ George, il travaillà à cette reforme.

M

MARCUS PEDOCEA, vel FEDOCEA patria Mirandulanus, nobili familia prodiit, & in Cœnobio S. Benedicti de Padolyrone agri Mantuani Monasticis votis se Deo dicavit an. 1544. die 21. Decembr. Pluribus virtutibus, ac scientiis floruit, præcipue Mathematicis, quas Sublaci in Monasterio Sanctæ Scholasticæ, alibique docuit. Fuit primum Generalis Procurator in Romana Curia, ac postea an. 1566. creatus Abbas, Cœnobium S. Vitalis Ravennæ an. 1578. administravit; demumque à Gregorio XIII. Pont. Max. cui admodum charus erat, Episcopus Laquedonensis in Apulia renunciatus fuit an. 1584. quam Cathedram annos 18. cum tenuisset, ad cælestem Sedem Mantuæ in eodem ipso S. Benedicti Cœnobio per temporalem mortem migravit an. 1602. die 27. Januar. ætatis suæ an. 80.

** Lacedonia*

Eum hisce verbis laudat Ferd. Ughel. Ital. Sacr. tom. 6. col. 1030. & seq. „ Marcus „ Pedocea Mirandulanus Monachus S. Benedicti de Mantua Congr. Casin. sui sęculi „ Mathematicus peritissimus, ex Abbate S. Vitalis Ravennæ delectus est Episcopus „ à Gregorio XIII, die 14. Maji 1684. Sedit vir probus, & doctus ann. 18. mortu„ usque est anno 1602. „ Præterea de eo agunt Arnold. Wion Lign. Vit. par. 1. l. 2. cap. 46. pag. 384. ubi eum in Mathematicis exercitatissimum vocat. Petrus Ricordatus in Hist. Monast. Dial. 4. pag. 466. „ Marco della Mirandola, della „ nobil Casa Piedochi, ancora è degno di questo nostro ragionamento, Abbate pre„ sente di S. Vitale di Ravenna, per esser egli esercitatissimo nella Aritmetica, e Matema-

M

„ tematica, nella quale scienza ha letto in S. Scolastica nostro Monasterio di Subia-
„ co; è ne maneggi de negotii importanti vale assai. „ Gabr. Bucel. in Benedict. Rediv. ad an. 1584. Seraph. Pasol. de Vir. Illustr. Raven. par. 1. pag. 38c. Hieron. Faber in libro, cui titulus *Sacre memorie di Ravenna* pag. 380. ubi Mathematicum insignem eum appellat; sed cum illum obiisse dicit *in suo Episcopatu*, profecto fallitur, cum omnia Monachorum nostrorum Regesta, eum decessisse in S. Bened. agri Mantuani concorditer asserant, Felix Egger in Idea ord. Hier. Ben. l. 2: par. 2. differt. 4. pag. 269. ubi eum in Mathematicis eximium vocat, & iterum ibidem par. 3. differt. 8. pag. 524. & seq. ubi idem repetit.

Remus P. D. Marcus Pedocca Mirandulensis hujus Cœnobii Alumnus, arduis, &
„ præcipuis Congregationis Casinensis muneribus functus, nam ex Cellerario S. Be-
„ nedicti Mant. primum, mox Procurator in Curia Romana effectus, postmodum
„ ex Abbate Raven. ad Episcopatum Laquedoniensem à Greg. XIII. evectus est, Se-
„ nio tandem confectus, & maturam prope mortem prævidens, in eum, in quo
„ adolescens Religionis primitiàs Deo sacratus obtulit, veniens, in eodem octoge-
„ narius cum cæteris Patribus Corporis reliquias sub quarto lapide ad novissimam
„ usque tubam servandas reliquit anno Domini 1601. die 27. Januarii.

Qua voluit Marcus tumulari Præsul in Urna
Gratior ei toto non fuit Orbe locus
Scilicet inde Polos tandem pars optima adiret
Unde Deo vivens ore mutatus erat.

Ita in lib. Ms. Defunct. S. Benedict. de Mantua in eodem Monast. existente pag. 88.

MARIANUS MANNUS Siculus à Xacca Professus Monasticam Regulam in Cœnobio S. Martini de Scalis extra Panormum an. 1521. die 24. Augusti, ab Arnold. Wione Lign. Vit. par. 1. l. 2. cap. 57. pag. 381. dicitur *Episcopus Nullatenensis*, & incertæ Sedis, ut etiam in nostris Reg. Mss pag. 279.

MARINUS BADUARIUS Venetiis patritiâ familitiâ ortus, ibidem apud D. Georgium Majorem Monachorum albo adscribi voluit an. 1617. die 19. Jan. ab Urbano VIII. Pont. Max. an. 1641. die 1. Julii Ecclesiæ Polanæ, sive Pacis - Juliæ in Histria præficitur; obiit an. 1648.

De eo Gabr. Bucelin. in Ben. Rediv. Felix Egger Idea Ord. Hierar. Ben. l. 2. par. 2. diss. 4. decade 4. pag. 283. In Reg. Ms. pag. 61. Ferd. Ughell. Ital. Sacr. tom. 5. col. 484. n. 37. edition. Venetæ, per Sebast. Coleti 1717.

MAURUS PROMONTORIUS nobilis Genuen. Ordinis, & Congregat. nostræ Monachus, D. Catharinæ in Urbe Genua Alumnus factus an. 1640. die 19. Febr. creatus fuit ab Innoc. X. Episcopus Albintimilii in Liguria, & in Riparia occidentali an. 1654. die 22. Augusti. Ita Ferd. Ughel. Ital. Sacr. tom. 4. col. 44. num. 4. edit. Venetæ an. 1719. quem tamen Marcum, pro Mauro vocat; quamobrem addit Nicolaus Coleti. Maurus [non Marcus, ut perperam appellatur ab Ughel.] cum diu hanc Ecclesiam laudabiliter rexisset, decessit 4. Jan. 1685. *Ventimiglia.*

MAURUS SPINULA nobili stemmate Genuæ natus, ibidem in Cœnobio S. Catharinæ Monachus, eidem Albintimiliensi Ecclesiæ præfuit; ut asserit Gabr. Buccel. in Bened. Rediv. ad an. 1664. & ex eo Felix Egger Idea Ord. Hier. Bened. l. 2. par. 2. diss. 4. Decad. 4. num. 5. pag. 243. Sed Ughellus nihil omnino de hoc Mauro Spinula, nec Coletus in Addition. nec Regesta nostrorum Monachorum, nec monumenta Cœnobiorum Genuensium; Quamobrem Bucellinum, & Egger lapsos hic puto, & Maurum Promontorium, cum Mauro Spinula confundere.

MICHAEL ANGELUS INUREA, Lucæ Mariæ, qui an. 1681. Reipubl. Genuen. Dux fuit, germanus frater, Genuæ itē nobili familia prodiit an. 1632. an. autem

 1649.

M

1649. in Casinensi Archisterio Monachorum cætui aggregari voluit die 10. Octobr. susceptumque Institutum, moribus integerrimis, modestia præsertim, ac singulari humanitate, ac optima cura œconomica illustravit, Abbas creatus, Sublacense Cœnobium, duodecim, quibus illud rexit annis, tot, tantisque emolumentis, ac beneficiis cumulavit, ut ejus potius Reędificator merito dici possit: plurimum æs alienum dissolvit, Templum picturis, auroque exornavit, Sacrarium pretiosa supellectili, candelabris, vasisque argenteis locupletavit, redditus, indeque Monachorum numerum auxit, Cœnobii mænia undique restauravit, regularem disciplinam restituit. Itaque, quod hactenus in nostra Congregatione exemplo caruerat, exacta multa cum laude sexennii administratione, jussu Innocentii XI. procurantibus supremis Congregationis Moderatoribus, ad aliud sexennium regimen ejusdem Monasterii ei prorogatum fuit; ut opus, quod bene cęperat, Deo adjuvante, perficeret. Ravennam postmodum translatus, ei quoque Monast: ingentes utilitates attulit, inter quas insignis est turris Cāpanaria, quę paulo antea magno terremotu corruerat, ex pecuniis ab ipso paratis, post ejus obitum à fundamentis restituta. Sed dum ampliora commoda eidem meditatur, ad laborum, ac bonorum operum præmia in Cælis percipienda evocatus est an. 1687. bonis omnibus, ac rei Monasticæ Zelatoribus, de ejus obitu, & amissione valde merentibus. Cæterum cum majoris virtutis sit oblatos, meritosque honores, & dignitates contemnere, quam admisisse, egregia hac laude Michael Angelus minimè est fraudandus, cum ipse designatos sibi haud semel ab eodem Summo Pontifice Innoc. XI. accedente Genuensis Senatus desiderio, & studio, tum in Liguria Savonensem, tum in Corsica Marianensem, & Acciensem unitos Episcopatus, invicta demissi animi constantia ultro recusaverit, cuculloque Monastico infulas omnes posthabuerit.

* Bastia Insulę caput.

N

NICOLAUS MARIA DE TEDESCHIS natione Siculus, Patria Catanensis natus est an. 1672. nobili ad modum familia. Adolescens Equitibus Hierosolymitanis, nunc Melitensibus nuncupatis, adscriptus, Monasticam paulo post militiam eisdem prætulit in Cœnobio S. Nicolai de Arenis an. 1686. die 8. Octob. In humanis, sacrisque literis mire profecit, Theologiæ Doctor in patrio Licæo renunciatus, eam facultatem Romæ in nostro D. Anselmi Collegio plures annos cum plausu docuit; eum Clemens XI. Pont. Max. Sacri Indicis *Consultorem*, sacræque Universalis Inquisitionis *Qualificatorem* creavit, moxque Episcopum Liparitanum dixit an. 1710. die 10. Martii, fuitque consecratus die 4. Maji ejusdem anni. Profectus quidem statim est ad suam Ecclesiam; sed paulo post justis de causis Romam rediit, ubi ab eodem Pontifice Sacrarum Congregationum *Rituum*, & Examinis Episcoporum à *Secretis*, Sacræque Inquisitionis *Consultor*, & eorumdem Episcoporum *Examinator* fuit electus, quibus muneribus ejus doctrina, ac virtus omnino par, cunctis egregie satisfacit; Defuncto autem Clemente, Nicolaus Maria Episcopatu Liparitano dimisso, ab Innocentio XIII. Archiepiscopatus Apamiensis titulum obtinuit; Nuper vero Concilii novissimi Lateranensis sub Benedicto XIII. Theologus fuit constitutus. Quæ omnia clare demonstrant, quanto jure cordati viri ad Ecclesiæ utilitatem, & Religionis nostræ decus Nestoreos illi annos adprecentur. Vide nostram Biblioth. L. N. ubi ejus opera enunciantur.

PE-

P

PETRUS MARIA ex Justiniana familia Genuæ Patritia, quæ olim Chii in Mari Ægeo dominium obtinuit, Casini Monachus factus an. 1705. 1. Martii, floret hoc ipso tempore varia eruditione utriusque generis, sacra videlicet, & profana, cujus pluribus lucubrationibus specimen dedit. Interfuit Concilio Romano sub Benedicto XIII. celebrato anno 1725. uti Procurator Abbatis, ac Monasterii Casinensis. An. autem insequenti 1726. ab eodem Pontifice Maximo creatus fuit Episcopus Sagonensis in Corsica die 9. Decembr. & die 22. mensis ejusdem in Sacello Vaticani Palatii Beatissimæ Virgini dicato, quod S. Pii V. Capellam vocant, ab ipsomet Supremo Ecclesiæ Antistite Consecrationis munere decoratus. De eo, deque ejus literariis laboribus fusius in nostra Bibliotheca, quam videsis. Ejus Pastoralis Epistola impressa Romæ an. 1727. ex Typographia Rocchi Barnabò postridie suæ Consacrationis sic incipit. „ Ad Sagonensem Episcopatum Ven. Fratres, Filii dilectissimi
„ ex insperato, præterque meam, eorumque omnium, qui me scirent, opinionem,
„ vix me D. O. M. Vicarii sui Romani Pontificis ore vocaverat &c.

PETRUS VECCHIA Patavii natus nobili familia Veneta Civitate donata, [quæ causa, ut seipsum *Venetum* passim appellet] ibidem in Cœnobio D. Justinæ Monasticæ militiæ Tyrocinium posuit an. 1646. die 30. Novembris. Sacra doctrina æque, ac morum probitate conspicuus, Verbi Dei præconem admodum celebrem in præcipuis Italiæ suggestis diù egit. In nostra Congregatione Abbatis dignitate exornatus, idem S. Justinę, aliaque Cœnobia integerrimè, ac magno regularis disciplinę zelo administravit. Ab Innoc. XI. Episcopus Æmoniensis in Istria designatus ætatis suæ an. 43. ab Alexandro deinde VIII. ad Episcopatum Andriensem in Apulia Peucetia [nunc in Provincia Terræ Barii] evectus fuit an. 1690. die 6. Martii, demumque ab Innocentio XII. an. 1691. die 19. Decembris ad Melphictensem in eadem Apulia, Cathedram, translatus, post quatuor annorum spatium Neapoli in Cœnobio Sancti Severini singularis pietatis sensu diem clausit extremum an. 1695. die 7. Junii, ibidem tumulatus cum hoc Epitaphio. * Molfetta
„ Petro Vecchia Veneto S. Justinæ alumno, & Abbati ab Alexandro VIII ad Andri-
„ ensem, ab Innocentio XII. ad Melphictensem infulam evecto: Severiniani Mo-
„ nachi, & è regione Sanctissimi Crucifixi Syntaphium, & ob memoriam lapidem,
„ dederunt, posuerunt. Obiit die 7. Junii 1695.

De eo Nicolaus Coleti in Addit. Italiæ Sacr. Ughel. tom. 8. Venet. 1721. col. 833. num. 39. in Episcopis Andriensibus „ Petrus Vecchia Venetus Abbas Casinensis
„ Congreg. omnigena literatura præditus, unus è primis Italiæ Sacris Oratoribus;
„ qui plures ingenii sui partus typis dederat, & præcipue illum, cui titulum fece-
„ rat, *Il Tempio della Pace*, hoc Sacerdotio honestatur ab Alexandro VIII. an. 1690.
„ die 6. Martii, sed post breve spatium ad Melphictense translatus fuit; de ipso jam
„ diximus tom. 1. in Episcop. f. 920. Tom. ergo 1. col. 920. num. 30. in Episcopis
„ Melphictensibus idem Coletus sic habet,
„ Petrus Vecchia Venetus, ex Monacho, & Abbate Ord. S. Bened. Congregation.
„ Casinen. Episcopus Andriensis, ad hanc sedem Melphictensem venit 19. Decem-
„ bris 1691. sibi obvenientes Ecclesiæ redditus, ut patrimonia pauperum contem-
„ platus, constituto religioso viro desuper iis œconomo, parcissima sibi portione
„ reservata, in pauperes, & Ecclesiæ Sponsæ commoda abire jubebat, omnibus
„ æque charus, annorum plenus, sui desiderium fecit an. 1695.

PETRUS à GENUA familia Lomellina in Casinensi Cœnobio D. Benedicti institutis nomen dedit an. 1579. die 22. Martii; anno autem 1606. creatus fuit Episcopus

P

Sagonensis in Corsica à Paulo V. Pont. Max. Ita Gratianus Trezzi à Mediolano in Regesto Ms. Monachorum nostræ Congreg. pag. 260. & Augustinus Florentinus in suo Regest. pag. 275. & alia Regesta; Ferdin. item Ughel. Ital. Sacr. tom. 3. col. 525. num. 28. edit. Venet. per Sebastian. Coleti 1718. „ Petrus Lomellinus avi-
„ tæ nobilitatis vir, Januæ natus, Monasticam vitam, sub D. Benedicti regula
„ amplexus, liberaliter in sacris literis institutus, ad hunc Episcopatum ascendit,
„ Pauli V. Pont. Max. judicio an. 1606. die 20. mensis Novembr. 19. omnino annos
„ satis laudabiliter hanc rexit Ecclesiam, libereque resignavit an. 1625. fatoque de-
„ inceps cessit, quievitque in senectute bona.

PETRUS PAULUS RUSTICI patria Neapolit. origine tamen Florentinus, in nuper laudato Casin. Archisterio D. Bened. alumnus evasit anno 1618. die 17. Junii Ab Urbano VIII. Pont. Max. cui proximo gradu erat consanguineus, creatus fuit Episcopus Telesinus in Campania Felici primum, deinde Æserniensis, ubi optimis moribus, & commendabili exemplo præfulgens, obiit an. 1653.

** Telese in terra di lavoro.*

De eo Ferd. Ughel. Ital. Sacr. tom. 8. col. 373. num. 38. edit. Venet. 1721. „ Petrus
„ Paulus de Rusticis nobili Florentina familia natus, Monachus Casinen. Cœnobii,
„ ab Urbano VIII. cujus erat consanguineus, Episcopatu Telesino donatus est die
„ 16. Maji an. 1637. translatus ad Æserniensem Ecclesiam anno 1643. die 14. De-
„ cembr. In Regest. pag. 236. „ Petrus Paulus de Rusticis à Neapoli Professus Casi-
ni 1618. die 17. Junii. & & in margine. „ Episcopus Telesinus ab Urbano VIII.
„ postea Isserniensis.

** Æserniensis*

PHILIPPUS MICHAEL ELLIS nobili familia in Anglia natus, à puero Catholicam fidem amplexus, eam summo studio, ac invicto zelo ad obitum usque non solum retinuit, sed propugnare etiam, ac propagare pro virili conatus fuit. Duacum in Belgio studiorum causa se conferens, ibidem Monasticum Institutum sub Congregatione Anglicana in Cœnobio S. Gregorii M. professus est an. 16.... die ...... Ut autem Anglicanæ hujus Benedictinæ Congr. Socii peculiari voto sacras pro fide Catholica in Anglia missiones obeunt, Philippus adeo strenue in Apostolico ministerio se gessit, ut eum Jnnocentius XJ. Pont. Max. Episcopum Aurelianopolitanum creaverit, & Vicarium Apostolicum Principatus Walliæ, & aliquot Comitatuum Occidentalium, qui quartam Angliæ partem efficiunt constituerit; Nam Anglia hodierno tempore, in quatuor Vicariatus Apostolicos, quatuor Regni partibus respondentes dividitur. Regnante postmodum Jacobo JJ. Catholico Rege, magno fuit apud omnes in honore, & existimatione, ipsique Regi in paucis charus; nam & Reginæ Mariæ Estensis Sacellanus, Regisque Concionator celeberrimus, ob eloquentiam, doctrinamque à Catholicis æque, ac ab Hæterodoxis plurimum commendabatur. Mox alternante Regis fortuna, eidem in Galliam secedenti fideliter, & solus ex Episcopis semper adhęsit. Romam deinde venit, unde postea Sublacum migravit, ubi loci Sanctitate, ac D. Benedicti memoria allectus, inter illius Proto-Cœnobii Sodales cooptari enixe petiit, obtinuitque an. 1703. die 13. Nov. Sanctis omnibus Monachis dicata. Ibi apud sacrum Specum aliquandiu piissime commoratus, excitatisque prope illum aliquot ædificiis, à Clemente XI. Pont. Max. ad Episcopalem solicitudem revocatus, Ecclesiæ Signinæ in Latio præficitur; optimo sane consilio, ac felici prorsus eventu, nam & Ecclesiasticam disciplinam egregie promovit, & insigne Seminarium instituit, proprioque ære dotavit, ubi adolescentes pietate, ac literis apprime imbuerentur; annis demum, ac meritis onustus, ex militanti, ad triumphantem Ecclesiam per temporalem mortem transivit Signiæ an. 1726. die 11. Novembris. Scripsit stylo prorsus Liviano [erat enim non minus doctrinâ, quam pietate excellens] *Jacobi II. Magnę Britannię Regis, Fidei Defensoris, Imaginem*

** De Galles*

opus

opus tribus libris diſtinctum. 1. titulus eſt, Jacobus Miles. 2. Jacobus Rex. 3. Jacobus Sanctus. Petitionem autem ſuam his prorſus verbis concepit, & exhibuit.

Perilluſtri, & Rm̃o P. Abbati, nec non Ven. Conventui Sanctæ Scholaſticæ Sublacen. DD. & Confratribus Dilectiſſimis.

Philippus Michael Ellis ex Ordine S.P.N. Benedicti aſſumptus Epiſcopus Aurelianop. Principatus Walliæ, & in Occidentali Anglia Sanctæ Sedis Apoſtolicæ Vicarius, SS. D. Noſtri Aſſiſtens, & Prælatus Domeſticus, Obſervantiam, & Perſeverantiam.

Nuper ſacrum illum receſſum, ubi Sanctiſſimus Patriarcha Noſter ſuper petram penè inacceſſam, ſane inconcuſſam, ſui atque adeò omnium ſequentium Ordinum fundamenta jecerat, venerabundi inviſimus, prævia charitate veſtra Fraterna. Ad ſancta illa Penetralia nunquam antè a nobis conſpecta, Cæleſtis quidam horror pectus concuſſit, voxque illa Domini, quæ ſine ſono conterit petras, eo teneritudinis, & pænitentiæ ſenſu cor pervaſit, ut jure meritò exiſtimare liceat, quod ſpiritus Benedicti, qui rupes iſtas etiam num inhabitat, vegetatque, veluti alter Moyſes, cujus in Monte ſolitudinem, & arcanum cum Deo colloquium, non per quadraginta dumtaxat dies, verum per totos tres annos præſeferebat, Petram percuſſerit, & fluxerint aquæ. Hæ igitur, ut fiant in nobis fons aquæ ſalientis in vitam eternam, neceſſe erit Venerabiles Patres, ac Fratres, ut ex Divina hacce Monaſticæ diſciplinæ origine, gratiarum, & compunctionis latices in Benedicti ſpecu abunde ſcaturientes largius hauriamus. Illuc igitur ut facilius recurratur, & vehemenntiori cordis ſiti, vel ob viciniam, appetatur ad Petram unde exciſi ſumus, & ad foramen lacus, unde formati ſumus, conſedere, ſi per Vos id liceat, Ven. Fratres, accedente beneplacito Apoſtolico, in Domino ſtatuimus. Huic autem voto noſtro favere videtur divina Providentia, quandoquidem habitatio illa, ſive appartamentum, quod Bon. Mem. Epiſcopus Barſottus erexerat, jam ad ruinam procumbat, Hoſpitemque, & manus reparatrices omni ſui parti efflagitet. Hujus igitur reparatio, & cultura cum non nihil ad ſacri Penetralis decus, & ornamentum adferre poſſet, eam provinciam nobis demandari, cum facultate inhabitandi, & ſacra illa ſolitudine gaudendi, humillimè, & peramanter petimus. Cum autem Monaſterium Sancti Benedicti ad Specum, Conventui S. Scholaſticæ omnino uniatur, & ſubſit, Vos Confratres noſtros, Rm̃um Patrem Abbatem, & Ven. Capitulum, Conſilium, & Diſcretos ejuſdem Abbatiæ Sanctę Scholaſticę obſecramus, ut Nos, licet immeritos, ad omnia Jura, & Privilegia Filiationis præfatorum Monaſteriorum Sanctorum Benedicti, & Scholaſticę, tàm cunjunctim, quam ſeparatim, eodemque modo, ac ſi in alterutro Profeſſionem Monaſticam emiſerimus, admittere, & acceptare, quantum penes Vos eſt, dignemini; Ita tamen, & ea lege, ut nullo umquam tempore gravare Monaſteriũ quod ad victum, aut veſtitum, aut ullas prorſus expenſas, virtute, aut prætextu ejuſmodi filiationis valeamus; nec domeſticorum, ſive inſervientium numero ſolitudinem, & regularitatem interpellare, ſed uno, aut altero inſerviente, perſonis morigeratis, & piis, prò vitæ religioſæ inſtituto contenti ſimus. Hanc ergo à Nobis humiliter expetitam gratiam, quam officiis fovere numquam ceſſabimus, conſenſu veſtro Capitulariter habito, & Sigillo Monaſterii munito, perpetua firmitate ſtabiliri rogamus.

Datum in Caſtro Sublacenſi Idibus Novembris ipſo die omnibus SS. Monachis Ordinis noſtri Sacro Anni MDCCII.

Annuit Rm̃us P. Abbas, omneſque Monachi Sacri Protomonaſterii Sublacenſis piæ Petioni Illm̃i, ac Rm̃i Epiſcopi, & Monachi præfati; ipſum tanquam Monachum ipſius Monaſterii expreſsè Profeſſum acceptarunt, & ſolemniter admiſerunt;

P

In quorum fidem se manu propria eorum quisque subscripsit &c. An. Dom. 1702.

D. Angelus ab Urbe Abbas.
D. Joseph á Tibure Cellerarius.
D. Hippolytus á Placentia P. Mag. Nov.
D. Hieronymus á Placentia Presbyter.
D. Maurus ab Arimino Presbyter,
D. Idelphonsus á Bononia Presbyter.
D. Clemens ab Urbe Professus.
D. Franciscus Maria ab Urbe Professus.

PHILIPPUS TANI natione Romanus, Monachis D. Pauli de Urbe adscriptus est an. 1649. die 24. Junii. Scholasticas disciplinas variis in Cœnobiis docuit; Conciones sacras, Panegyricas, & Academicas Orationes plurimas habuit; Romę sacri Indicis *Consultor fuit*; Ubique haud vulgaris doctrinę famam obtinuit. In nostra Congregatione Claustralis Prior, ac deinde Abbatis titulo honestatus, innocentis vitæ exemplo omnibus venerandus. An. 1686. ab Innocentio XI. Episcopus Civitatis-Ducalis in Samnio creatus fuit, quam Ecclesiam annis omnino 27. integerrime gubernavit. Romæ tandem, in nostris D. Calisti æstivis ędibus, quò jam dudum Episcopatus curis relictis, sese reperat an. 1710. morbis, ac senio confectus, animam Deo reddidit an. 1712. die 2. Januarii ætatis suæ 83. in Basilica S. Pauli sepultus.

De eo Julius Ambr. Luc. in Ital. Sacr. aucta &c. pag. 1147. „ Cornelii Margarini „ Bullarii Casinensis Authoris ex sorore nepos amænis disciplinis, & gravioribus „ scientiis ornatus, easdem diversis in Cœnobiis Monachis tradidit, Rethor celebris, „ & Orator eximius verbi Dei, non solum in Ecclesiarum suggestis, sed etiam in „ Academiis celebrioribus orationes facundissimas habuit. Consultor Sacræ Con„gregationis Indicis, an. 1686. mense Aprili ab Innoc. XI. Episcopus Civitatis - Du„calis creatus est. Clerum ad opera pietatis verbo, & exemplo excitare studuit, „ candore vitæ, verbi Dei prædicatione, gravitate morum præfulgens, forma fa„ctus gregis ex animo, Cathedralem Ecclesiam novo sacello, aliisque ornamentis, „ Episcopale Palatium novis ędificiis ampliando, plura loca pia instaurando nihil „ omisit, quod ad boni Pastoris officium pertineret. „ Nos quoque in nostra Bibl. ubi ejus lucubrationes recensemus.

* De eo in nostra Bibl. L. G.

Nicolaus Coleti Ital. Sacr. Ughel. tom. 1. col. 606. num. 15. „ Philippus Tani Ro„manus Monachus, & Abbas Ordinis S. Benedicti Congr. Casinen. Indicis Congr. „ Consultor, ad hujus Ecclesiæ gubernacula assumptus est die 1. Aprilis an. 1686. „ plura scripsit usque modo, & multa evulgavit opuscula (Lucen:) Obiit autem „ Philippus Romæ 1711. ultima die Decembr. seu potius prima die ineuntis anni „ 1712. „ In margine autem „ De quo vide Bibliot. Romanam cl. Viri Equitis Prosperi Mandosij, Centuria 2. num. marginal. 85.

* Id est Iulius Ambrosius Lucenti, ex quo Coletus sumpsit.

PIUS LOTHERIUS nobili genere Neapoli natus; Florentiâ tamen oriundus, in sacro Casin. Cœnobio sub D. Benedicti regula se Deo dicavit anno 1553. die 19. Martii. Juris utriusque peritia excelluit, divinis Scripturis, & Ecclesiastica doctrina per quam instructus, pietate vero, ac religione præstantissimus. fuit Prior S. Severini Neapolis an. 1576. quo tempore à Gregorio XIII. Fundanus in Latio Episcopus creatus est die 30. Januarii, 25. à suscepto Monastico instituto. Obiit Casini, ibique in Monachorum tumulo sepultus fuit an. 1592.

* Fondi

De eo Arn. Wion. Lign. Vit. par. 1. l. 2. cap. 42. pag. 316. „ D. Pius patria Neapoli„tanus, ex antiqua Lotheriorum familia, Monachus Monasterii Casin. & Prior S. „ Severini in Civitate Neapolis; Vir religione, & bonitate perspicuus, anno as„sumptæ Religionis 25. à Papa Gregorio XJJJ. Episcopus Fundanus creatus, summa

„ ma vigilantia gregem suum custodivit; obiit Casini an. 1592. „ Placidus Romanus in Supplemento ad Petrum Diac. de Viris Illustr. Casin. cap. 27. & Jo: Baptista Marus in Annot. ad idem caput, ubi eum non solum ab insigni morum probitate, sed etiam a flagrantiss: Ecclesiasticæ libertatis defendendæ zelo collaudat. „ Ferd. Ughel. Ital. Sacr. tom. 1. col. 776. editionis Romanæ. 1644. edition. verò Venetæ 1717. col. 732. num. 44. „ nobilis Neapolitanus, creatus est Episcopus Fundanus 1576. die 30. Jan. acerrimus Ecclesiasticæ libertatis defensor: Episcopale palatium extruxit; In Monte Casino decessit an. 1592. ibidemque tumulatus quiescit. „ Jul. Ambr. Lucen. in Ital. Sacr. Restricta Aucta &c. pag. 1018. „ Pius Lotherius Nobilis Neapolitanus Fundorum Episcopus, Casinum ad Monachorum gremium convolavit, & jam propinquę mortis conscius, in Monasterii cellula cęlestibus intentus meditationibus, vestibus, & observantiis disciplinæ regularis, unus ex cæteris Monachis adjudicatus, immortalibus inserendus, mortem obiit an. 1591. & in Monachorum Ossuario suas exuvias recondi exoravit. „ Gabriel Bucel. in Bened. Rediv. ad an. 1592. Felix Egger in Idea Ord. Hierarch. Bened. l. 2. par. 2. dissert. 4. num. 4. Decad. 3. pag. 269. „ Pius Cassinas Monachus ex Illustri Lotheriorum familia Juris sacri, civilisque apprimè gnarus, à Gregorio XIII. Fundanus Episcopus creatus est anno 1580. „ In Reg. pag. 272. in marg. „ Prior Neapolis, creatus Epis. Fundi; fuit vir pietate, ac Religione summus: obiit 1592.

P

1592.

PLACIDUS PAVANELLUS patria Patavinus, Monasticæ militiæ apud D. Justinam rudimenta posuit an. 1430. die 30. Novembr. Fuit Abbas S. Pauli de Urbe, & Cubicularius Eugenii IV. Pont. Max. ab eoque virtutum, ac doctrinæ ipsius opinione, & experimento permoto, ad reformationem Monachorum Vallis-Umbrosæ designatus, & Generalis Abbas perpetuus constitutus an. 1434. eam Congreg. annis circiter 13. pietatis, prudentiæ, justitiæ, & regularis zeli laude in optimum statum redegit. Anno autem 1447. jussu Nicolai V. Pont Max. cui in paucis erat charus, & intimus [sicuti etiam Cosmo Magno Patri Patriæ,] ad Biblensem primum sedem assumptus fuit, mox ad Parentinam Cathedram translatus, demumque anno 1458. à Calisto III. Torcellensis Episcopus constitutus, ubi plenus dierum, ac bonorum operum ad Cælum migravit anno 1466. ibidem tumulatus.

De eo Arnold. Wion Lign. Vit. par. 1. l. 1. c. 34. pag. 55. *In Generalibus Perpetuis* Ordin. Vallis-Umbrosę „ Placidus Pavanellus Monachus Monasterii S. Benedicti de Mantua Congreg. S. Justinæ, an. 1434. Generalis XXIX. & Abbas Vallis-Umbrosæ ab Eugenio Papa IV. creatus: Præfuit Congr. annis plus minus 13. & an. 1447. ab Nicolao Papa V. Episc. Biblæ renunciatus, postea Parentinus, mox Torcellanus, ubi senectute gravis anno Christi 1466. diem obiit, & ibidem sepultus est. „ Angelus Port. in lib. cui tit. *Della Felicità di Padova*, lib. 9. c. 21. pag. 435. Bernardinus Scar. *de Antiquitate Urbis Paduæ* l. 2. classe 6. c. 55. Jacob. Cavac. Hist. S. Justinæ l. 5. pag. 249. ad an. 1467. „ Floruit eo tempore D. Placidus Pavanellus Monachus noster, olim familiaris Eugenii IV. Pont. Max. Abbas Generalis Vallis-Umbrosæ, deinde Episcopus Torcellanus: Plura de ipsius integritate, & eruditione legas apud Scard. l. 2. c. 55. Biblioth. quam sibi studiose confecerat, hæredes dixit Cœnobitas nostros. „ Eudoxius Locatellus lib. 1. c. 66. August. Fortunius Camaldulensis l. 2. c. 66. & 68. Plac. Puc. in Nomenclatura Abbatum pag. 26. ubi narrat, cum fuisse Theologum, & Consiliarium Reipublicæ Florentinæ, à qua missus fuit Ferrariam Orator ad Eugenium IV. & adfuisse Concilio Floren. antequam esset Episcopus. „ Et in Appar. Hist. de Viris Illustr. Abbat. Florent. c. 10. pag. 77. & seq. vocat eum virum vitæ venerabilis, Cubiculariū Eugenii IV. Abb. Gnlem Vallis-Umbrosę, & à Secretis Reipublicæ Florentinæ citat-

* Idest de familia &c.

* Id est Professus, ut dicimus, Monasterii S. Justinæ.

P tatque de eo agentes Fort. Ulmum, Const. Cajetanum, Hieronymum à Petentia de Viris Illustribus S. Justinæ Patav. Fortunatum Scholam, aliosque: Et in Vita B. Gometii pag. 16. narrat Eug. Papam IV. an. 1434. ut declinaret turbas, & insidias evaderet, quas ei magis magisque in dies inimici struebant, incognitum, cucullo que Monachali indutum Roma discessisse, comitantibus duobus Monachis Benedictinis, Arsenio nempe Leodiensi, & Plac. Pavanello, qui ejus erant Cubicularii secreti. Denique in Chronico Abbat. Florent. pag. 38, & seq. quam quia plura peculiaria, ac scitu digna continet, hic excribere non piguit. „ Quanto à
„ Placido Rifformatore de Vallombrosani, lo ritroviamo della famiglia *Pavanella*
„ di Padova. Questi gia Dottore, e pratico della Corte, intimo del Cardinal Con-
„ dolmieri, è forse ancora suo Cortigiano, mosso dall' esemplarità di D. Ludovico
„ Barbo, abbandonato li proprii commodi, è le vanità mondane, portatosi à pie-
„ di del detto Barbo, s' arrollò alla militia Monastica in S. Giustina, sotto il Magis-
„ tero del medesimo Ludovico l' an. 1430. l' ultimo giorno del mese di Novembre,
„ Asceso al Seggio Pontificio il Cardinal Condolmieri col nome di Eugenio IV. ri-
„ cordevole dell' ottime qualità di Placido, lo chiamò à se, creandolo suo Came-
„ riere, & Abbate di S. Paolo: Per le seditioni, è guerre de Colonnesi contro d'
„ Eugenio, D. Placido insieme con D. Arsenio Belga pur Cameriere secreto del me-
„ desimo Pontefice, è Monaco di S. Paolo, si portarono con celerità da Eugenio,
„ è vestitolo della cocolla Monastica, da Trastevere il condussero sconosciuto fuori
„ di Roma al loro Monastero, & indi sopra di picciola barchetta per il Tevere lo
„ traghettarono alla marina, servendolo sin' à Pisa, & indi à Fiorenza, dove l'
„ anno 1434. dal medesimo Pontefice fù creato Generale, è Riformatore de Mona-
„ ci Vallombrosani. Preso il governo chiese in suo ajuto per la Riforma li nostri
„ Monaci, che perciò Eugenio l' an. 1437. per sue lettere date in Bologna, ordina
„ à Gometio mandarli à Vallombrosa, col mezzo de quali Placido ridusse il tutto
„ alla perfetta osservanza; & oltre di ciò restaurò quel Monastero mettendo sopra
„ d' una porta la sua Arma, con quella del Pontefice Eugenio, & à spese proprie
„ fece la Mitra giojellata, e molti pretiosi apparati Sacerdotali, & Arazzi, & à spe-
„ se pubbliche fece fare un Busto d' Argento, nel quale racchiuse la Testa di S. Gio:
„ Gualberto, che si conserva nell' Abbadia di Passignano. Restaurò l' Abbadia di
„ S. Ellero, e riaquistò le possessioni alienate da suoi Antecessori. Unì, & incorpo-
„ rò all' Abbadia di S. Salvi il Priorato di S. Giorgio, ora S. Spirito in Fiorenza,
„ dove da Giovanni Canigiani fù eretto un Collegio di Sacrate Vergini del medesi-
„ mo ordine Vallombrosano. Dalla Republica fù eletto Secretario, e di poi spedi-
„ to Oratore con altri nobili Fiorentini ad Eugenio IV. in Bologna, dal quale fu ri-
„ ceuto con singolare dimostrazione d' affetto, e d' onorevolezza, è qui concluse
„ li più importanti affari, e della Republica Fiorentina, e d' altri Potentati ancora.
„ Intervenne al Concilio Fiorentino, e dal medesimo Pontefice hebbe l' esecuzione
„ delle Bolle per il Monastero di S. Ilario di Galeata [gia ottenute dal Ven. Am-
„ brogio Generale Camaldolense] consegnandole coll' altre del Generalato à D.
„ Francesco Priore di S. Benedetto, il quale passò à miglior vita nel sacro Eremo
„ di Camaldoli l' an. 1454. Rifiutò l' offerta cortese dell' Abbadia di Fiesole fattagli
„ dal gran Cosimo Medici. da Nicolao V. fu assunto al Vescovato Biblense, indi
„ di Parenza nell' Istria, & in fine da Calisto III. l' an. 1458. fu traslato alla Catte-
„ drale di Torcello, ove compì felicemente il periodo de suoi giorni l' anno 1466.
„ & in nobile tomba di marmo fino fu racchiuso il suo cadavero in quella Cattedra-
„ le con una elegante iscrizione, che nella ristauratione di quel Tempio restò sop-
„ pressa. Lasciò al Monastero di S. Giustina, del quale n' era Professo, la sua Li-
„ braria, & a quello di S. Giorgio Maggiore di Venetia il suo Pontificale. Dall'

Ab-

Abbate D. Girolamo da Potenza gli vengono assegnati li sequenti versi sepolcrali. P

Mors mortis mortem morti, si morte dedisset
Hic foret in terris, aut integer astra petisset,
Sed quia dissolvi fecerat sic cuncta necesse
Ossa tenet Saxum, melior pars gaudet in Axe.

Bulla autem Eugenii IV. ad Gometium pro Pavanello, talis est.

Eugenius Papa IV.

Dilecto Filio Gometio Abbati Florentino.

Dilecte fili salùtem, & Apostolicam Benedictionem. Postea quam dilectum filium Placidum Pavanellum Cubicularium nostrum, creavimus Abbatem Vallis-Umbrosę, & illius Ordinis Generalem, nulla ipsum re magis indigere consideravimus, quam Monachis in Observantia regulari vivere consuetis, quibus Ordinem illum hactenus caruisse scimus, quare cum tua Devotio, largiente humilitati, & mansuetudini tuę gratiarũ authore Domino, præstantes hujusmodi habeat Monachos, eandem hortamur, requirimusque, ut aliquot ex ipsis Monachis tuis eidem Placido Abbati velis dare, tandiu secum futuros etiam in habitu tuo, quoad, & suos, quos in Ordine reperit, & alios, quos instituit, ad debitam vivendi normam poterit perducere; quod quidem illi facilius non dubitamus futurum, si prędfatos ex tuis secum habebit, quorum exemplo Novitii invitentur: Quamquam verò non dubitemus, te qua es erga omnes charitate, hunc quem nosti Creaturam nostram esse, favoribus quibuscumque possibilibus prosequuturum, ut tamen ejus tyrocinia veteranus Abbas adjuves, & consilio illi, directione, & ubi oporteat, rebus, & opera sis adjumento, eandem Devotionem tuam iterato hortamur, & quam possumus stricte suademus. Datum Bononiæ sub annulo nostro secreto 17. die Junii 1436. Pontificatus nostri anno Septimo.

✠ Eugenius Papa IV.

Præterea de eo agunt Venantius Simii in Catalogo Virorum Illustr. Congreg. Vallis-
„ Umbrosę, cujus erat ipse Procurat. Generalis in Romana Curia, edito Romę an.
„ 1693. pag. 252. & seq. & pagin. 316. ubi eum asserit fuisse *á Secretis* Eugenii IV.
„ in Concilio Florentino. ejus verba hæc sunt mutuata pro majori parte ex
„ Ferdinando Ughell. „ Placidus Pavanelli Patavinus Congregationis primum S. Ju-
„ stinæ de Patavio Monachus, commendatione virtutis suæ tantam collegit grati-
„ am apud Eugenium IV. Pontificem, cui à secretis inseruiit in Concilio Florentino,
„ ut ab eodem mox per Pontificium Diploma constitutus sit Abbas General. Congr.
„ Vallis-Umbrosæ. Hanc ad annos quindecim sapienter gubernavit; donec à Ni-
„ colao Papa V. circa annum salutis 1448. insignitus est titulo Biblensis Ecclesiæ, &
„ paulo post ad Parentinam Cathedralẽ translatus fuit. De anno vero Domini 1458.
„ ut refert Abbas Ughellus, iterum mutata Residentia evasit Episcopus Torcellanus;
„ & Torcelli non multos post menses fere capularis senex decessit, & ibi in Templo
„ S. Joannis Evangelistæ, quod est Monialium, fuit sepultus. Præter Ughell. me-
„ minere hujus Illustris viri Arnol. Wion, Bernard. del Sera, Eudoxius Locatellus, &
„ alii Scriptores, qui eum celebrant ab austeritate Vitæ, quam in se ipso professus est,
„ & à rigore Monasticæ Disciplinæ, quam Generalis Vallombrosanorum ab eis vo-
„ luit. Accedens ad eos veluti alter Jo: Baptista in spiritu, & virtute Eliæ, vinum
„ & siceram non bibens omnibus diebus vitę suæ, (nam fuit à natura etiã abstemius)
„ & prædicans Baptismum Pænitentiæ in remissionem præteritarum trãsgressionum:
„ odiosa quidem concio apud aures amantium libertatem Monachis indebitam,
„ apud quos parum fuit acceptus; sed aliunde ex hoc ipso magis Deo gratus, cui
„ tantum placere studuit, & non hominibus, cautus factus ab illis Pauli verbis,
„ quibus ipse ait: si hominibus placerem, Christi servus non essem, placuit igitur
„ Deo, & inventus est Justus.

 Ferd.

P Ferd. Ughel. Ital. Sacr. tom. 5. col. 411. in Episcopis Parentinis num. XLVII. edit. Venetæ apud Sebast. Coleti 1722. & eodem tom 5. col. 1407. num. L. I. in Episcopis Torcellanis. Addit autem Nicolaus Coleti ibidem hæc.

Placidus Pavanellus è Parentina ad hanc Cathedram translatus est nonnisi an. 1464. die 14. Novembr. ut sequentes Pauli II. literæ Torcellanis Civibus datæ luculenter testantur. „ Paulus Episcopus Servus Servorum Dei. Dilectis Filiis Populo
„ Civitatis, & Diœcesis Torcellanæ Salutem, & Apostolicam Benedictionem. Ho-
„ die Venerab. Fr. nostrum Placidum Torcell: tunc Parentin: Episcopum à vincu-
„ lo, quo Parentinæ Ecclesiæ, cui tunc præerat, tenebatur, de Fratr. nostrorum
„ consilio, & Apostolicæ potestatis plenitudine absolventes, ipsum ad Torcellanam
„ Ecclesiam tunc vacantem duximus auctoritate Apostolica transferendum, præfi-
„ ciendo ipsum eidem Ecclesiæ in Episcopum, & Pastorem, prout in nostris inde
„ confectis literis plenius continetur, quo circa Universitatem vestram rogamus,
„ & hortamur attente, per Apostolica vobis scripta mandantes, quatenus eundem
„ Episcopum tamquam Patrem, & Pastorem animarum vestrarum grato admitten-
„ tes honore, exhibeatis eidem obedientiam, & reverentiam debitas, & devotas,
„ ac ipsius monitis, & mandatis humiliter attendatis, ita quod ipse in vobis devo-
„ tionis filios, & vos in eo per consequens Patrem invenisse benevolum gaudeatis.
„ Datum Romæ apud S. Marcum anno Incarnationis Dñi 1464. 18. Kal. Decembr.
„ Pont. anno primo.

Ejusdem tenoris, & temporis extant aliæ literę ab eodem Pontifice Capitulo Torcellano scriptæ. Vivebat adhuc Placidus anno 1471. die 27. Jan. quo Priorissa S. Jacobi de Muriano eidem sequens præstitit juramentum.

In Christi nomine Amen.

„ Juro ego Marietta Ognibò Priorissa Monasterii S. Jacobi de Muriano Torcellanæ
„ Diœcesis, quod ab hac hora in antea fidelis ero, & obediens S. Matri Ecclesiæ
„ Torcellanæ, Vobisque Domino meo D. Placido Pavanello Episcopo Torcellano,
„ & vestris Successoribus canonicè intrantibus, & quod non ero in consilio, dicto
„ vel facto, quod vitam perdatis, seù perdant, aut membrum, seù capiamini,
„ vel capiantur mala captione; Consilium quod mihi per Vos, vel per se, aut per
„ vestras literas, aut Nuncios manifestabitis, aut manifestabunt, ad vestrum, vel
„ etiam eorum damnum, nulli pandam. Vestros, vel eorum Nuncios, & familia-
„ res, honorificè tractabo, vocataque ad Synodum veniam, vel Nuncium mittam
„ legitimum, nisi fuero Canonice præpedita: & singulis annis de Mense Martii
„ dabo, & solvam Ecclesiæ Torcellanæ Marciaticam, & singulis annis dies 8. ante
„ festum S. Jacobi Vobis, & Successoribus vestris præsentabo, seù præsentari faci-
„ am pro annunciatione ipsius festi duas ampullas boni vini puri: & similiter Capi-
„ tulo Ecclesiæ vestræ Torcellanæ pro dicto Festo duas alias ampullas boni vini, &
„ in Festo Paschę Resurrect. Domini, seù in die Jovis Sancti dicto Capitulo unum ce-
„ reum librarum sexdecim cum granis quinque incensi, & in octava Paschæ Resur-
„ rectionis Domini, quando veneritis Murianum, Vos, & Successores vestros
„ honorabo cum Campanarum pulsatione, & Vobis, & Successoribus vestris obe-
„ dientiam faciam manualem, & omnia alia debita obsequia, & honorificentias,
„ quas de jure, & antiqua consuetudine teneor, Vobis, & Ecclesię vestræ Torcellanę
„ prædictæ semper faciam bono fine, & sine fraude, nisi absolvar de vestra, aut
„ eorum licentia: Bona autem mobilia, & immobilia, & Thesauros dicti Mo-
„ nasterii, & Ecclesiæ, in quantum potero augmentabo ea, & eos non alienabo,
„ non livellabo, non infeudabo, & non impignorabo, nec alias quomodolibet obli-
„ gabo absque auctoritate, & licentia S. Sedis Apostolicæ. Sic me Deus adjuvet, &
„ hoc ad Sancta Dei Evangelia. Actum in Ecclesia Monasterii S. Jacobi de Muria-

no,

„ no, coram altare majori, coram præfato R. D. Episcopo, præsentibus venerabil.
„ viris D. D. Petro Joanne de Angelis Plebano S. Mariæ de Muriano, Presbyt. Lau-
„ rentio Titulato dictæ Ecclesię, Presbyt. Angelo Dalaquila Capituli dictę Ecclesiæ
„ testibus, & aliis quampluribus an. 1471. die vero 27. mensis Januarii Indictione 4.
„ Ego Franciscus Rubeus Archidiaconus Torcellanus, nec non Ecclesiæ S. Martini
„ de Muriano Plebanus, publicus Imperiali auctoritate Notarius, & Judex ordina-
„ rius, prædictis omnibus interfui, & rogatus tam à præfata D. Priorissa scribere,
„ scripsi, signumque meum consuetum apposui, & in fidem omnium propria
„ manu me ss.

Extat hujus documenti authenticum exemplar descriptum in libro reddituum Canonicorum Torcellan. nec desunt in Prætorii Torcellani Archivo complura monumenta hujus Episcopi viventis mentionem facientia ab anno 1464. ad 1471. quo debitum naturæ persolvit. [Bonolus.]

PLACIDUS de BAUCIO nobili, antiquaque prosapia Capuæ ortus est; & in Cœnobio S. Laurentii de Aversa Monasticæ militię nomen dedit an. 16 . . . ejusdemque Monasterii bis Abbas fuit, sicut etiam S. Pauli de Urbe ab an. 1697. usque ad annum 1703. quibus Cœnobiis haud modicam utilitatem cura, ac industria œconomica attulit, pręsertim in ęre alieno dissolvendo. Cumque præterea morum integritate, ac suavitate polleret. Ab Innocentio XII. Episcopus primum Montis Pelusii, ac deinde Venusiæ [utraque Urbs est in Lucania, quæ nunc Basilicata] electus fuit. Vidi ego ipse optimum Cardinalem Leandrum Colloredum ad S. Paulum pergentem, ut Placido Pontificiam electionem patefaceret; sed ille ea fuit animi modestia, ac voluntaria demissione, ut nullo pacto ad Episcopatum recipiendum adduci putuerit. Potiori itaque jure inter Episcopos Placidus est recensendus, qui ad Episcopale munus meritum habuit, & illud oblatum, [quod rarissimi exempli est] infracto animo contempsit. Obiit Aversæ an. 17 . . . dum ibidem iterum Abbas esset.

RAPHAEL RIARIUS Neapoli natus, à Savona tamen in Liguria oriundus, in Cœnobio Casinensi Monasticæ militiæ adscriptus fuit an. 1644. die 8. Decembr. evasit deinde Abbas in nostra Congregatione & anno 1674. electus fuit à Clemente X. Pont. Max. Episcopus Montis Pelusii in Basilicata Regni Neapolitani provincia; pręfuitque annis omnino decem; post quos ad laborum pręmia in Cælis percipienda commigravit.

De eo Jul. Ambros. Luc. in Ital. Sacr. Ughell. restr. aucta &c. pag. 1069. & Nic. Coleti in Addit. ejusdem Ital. Sacr. Ughell. tom. 1. col. 1001. n. 31.
„ Raphael Riarius Monachus, & Abbas Casinen. Nobilis Savonensis 50. ętatis suæ
„ an. hoc Episcopatu dignatus est 7. Maji 1674. decem annos in hoc munere dignis-
„ sime absumpsit, desiitque esse inter mortales.

ROBERTUS ALTOVITI Bindi filius nobili valde familia Florentię prodiit, ibidemque in S. Marię Cœnobio nostrę Regulę nomen dedit an. 1485. die 17. April. cujus etiam Cœnobii postea Prior fuit, quo tempore Episcopatum pluries ab Alexandro VI. Pont. Max. fratre suo procurante sibi oblatum rara humilitate recusavit. Sed tantummodo ejusdem, ac alterius fratris importunitate victus, Abbatię Buggianensis *Commendam* admisit anno 1510. quam tamen anno 1514. Leonis X. permissione, Abbatię Florentinę in perpetuum univit, privatusque aliquot annis ibidem degens, spiritum piissime Deo reddidit, optimi Monachi fama relicta circa annū 1519.

R

De eo Petrus Ricord. Hist. Mon. par. seu Dial. 4. pag. 471. a tergo „ Ritrovandosi „ Priore di detta Badia, gli fu dal suo Fratello [il quale allora era Datario, credo „ di Papa Alessandro Borgia] più volte volsuto dare un Vescovado, ma egli, che „ ardentissimamente amava la Religione, come quello, che di essa da teneri anni „ s' era vestito, & essa haveva eletta per sua quiete, e come buon suo Figlivolo, „ non la volse mai abbandonare, anteponendola sempre ad ogn' altra cosa; ma so- „ lo accettò la Badia di Buggiano di Valdinievole, patria qui del nostro D. Pietro &c. Plac. Puc. in Chron. Abbatiæ Florent. pag. 133. „ Questi essendo dotato di „ Virtù singolari, rinunziò il Vescovato offertogli da Alessandro VI. mentre fù Pri- „ ore l'an. 1520. per le istanze fattegli non ordinarie da Antonio, è da Ottone suoi „ Fratelli, [che l' uno fù Arcivescovo di Fiorenza, è l' altro Preposto di Prato] „ accettò la Commenda dell' Abbadia di Buggiano, la quale l' anno 1514. la rinun- „ ziò col consenso di Leone X. al nostro Monastero, come al num. 68. è con la fa- „ ma di perfetto Religioso passò all' altra vita circa l' anno 1519. hebbe singolare „ amicizia con Pico della Mirandola, è con Girolamo Benivieni, celeberrimi sug- „ getti, è compagni individui di que' tempi &c.

Jure ergo inter Episcopos Robertus est recensendus, qui magna quidem virtute Episcopatum promeruit, sed oblatum, adhuc majori contempsit.

* In Apulia

S

SEBASTIANUS MILLAZZUS, vel Milatius à Vigiliis, Monasterii S. Severini Urbis Neapolis alumnus effectus anno 1651. die 24. Sept. Sacram Theologiam longo tempore tradidit, & in eodem S. Severini Cœnobio Prioris Claustralis munus exercuit. anno autem 1688. die 20. Februarii ab Innoc. XI. Pont. Max. Episcop. Lavelli in Apulia Montuosa, nunc Basilicata, creatus, annis undecim laudabiliter illi Ecclesiæ præfuit, annoque 1699. die 30. Augusti ad cælestem patriam transivit.

De eo Nicol. Col. in Addit. Ital. Sacr. Ughel. tom. 7. col. 745. num. 47. ubi nobilem Vigiliensem eum fuisse autumat. Ben. Laudati in Brev. Chron. S. Sever. pag. 368.

SIMPLICIUS CARAVITA nobili genere Neapoli prodiit, & ibidem in Cœnobio S. Severini Monasticæ Regulæ suave jugum subiit anno 1656. die 13. Nov. tum scientia, tum probitate floruit; quamobrem & Tyronum Magister in regulari observantia eos diligenter instituit, & Discipulorum Præceptor Scholasticis facultatibus eosdem egregie imbuit. Ab Innoc. XI. ejus virtutum fama allecto ad Archiepiscopatum Amalphitanum in Principatu citeriori, Neapolitani regni provincia, evectus fuit anno 1682. die 25. Maji, eamque Ecclesiam magna pastoralis sollicitudinis, & vigilantiæ laude gubernavit annis undeviginti, post quos temporalem vitam æterna commutavit an. 1701. die 1. Februarii.

De eo Nic. Coleti in Addition. Ital. Sacr. Ughellianæ tom. 7. col. 256. num. LXII. edit. Venetæ, per Sebast. Coleti „ Simplicius Caravita nobili Neapolitana „ prosapia genitus, Monachus Ordinis S. Benedicti Congreg. Casinen. Sac. The- „ ologiæ Lector, ac Decanus Ordinis sui, declaratus est Archiep. Amalphitanus „ anno 1682. die 25. Maji. decessit 1. Februar. anno 1701. Benedictus Lau- „ dati in brevi Chron. S. Severini pag. 368.

* De eo in Bibliotb. L. B.

THEO-

T

THEODORUS VENETUS patria, familia *Georgi*, in Monast. S. Justinæ Patavinæ nostris adnumeratus est an. 1600. die 8. Decembr. anno autem 1622. à Gregorio XV. Pontifice Max. electus fuit Episcopus Arbensis in Dalmatia sub Archiep. Jaderensi. De eo Gabr. Buccel. in Bened. Rediv. ad an. 1623. Felix Egger Pethrusianus Idea Ord, Hierar. Bened. l. 2. p. diss. 4. Dec. 5. pag. 283. qui tamen errant in ejus annis, multo posteriorem eum asserentes. In Regest. Ms. pa. 30. sed in alio Regest. pariter Ms. pag. 13, in margine dicitur creatus Episcopus à Paulo V. quod minime verum est, nam Paulus V. vivere desiit an. 1621.

* Zorzi
* Vel 1623.
* Illyrico
* Zara

THOMAS CARACCIOLUS nobili genere Neapoli in lucem prodiit, ac ibidem in D. Severini Cœnobio Benedictinum Cucullum induit an. 1656. die 30. Novem. Scholasticæ, Moralisque Theologiæ scientia floruit, quas plures annos in eodem S. Severini Monasterio docuit, Doctorisque Theologicæ facultatis in Neapolitano Lyceo laurea donatus fuit. Solidæ doctrinę, vitæ integritatem, suavitatem consuetudinis, regularis disciplinæ zelum, aliasque virtutes semper conjunxit, quas tunc maxime ostendit, cum Aversæ, ac Neapoli Prioris Claustralis officio fungeretur. Ab Innico Cardinali Caracciolo ejus propinquo, Archiepisc. Neapolitano, plurimi factus, Cleri *Examinator*, *& S. Officii Consultor* per totam Diœcesim electus, ab Innocentio veró XI. anno 1687. die 28. April: Episcopus Hierarcensis in ulteriori Calabria creatus est. Quod equidem ejus virtutis, ac probitatis haud leve est testimonium; Cum enim illa Ecclesia Antecessoris Episcopi vel infortunio, vel culpa, admodum perturbata esset, optimo utique egebat Pastore, qui omnia in pristinum statum sanctè, ac prudenter componeret, qualem nempe Sanctissimus, ac Sapientissimus Pontifex Innocentius Thomam nostrum esse, non inaniter arbitratus est: sed dum strenuè in id incumbit, omnesque in viam salutis verbo, & exemplo dirigere conatur, immaturata mors in ipso ætatis, ac spei flore terrenis rebus illum eripuit, Episcopatus anno secundo minime elapso, ætatis suæ 49. Æræ Christianæ 1689. die 28. Martii.

* Geraci

De eo Nicol. Coleti in Addit. Ital. Sacr. Ughell. tom. 9. Ven. 1721. col. 399. num. XXXIX. Benedictus Laudati in Brevi Chronico S. Severini Ms. par. 2. pag. 364.

THOMAS MANNARINUS Siculus, patria Panormitanus, in Cœnobio S. Martini de Scalis Monachus effectus est anno 1609. die 14. Sept. doctrina, ac pietate tùm in Italia, tùm in Germania celebris fuit. ejus virtute Fridericus Card. Borromeus in profligandis, & convertendis Hæreticis Gebennensibus usus est. Bononię deinde, ac Patavii graviores disciplinas publice tradidit. A Ferdinando II. Cęsare in Germaniā postmodum vocatus in Salisburgensi Academia docere jussus, Magni Cancellarii titulo in eum collato, perhonorificam Provinciam ingenti cum laude sexdecim annis obivit. Fundorum denique Episcopus in Latio-Sapientiæ, ac laborum merito electus, supervenientibus gravissimis morbis, Episcopatus possessionem adire non potuit, quam ob causam ab Ughel. in Ital. Sacr. non recensetur. In Siciliam itaque, & in prædictum S. Martini Cœnobium reversus, ibique patientia, aliisque bonis operibus aliquandiu sese exercens, ex hac vita discessit an. 1636. multis, pręclarisque ingenii monumentis relictis: De eo Rocchus Pyrrhus Sic. Sac. l. 4. pag. 200. Antonin. Mongitore Bibl. Sic. par. 2. pag. 261. Nos etiam fuse in nostra Bibl. Benedict. Casin. L. T. pag.

VIN-

V

VINCENTIUS MANTUANUS in S. Benedicto de Padolyrone Sæculo valedixit an. 1490. die 6. Januarii; Creatus fuit Episcopus *Nullatenensis*: ita Augustinus Florentinus in suo Regest. Ms. pag. 58. Nec amplius de eo hactenus.

VINCENTIUS RAGNI Neapolitanus Aversæ in Cœnobio S. Laurentii Congreg. nostræ nomen dedit an. 1662. die 12. Martii; Sacræ Theologiæ studiis strenuè incubuit, Doctorisque lauream obtinuit. à Clemente X. Pont. Max Episcopus Oppidi in Regno Neapolitano creatus fuit an. 1674. die 19 Februarii, præfuitque illi Ecclesiæ annis undeviginti. obiit enim an. 1693.

** Vrbs est in ulteriori Calabria.*

De eo Nic. Col. in Addit. Ital. Sacr. Ughel. tom. 9. col. 421. nũ. 24. edition: Venetæ per Sebastianum. Coleti.

VICTORINUS MANSUS ab Aversa apud Sanctissimæ Trinitatis Cavense Cœnobium votis Monasticis sese obstrinxit an. 1561. die 5. Octob. Philosophiæ, Theologiæ, Juris etiam utriusque scientia, ac sacris literis percelebris evasit; Viginti enim annorum spatio scholasticas disciplinas præcipuis in Congreg: nostrę Monasteriis insignis doctrinæ famâ docuit, & postmodum Abbatis dignitate iisdem præfuit. A Clemente VIII. cui Sapientia, ac morum Sanctimonia plurimum commendabatur, Stabientium primum an. 1598. ac deinde anno 1606. Arianensium Episcopus renunciatus fuit. A Paolo V. Assistentium Episcoporum cætui aggregatur. XIV. annis Episcopales infulas gessit, annoque 1611. Neapoli in S. Severino Cælum petivit, ibid. tumulatus quà chorum adeunt, hoc apposito Epitaphio.

Victorino Manso Aversano J. V. D. Abbati Casin. Episcopo, & Regio à Latere Consiliario, Doctrina percelebri, moribus incorruptis ita probato, ut mereretur á Clemente VIII. prius Stabiensium, deinde Arianensium Antistes renunciari, demum á Paulo V. inter Assistentes Episcopos merito cooptari. Qui obiit tertia Aprilis, die Resurrectionis Domini an. 1611. ætatis sue LXVII.

D. Antonius Tosonus Neapolitanus Casinensis Monachus, & sui Vicarius, grati, ac observantis M. P. an. D. 1612.

De eo Ferd. Ughel. Ital. Sacr. tom. 8. col. 311. primæ editionis Romæ n. 33. „ Victorinus Mansus Aversanus Monachus Casin. vir doctissimus, summusque Theologus, antea Episcopus Stabiensis, ex Coadiutore Alphonsi Superioris, successit in Arianensi hac infula an. 1603. Neapoli obiit Scriptis suis celebratus an. 1611. die 3. Sept. jacet in Ecclesia S. Severini, de quo vide tom. 7. inter Episcopos Stabienses sive Castri-Maris. „ Felix Egger Petr. Idea Ord. Hier. Bened. l. 1. par. 3. dissert. 4. pag. 282. „ Victorinus de Aversa: qui cum major esset, quam ut unius loci ambitu contineretur, nominis sui, virtutis, ac eruditionis amplitudine implevit tria in primis Monasteria longe celeberrima, Cavense scilicet, S. Severini apud Neapolim, & Casin. ac duos deinde inclytos pariter Episcopatus Castri-Maris nempe, & Arianum floruit 1603. „ Ita Egger. Sed cum mox, *Alterum Victorinum* recenset è *Monte Casino*, Episcopum primum *Stabiensem*, deinde *Ariensem* à Clemente VIII. creatum, & inter Episcopos Assistentes ab eodem adlectum, quem floruisse dicit anno 1607. locorum ignoratione unum, eundemque *Victorinum* in duos dividit. Idem enim Victorinus Mansus est, qui Episcopus primũ *Stabiensis*, sive *Castri-Maris*, deinde Arianensis à Clemente VIII. constitutus fuit; quod ex temporis convenientia facile dignosci potest. Nec alumnus fuit, aut indigena Montis Casin. *e Monte Casino*, Sed patria Aversanus, & S. Laurentii de Aversa Professus, ut dicimus, nec à Clemente VIII. sed à Paulo V. Episcopis Assistentibus adscriptus: Nos quoq; in nostra Bibliot. L. V. pag ... & sequen: ubi fuse ejus opera recensemus.

** 1606.*

Die prima Sept. 1726. Senis compositus, Assisii autem impressus die 30. Junii anno 1733. Ad Majorem Dei Gloriam.

INDEX

Monasteriorum ex quibus Episcopi Congregationis Casinensis fuerunt assumpti.

Ja-

Iacobus Caracciolus
Ioseph Lomellinus
Sebastianus Millazzus
Simplicius Caravita
Thomas Caracciolus
S. SIXTI PLACENTIÆ;
Cœlestinus Pezzangheri

SS. TRINITATIS CAVÆ.
Desiderius Monachus Cavensis
Ioseph à Neapoli
Victorinus Mauso
S. VITALIS RAVENNÆ.
Fortunatus Maurocenus, qui postea S. Iustinæ Patavii

INDEX

Vrbium in quibus Episcopi Congregationis Casinæ Vitales Auras attrhaxerunt.

Pla-

PATAVII.
Petrus Vecchia
Placidus Pavanellus
PERUSIÆ IN ÆTRURIA.
Honorius Griffarius
PLACENTIÆ IN GALLIA CISALPINA.
Cœlestinus Pezzangheri
PORZIÆ IN FOROJULIO.
Leander de Porzia
PRATI IN TUSCIA.
Ignatius Coppinus
RAGUSI IN ILLYRICO.
Basilius Gradi
ROMÆ IN LATIO.
Ægidius Columna
Bernardus Maria de Comitibus
Iacobus Lentius
Philippus Tanus
SAVONÆ IN LIGURIA.
Raphael Riarius
SENIS IN TUSCIA.
Hieronymus Burghesius
Laurentius Martinozius
VENETIIS.
Angelus Maria Quirini
Epiphanius Phanellus
Fortunatus Maurocenus
Ludovicus Barbo
Marinus Baduarius
Thomas Georgii
VIGILIIS IN APULIA.
Hippolytus Berarduccius
Sebastianus Milazzus
URBEVETERI IN TUSCIA.
Honorius ab Urbeveteri
XACCÆ IN SICILIA.
Marianus Mannus
INCERTÆ PATRIÆ.
Desiderius Monachus Cavensis

GRAVIORA ERRATA. SIC CORRIGE.

IN INDICE AUTHORUM, QUI &c.
lin. 3. alias — alios.

IN IPSO OPERE.

Pag. 1. Lin 21. fecere — facere
Pag. 9. in margine lin. 3. & 4. *Basilica* — *Bibliotheca*
Pag. 10. lin. 1. Arsenius fuisse Episcopus. — Arsenium fuisse Episcopum
Pag. 11. lin 24. cum — cum
Pag. 12. lin. 14. ab — ob
Pag. 14. lin. 18. Indicicibus — Judicibus
Pag. 17. lin. 43. Cœnobii — Cœnobio
Pag. 18. lin. 41. incomparabili — incomparabilis
Pag. 10. lin. 2. Clem. XI. — Clem. IX.
Pag. 21. lin. 4. Declationum — Declamationum
Ibid. lin. 23. datus — datur
Ibid. lin. magr. 10. Shero — Ghero
Pag. 23. lin: 33. Calisto Pont. Max. — Calisto III. Pont. Max.
Ibid. lin. 46. manus — manu
Pag 24. lin. 27. fronte — fonte
Pag. 25 lin. 4 gravis — graves
Ibid. lin. 31. occubisse — occubuisse
Pag. 27. lin. 37. severitatis — securitatis
Pag. 28. lin. 31. laudato — laudati
Pag. 30. lin. 3. hinc — nunc
Ibid. lin. 4. Paternope — Parthenope
Ibid. lin. 7. studii — studiis
Ibid. lin. 9. admittit — adimit
Ibid. lin. 22. Cardinali — Cardinalis.
Ibid. lin. 13. & 23. an. an. — an.
Ibid. lin. 37. fuit — fuerit
Pag. 37. lin. pen. renunciantur — renunciatur
Pag. 53. lin. 27. immaturata — immatura

CATALOGUS
MONACHORUM
CONGREGATIONIS CASINENSIS
ALIAS
S. JUSTINÆ PATAVINÆ

QUI ALIAS MONACHORUM CONGREGATIONES, VEL MONASTERIA REFORMARUNT.

AUTHORE

REVERENDISSIMO P. D. MARIANO ARMELLINI EJUSDEM
CONGREGATIONIS S. PETRI DE ASSISIO ABBATE.

ASSISII

Ex Typographia Andreæ Sgariglia Impressoris Episcopalis, & Publici Anno Domini LDCCXXXIII.
Superiorum permissu.

Elegit Sacerdotes ſine Macula Voluntatem habentes in Lege Dei, & mundaverunt Sancta

MACHAB. 1. 4. 42. & 43.

Catalogus Monachorum Congregationis Casinensis, qui alias Monachorum Congregationes, vel Monasteria Reformarunt.

PRÆFATIO

CASINENSIS D. Justinæ Congregatio ab ipso sui exordio ea morum disciplina adolevit, ac viguit, ut longe, lateque odorem, fructumque bonorum operum per Christianum Orbem diffuderit, omniumque Pontificum, Catholicorum Regum, ac Principum, ne dum piorum hominum corda in sui amorem, & admirationem allexerit. Nimius essem si Caroli V. Cæsaris, Francisci Primi, & Henrici IV. Galliarum Regum, Ferdinandi Aragonum Regis, Ducum Mediolanensium, aliorumque Principum, omnium verò maxime Summorum Pontificum haud emendicatas laudes in medium afferrem, quibus Monachorum Congregationis nostræ Sanctitatem, & Virtutes in suis Diplomatibus luculenter testantur. At quoniam vera laus ab exemplis præclarissimorum facinorum, non à verbis petenda est, idcirco breviter memorabo ex nostra Congregatione tales exortos Viros, qui plures nobilissimas per Europam Monachorum Congregationes instaurare, atque ad optimam, pristinamque vivendi formam redigere Deo bene juvante potuerint; ut sicut Almus P. Benedictus è Casino illo Monte per suos Alumnos Urbem, Orbemque adhuc vivens Sanctissimis institutis implevit, sic Casinensis Congregatio ejusdem Spiritu imbuta, postremis hisce sæculis monasticam disciplinam ubique restitueret, ut verissime de ea dici possit, *de plenitudine ejus omnes acceperunt*, Quo facto, uti decet, nostri temporis Monachi permoti, forte efficient, ut Majorum nostrorum egregia facta æmulantes, ita suos instituant mores, ne regularis censuræ, quam in alios Parentes nostri præclare adeò gesserunt, ipsi etiam filii nunc multo magis indigere videantur. Ne illis quoque eveniat, quod regius Psaltes dolens canebat, * Ps. 37. d. 39
* *Spiritus vadit, & non redit*, & alibi, *quoniam Spiritus pertransibit in illo, & non subsistet*, * *& non cognoscet amplius locum suum*. quod perinde esset, ac Græculi illius simillimam exprobationem mereri, qui cum gloriaretur, artes, scientiasque omnes è Græcià fuisse egressas (* *Græcia* enim *capta suum captorem vicit, & artes intulit agresti Latio*) à Latino audivit, *utique* * *nam nulla prorsus Virtus, aut Scientia apud Græcos remansit*; quin potius si quid primævi fervoris temporis diuturnitate, & humanæ fragilitatis inevitabili conditione intermissum est, reparare, & in antiquum statum restituere summa ope nitantur. * Ps. 102. c. 16. * Victorem

Quod sane precipua vigilantia curare debent Monasteriorum Antistites, quibus grave adeo onus incumbit Cænobiticas Sanctiones sicubi protritæ sunt, in antiquam observantiam reponere, & repositas sartas, tectas servare, sicuti strenuissimus quondam ille Machabæorum Princeps commilitones suos hortabatur, * Mach 4. c. 16.
* *Ascendamus nunc mundare Sancta, & renovare*; probe intelligentes, quod primus Cæsarum de se ipso dicebat, * *difficilius se de primo ad secundum. quam de secundo ad infimum gradum dejici posse*; idem prorsus Regularibus etiam Ordinibus contingere, in quibus minore certe negotio Spiritus fervor, & Regulæ omnimoda observatio diutissime retinetur, quam hæc semel corrupta, & deperdita in statum pristinum revocari possit, dummodo Præsulum zelus proprio exemplo comitatus nervos omnes intendat, ne trasgressionibus ipsi conniveant, neve aditum permittant, * Svet. in Jul. * Reg. c. 2. d. 3.
* *ne peccata delinquentium dissimulent, sed mox ut oriri cæperint, radicitus ea amputent*, ut tam districte Sanctissimus noster Legislator eis præcipit; Heli Sacerdotis de Silo formidando judicio illis proposito, qui ut S. Basilius ait, * *quod filios suos peccantes, non asperius objurgasset, tantum stomachum movit patientiæ divinæ*. At contra si boni Pastoris partes omnes impleverint ab Apostolo constitutas, * *Argue, obsecra increpa in omni patientia, & doctrina*; & suas, & subjectorum animas salvas facient. * Ad Timot. a 4.

* Ut

Ut hi quidem æmulantes charismata meliora, proficiant de virtute in virtutem; & Sanctissimæ Regulæ, quam professi sunt, observantiam, constantissime teneaut; & tantum absit, ut vel in minimis frangant, aut enervent, ut potius augeant, & cumulent: Paupertatis, Silentii, Solitudinis, Iejuniorum, Divinæ Psalmodiæ, cæterarumque observationum studium certatim præseferant, Apostolo plane obsequentes, * *nolite conformari huic Sæculo, sed reformamini Spiritu mentis vestræ*; ut tamquam ignis ille perpetuus, divinæ charitatis pabulo Spiritus enutritus, jugiter conservetur, & vigeat; si vero tepescere aliquantisper cæperit, depulsa statim segnitie, velut cinere discusso illico reviviscat. Qua ratione, Dei opitulante gratia, huic sæculo omnino absimiles, * *conformes evadamus imaginis Filii Dei*; ut tandem Deo ipsi in cælesti Patriâ *similes simus, cum videbimus eum sicuti est.* *

* 1. Corint. d 5.

* Ad Rom. 8. ʃ. 20.

* Io: 1. 3. ʃ 2.

INDEX

Monasteriorum, in quibus Reformatores floruerunt.

S. BENEDICTI MANTUÆ.

JO Baptista Folengus
Leo Fidelis
CASINI.
Chrysostomus Calvini
Monachi Congregationis Casinensis
S. EUPHEMIÆ BRIXIÆ.
Raphael Thomasius
SS. FLORÆ, ET LUCILLÆ ARETII.
Gregorius Casamatta
S. GEORGII MAJ: VENETIARUM.
Pius de Medicis de Ruvere
S. JUSTINÆ PATAVII.
Euthytius Cordes
Germanus Genuensis
Joannes à Burgundia
Ludovicus Grisonus
Placidus Pavanellus
S. MARIÆ DE FLORENTIA.
Antonius de Nobilibus
Archangelus de Rubeis
Bartholomæus Nelli
Benedictus Amerighi
Benedictus Bonsignorius
Franciscus Altoviti
Galvanus Salviati
Gometius Lusitanus
Gottardus à Longobardia
Hieronymus Florentinus
Jacobus Nicolini
Innocentius Corsini
Ignatius Ferruccius
Isidorus Miniati
Isidorus Montauti
Laurentius Lucalberti
Matthæus Florentinus
Petrus Paulus Benalli
Timothæus Ricci
Theophilus Benintendi
Vincentius Borghinus
Zenobius Prologus
SS. NAZARII, ET CELSI VERONÆ.
Jacobus à Verona
S. NICOLAI DE ARENIS.
Nicolaus Riccioli
Paulus Gravina
S. PETRI IN GLASSIATE.
Cæsarius de Curtiis
S. PETRI PERUSII.
Hieronymus Ruscelli
Leonardus à Tuderto
S. SEVERINI NEAPOLIS.
Clemens à Neapoli
Timothæus à Neapoli
S. SIXTI PLACENTIÆ.
Euthytius à S. Angelo
SS. TRINITATIS CAVÆ.
Philiphus Scannatorci
Victorinus Manso
INCERTI MONASTERII.
Floribertus Borgo Placentinus

INDEX

Vrbium ubi Reformatores natale ſolum habuerunt.

IN-

INDEX

NOMINVM REFORMATORVM

INDEX

COGNOMINVM REFORMATORVM.

✠

Manso Miniati Moncauti	Victorinus Isidorus Isidorus	Prologus	Zenobius
		Riccioli De Rubeis Ruscelli	Nicolaus Archangelus Hieronymus
A Neapoli A Neapoli Nelli Nicolini	Clemens Timotheus Bartholomæ Jacobus	Salviati Scannasorci	Galvanus Philippus
Pavanelli Placentinus	Placidus Pius	A Verona	Jacobus

INDEX

Authorum qui de nostris Reformatoribus agunt, vel mentionem faciunt præter alios in nostra Bibliotheca allegatos.

Catalogus alter Monachorum Congregationis Casinensis Qui alias Monachorum Congregationes, vel Monasteria reformarunt.

ANTONIUS DOMINICI Filius familia de Nobilibus Florentiæ natus in Cœnobio S. Mariæ Monachum professus est anno 1424. die 14. Maji. Is cum virtutis, ac Regularis observantiæ famâ floreret, Monachorum Cistercienfium demandatam sibi à Pont. Max. reformationem strenue aggressus, eam feliciter perfecit, & ad optatum exitum perduxit, Creatus fuit Abbas S. Salvatoris *Septimi*; obiitque Florentiæ in Monasterio S. Mariæ Magdalenæ prope portam, quæ *Pinti* appellatur anno 1485. ejusque parentationi interfuit D. Benedictus Amerighi Florentinus Abbas prædicti Monasterii nostri S. Mariæ. Ita prorsus Plac. Puc. in Chron. Abbat. Floren. pag. 62. lin. 2. & seqq. qui tamen locum ejus obitus non adeo clare describit, sed nonnihil confundit. Nam Florentiæ Cistercienses Monachi apud Portam *Pinti* olim habitabant; eorumque Cœnobium Cistercium, vulgo *Cistello*, vocabatur; titulus autem Ecclesiæ erat, hodieque est *S. Mariæ Angelorum*: Urbanus VIII. eos inde amovit, transque Arnum, ubi prius Carmelitæ Moniales, [inter quas S. Maria Magdalena de Pazzi sanctitate floruit] morabantur, collocavit, & Moniales vicissim apud Portam *Pinti* in relicto à Cisterciensibus ejus jussu Monasterio constituit, atque eo pacto utriusque loci, & vocabuli à Monachis, & Monialibus facta est commutatio, ut ex inscriptione eidem Cœnobio, quà publicam viam spectat affixa, perspicuum est. „ Urbano VIII. Pont. Max. Qui Monasterium hoc ex angustiore loco translatum, in ampliorem formam cultumque meliorem suis impensis restituit &c. æternum grati animi Monumentũ, Virgines Sanctimoniales P.P. „ quod non satis Puccinellus dixtinxit. aliquanto melius id præstat pag. 122. ejusdem Chronici. „ D. Antonio di Domenico da Fiorenza 14. Maggio „ per la sua dottrina, ed esemplarità d'ordine Ponteficio fu eletto Riformatore de „ Cistercienfi, pigliando l'abito di S. Bernardo; Fu Abbate di S. Salvatore di Settimo, e di S. Maria Maddalena di Cestello presso la porta à *Pinti*; [ora posseduto „ dalle Carmelitane] ove con odore di vero servo di Dio l'anno 1485. cessò di vivere tra noi mortali. Si legge nelle Matricole antiche „ D. Antonius à Florentia obdormivit in Domino anno Salutis 1485. in Monasterio Cestelli, in habitu S. Bernardi; vixit in Religione, laudabili, & sancta vita, Ann: 62. men. 11. die 4. qui obiit die 28. mensis Junii 1485. requiescat in pace: Insuper ejus meminit Petrus Ricord. Hist. Monast. Dial. 4. pag. 471. Dum autem Antonius adhuc in-

*di Settimo, quia nimirũ est septimũ, ac ultimum Monast. ab Hugone Comite ædificatum.

*porta a pinti

*Di S. Maria degl'Angeli (dicere debuerat, nõ S. M. Magd. de Pazzis vulgo vocatur, postquã illic ejus Sãctæ incorruptum corpus conditũ fuit.

A

inter nostros degeret, & Sanctimoniæ fama ubique floreret, à Hieronymo Alliotto novissimo Abbatiæ Aretinæ Commendatario, Abbatum Casinensium primo, accepit administrationem ejusdem Aretini Cœnobii, teste laudato Puccinello in Appar. Histor. de Illustrib. Abbat. Floren. Viris c. 6. pag. 39.

ARCHANGELUS DE RUBEIS seu de Bonavoltis Florentiæ natus. ibidem in Cœnobio S. Mariæ Monasticam Regulam professus est anno 1540. die 26. Decembris. Is fuit ex Monachis nostris unus, qui Monachos Cistercienses in Etruria reformarunt, quos Archangelus verbo, & exemplo ad regularem observantiam provocabat, & mirum in modum in via Domini solabatur; Quamobrem ejus virtutem, prudentiam, charitatem, & in agendo industriam, & dexteritatem admiratus S. Pius V. Pont. Max. Archiepiscopales infulas illi obtulisse dicitur, quas Vir humilis invicta constantia recusavit, satis habens Prioris Claustralis officio, quod summa laude pluribus in Cœnobiis exercuit, ad obitum usque defungi, qui feliciter ei obvenit Genuæ in Monasterio S. Nicolai de Buschetto anno 1578.

De eo Plac. Pucin. in Chron. Abbat. Florent. pagin. 143. & seq. & in Appar. Hist. ac Illustr. Ab. Flor. viris c. 9. pag. 69. Illa autem Cisterciensium Monachorum Reformatio Florentiæ hoc potissimum ordine processit, ut ego quidem adhuc juvenis accepi à senioribus Abbatiæ Florentinę. Dimidium Monachorum Cisterciensium in nostram Abbatiam commigravit, & dimidium nostrorum Monachorum Cistercium [Florentiæ Cestello dictum] transivit, atque hac ratione facillime, ac suaviter Cistercienses Monachi utrobique, domi videlicet suæ, ac nostræ, regularem disciplinam, ritusque, laudabiliter iterum receperunt: Quod utique etiam in reformatione Monachorum Vallis-Umbrosæ factum esse opinor, ea nempe de causa, ne Monasteria reformanda, tanto Monachorum, tum indigenarum, tum advenarum numero, in re familiari, alimoniis, aliisque in rebus, ultra vires dispendia paterentur; Certè unus Thimotheus Ricci, de quo infra; eorundem Cisterciensium, & ipse Reformator, octo Abbatię Florentinę Monachos secum duxit, nec pauciores, nisi forte plures, Plac. Pavan. pro Vallis-Umbrosæ reformatione à B. Gometio Eugenii IV. jussu impetravit, aliique alios; æquum igitur fuit, tantundem Monachorum in nostram Florentinam Abbatiam mitti, qui tandiù ibi manerent, donec Deo grata reformatio perficeretur, nec interim Operarii in Vinea Domini, in nostro scilicet Monasterio, plus æquo imminuerentur.

B

BARTOLOMÆUS NELLI Florentiæ natus, ibidemque in Cœnobio S. Mariæ nostris adscriptus anno 1427. die 12. Octobris, ob virtutum, ac regularis observantiæ meritum socius fuit Placidi Pavanelli in reformatione Monachorum Congregationis Vallis-Umbrosæ, in qua creatus fuit Abbas S. Michaelis de Passiniano. Ita Plac. Puccin. in Cron. Abbatiæ Florentinæ pag. 123.

BENEDICTUS AMERIGHI Florentinus tum Patria, tum Monastica institutione, quam in eod. Cœnobio S. Mariæ an. 1452. die 8. Sept. auspicatus est, illustri facto memorabilem se posteris reddidit; Nam anno 1481. Abbas cum esset ejusdem Monasterii, ossa celeberrimi Comitis Hugonis, qui jam à quingentis circiter annis ædem illam sacram erexerat, ac magnificentissime ditaverat, solemni pompa, totiusque Florentinæ Nobilitatis frequentia, ex urna porphiretica, in novum, ac pulcherrimum sepulchrum, quod nuper Salvator de Accibis Abbas prędecessor per Minum Fesulanum, ejus ævi insignem sculptorem, ex candido marmore excitandum curaverat, transtulit, insculpto quoque ipsi Sarchophago tali Elogio.

D. O.

B

D. O. M.

Hugoni Ottonis III. affini, ac Hetruscorum, Camertum, Spoletanorumque Duci Marchioni Andeburgensi, Qui D. Benedicto hoc olim, & sex alia Cenobia condidit, pii hujus Loci Monachi, de se benemerito Sepulchrum vetustate attritum Instaur. an. Sal. MCCCCLXXXI.

H. M. H. N. S.

Obiit an. Sal. MI: XII. Kal. Januarias,

Quo die, & Monachorum pietas, gratusque animus in Conditorem benemerentissimum, & magni Principis fama clarius eluxit. Post hæc Benedictus ab Innocent. VIII. Pont. Max. ejus doctrinæ, ac probitatis opinione permoto, una cum Sacræ Camaldulensis Eremi Præsule, [Majorem illi vocant] Monachos Florentinos S. Mariæ Angelorum Congr. Camaldulen. jussus est reformare, qua Provincia egregie perfunctus, dum Monasteria nostræ Congregat. in Neapolitano Regno constituta, cum imperio visitaret, hyemalis itineris incommodis, aliisque laboribus fractus, in gravem morbum incidit, ex quo Neapoli in S. Severino magno ferventis in Deum spiritus, ac religiosæ virtutis exemplo diem clausit extremum anno 1487. die 28. Octobr. Ut primum Florentiam ejus obitus nuncium pervenit, D. Lucianus Cœnobii Prior ei solemniter justa persolvit, adstantibus, præter nostros, Camaldulensibus etiam Monachis, pluribus Florentinis proceribus, cunctisque ex nobili familia Amerigha propinquis.

De eo Plac. Pucc. in Chron. Abbat. Florent. pag. 61. & seq. ubi Innoc. VIII. de Camaldulen. Reformatione per eum, sacræque Eremi Generalem Præsulem facienda tale affert diploma.

INNOCENTIVS PP. VIII.

„ Dilecti Filii salutem, & Apostolicam benedictionem. Ex fide dignis relationibus „ intelleximus in Domo S. Mariæ de Angelis Floren. Ordinis Camaldulensis, fra„ ctis modestiæ, & regularis observantiæ habenis, non rectam vitam duci, statu„ ta Ordinis non servari, quinimo divinum ibi cultum in dies magis intermitti, at„ que imminui, necnon Ecclesiastica dictæ domus ornamenta, bona quoque mo„ bilia, & immobilia quotidie alienari, & dissipari, itaut nisi opportune occurra„ tur, domus ipsa in callapsum, & totalem fere desolationem brevi sit perventura. „ Unde Nos, qui aliàs dum in minoribus essemus, bonum de ea famæ odorem per„ sensimus, atque ex plurium quoque attestatione cognovimus, illam temporibus „ retroactis, Continentiæ, & Sanctimoniæ Sacellum esse consuevisse: certè tale, „ quod nunc audientes, non potuimus non commoveri animo, & displicentiam „ merito suscipere. Proinde ad Pastorale officium nostrum pertinere duximus, ta„ lem huic morbo medelam adhibendum esse, per quam omnia ad sanum redeant, „ tum pro summi Dei reverentia, tum pro Religionis honore, tum denique pro „ Christi fidelium salute, & consolatione, ac ipsius domus conservatione. Itaque „ de vestra integritate, doctrina, & probitate, specialem in Domino fiduciam su„ mentes, tametsi hoc ipsum jure ordinario, titulo Generalis incumbat, Vobis „ ambobus tenore præsentium, & in virtute Sanctæ Obedientiæ mandamus; quate„ nus pariter, & conjunctim ad domum ipsam de Angelis personaliter vos confera„ tis, illamque authoritate nostra debito modo visitetis, ac de vita, moribus, & „ progressu personarum ibi degentium, informetis, & proùt expediens esse videbi„ tis, domum ipsam, tam in temporalibus, quam in spiritualibus, & tam in ca„ pite, quam in membris reformare, & ad bonum, utilemque vivendi modum re„ ducere studeatis: ut [Authore Domino, & vestra cooperante bonitate, & soler„ tia] Domus ipsa in eisdem temporalibus, & spiritualibus manuteneatur, & au-

B

„ geatur; Concedentes vobis dicta authoritate plenam, & omnimodā facultatem, „ & potestatem personas ipsas ad vos vocandi, & examinandi, & [si ita visum fuerit] amovendi, privandi, deponendi, ab officio, & cura sibi injunctis suspendendi; alias utiles, & idoneas subrogandi, cæteraque omnia, & singula faciendi, disponendi, & ordinandi, quæ in præmissis secundum Deum, & Constitutiones dicti Ordinis Camaldulensis utilia, & necessaria esse judicaveritis; non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Ordinis, & observantiæ prædictorum Statutis, & privilegiis, & Constitutionibus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud S. Petrum sub annulo Piscatoris „ die 16. Martii 1485. Pontificatus nostri anno primo.

Dilectis Filiis Generali Sacræ Eremi Camaldulen. & Abbati Monasterii S. Mariæ Florentinæ Ordinis S. Benedicti, Congregationis S. Justinæ de Padua. L. Crisus.

BENEDICTUS BONSIGNORIUS nobili genere Florentiæ natus, ibidem adulta jam ætate Monachis nostris adscribi voluit anno. 1534. & qui in sæculo Doctor, & Linguarum Latinæ, & Græcæ Professor celebris fuerat, in Monastico quoque Instituto ex discipulo, quamprimum Magister evasit, Tyronesque vix ipse Tyrocinium egressus, in regulari observantiâ optime instruxit. mox Prior, deinde Abbas creatus anno 1557. doctrinæ præstantia, & morum honestate omnium tum Cœnobitarum, tum Laicorum animos in sui amorem, & venerationem convertit. In Siciliā cum potestate missus, Monasterium S. Martini extra Panormum sapienter admodum administravit. Prudentia namque in rebus agendis, in gubernando benignitate, vi, & efficacia in concionando, omnia ad pristinam tranquillitatem, & commendabilem normam redegit; quod idem Aversæ in Cœnobio S. Laurentii egregie præstitit; Congregationem quoque universam Visitatoris munere quatuor vicibus perlustravit; ubique regularium virtutum, & ipse exempla præbens, & ut Monachi aliis præberent, serio admonens, & frequenter inculcans: Quibus cognitis SS. Pius V. Pont. Max., eum dignissimum judicavit, cujus opera in Monasteriorum reformatione uteretur; Perhonorifico itaque munitum *Brevi* dato Pontificatus sui an. 2. Reformatorem, Commissarium, & Visitatorem Apostolicum Monachorum Cisterciensium per Etruriā Benedictum constituit. Eique Cosmus I. Magnus Dux, cui talis reformatio cordi erat, Vincentium Borghinum, ejusdem Abbatiæ Florentinæ Monachum, doctrina, & virtute celeberrimum, & nobiles viros *Julium del Caccia*, & *Aloysium Capponium* socios, & adjutores attribuit, ut refert Plac. Puccin. in Chron. Abbatiæ Florentinæ pag. 88. ubi, sicut & in antecedenti, de eo inter Abbates Florentinos copiosè agit: Assiduis denique laboribus, itinerum præsertim frigidissimo hyemis tempore, pro visitandis, reformandisque Cœnobiis confectus, æger Florentiam rediit, ibique ingravescente morbo, piissime animam Deo reddidit anno 1578. perfecti Monachi famam una cum pluribus ingenii sui monumentis posteris relinquens, ejusque exequias cum Cistercienses Monachi, tum Florentina Nobilitas frequentes decorarunt.

De eo nos fusissime in nostra Bibliotheca L. B. pag. 89. & seqq. ubi ejus opera, Authoresque de eo agentes diligenter referimus.

CE-

CÆSARIUS de CURTIS, seu ut aliis placet, de Pusterulis à Mediolano, apud S. Petrum in Glassiate ejusdem Urbis Monachum professus est an. 1576. die 21. Sept. Decanum, ac Tyronum Magistrum, & in Basilica S. Pauli de Urbe *Pænitentiarium* laudabiliter egit anno Jubilęi 1600. sub Clemente VIII. A Paulo deinde V. Præses, & Visitator Apostolicus Monachorum Melitensium in Mari Adriatico, & in ditione Ragusina designatus fuit. Eo in munere, cum apud illos decem mansisset annos, ad nostros rediens, Cæsenam sese recepit, ab Urbano VIII. Abbatis titulo decoratus. Denique cum in Patriam concessisset, pestilenti lue grassante, rebus humanis exemptus est anno 1626.

Agit de eo Plac. Puc. in Chron. Glassiaten. pag. 362. In Regest. Ms. pag. 97. à tergo vocatur Cæsarius Cinisellus à Mediolano, diciturque in margine *Visitator Apostolicus Melitensium, apud eos mansit annos* 10. sed in alio Reg. Ms. pag. 91. à tergo appellatur *Cæsarius Curtus Posterla*.

CHRYSOSTOMUS CALVINI Calaber à S. Gemiliano, in Casinensi Monasterio D. Benedicti assecla effectus est an. 1530. die 26. Julii. Floruit trium linguarum peritia, Latinæ, Græcæ, atque Hebraicæ, & Theologica Doctrina; nec minus morum integritate, & religionis zelo celebris fuit. Creatus Abbas Sm̃æ Trinitatis Cajetæ, missusque ad Tridentinum Concilium, interfuit sess. 5. anno 1546. & sess. 7. & 8. anno 1547. ac denique sess. 9. & 10. habitis Bononiæ eodem anno 1547. Postmodum jubente Paulo III. Pont: Max. Monasteria Congreg. Melitensis* in Mari Adriatico prope Ragusium reformavit, & ad instar Casin. Congr. constituit; quapropter ejusdem Melitensis Congregationis Pater, & Institutor hodieque audit. Ut autem facilius eam reformationem perficeret, plures nobiles Ragusinos pietate, ac literis à se imbutos, Monastico donavit cucullo, adeo felici eventu, ut omnes cum bonæ frugi viri essent, variarum Ecclesiarum Episcopalibus infulis donati fuerint. His Chrysostomi beneficiis Ragusinus Senatus se obstrictum sentiens, ejusque virtutes in dies magis, magisque admirans, à Pio V. Pont. Max. in suum Metropolitam eum postularunt, impetraruntque an. 1560. eo pastorali munere annis ferme quatuordecim, summo omnium Ordinum consensu, & gaudio perfunctus, anno 1574. ætatis suæ 80. animam Cælo reddidit, incredibili totius Civitatis mærore, ac luctu; cunctis namque Civibus, cunctoque populo valde proficuum sese præbuerat. Permanet usque in præsens apud Ragusinos venerabilis ejus memoria, præcipue apud Melitenses Monachos, qui quotannis, anniversaria ejus obitus die, in Ecclesia Monasterii S. Jacobi, tamquam Patri, & Conditori insigni pompa eidem justa persolvunt: In nostra Bibliotheca L. C. pag. 275. & seqq. plura de eo, ejusque lucubrationibus, ubi etiam Authores de eo agentes in medium adducimus.

* *Meleda*

Hic autem verba Arnoldi Wionis Lign. Vitæ par. 2. lib. 5. cap. 11. pag. 606. tantum referemus. „ Reformata est, & Congregatio illa Melidæ Insulæ juxta Ragusium „ in Dalmatia, anno Domini circiter 1560. à D. Chrysostomo Monacho Casinensi „ & postmodum Archiepiscopo Ragusino.

CLEMENS à NEAPOLI S. Severini ibidem alumnus factus anno 1578. die 24. Januar. in Reg. Ms. pag. 111. à tergo in margine dicitur, *obiisse dum esset Abbas Castrovillarum, ac Visitator Apostolicus Sardinię*, nec tamen exprimitur; an Cleri Sæcularis, vel Regularis, vel utriusque, an verò peculiaris alicujus Congregationis Visitator fuerit. Idem habet Plac. Puccinel. in Appar. Hist. de Illustr. Abbat. Florent. Viris cap. 10. pag. 84. ubi cum laudat, utpote insignem in virtutibus

tibus moralibus, & assiduâ mortis contemplatione, qua semper vivebat, ut moriturus.

E

EUTYCIUS CORDES Belga Antuerpiæ natus, cum in Italiam, atque Patavium studiorum causa venisset, Monasticæ vitæ desiderio incensus, in Cœnobio S. Justinæ inter nostros locum obtinuit anno 1540. die 3. Sept. felici quidem omine, nam & doctrinæ præstantia, & vitæ sanctimonia tum Patriam, quam reliquit, tum Congregationem quam ingressus est, illustravit. Trium nobiliorum linguarum intima peritia, divinarum literarum, sanctorumque Patrum assidua lectione, ad Sacræ Theologiæ fastigium brevi cursu pervenit. Abbas creatus S. Fortunati de Bassano apud Lacum Benacum, ad Tridentinum Concilium una cum aliis nostræ Congregationis Theologis directus fuit, ubi publicis, privatisque sermonibus eruditionis suæ amplitudinem, ac robur ostendit, quam deinde pluribus voluminibus digestam, posteris commendavit. Itaque Martinus Gestmannus Episcopus Uratislaviensis, qui jämdiu Eutycii virtutem, morum innocentiam, & regularis disciplinæ zelum perspectum habebat, (illum namque, dum adhuc juvenis Martinus Patavii studiis sciëntiarum incumberet, conscientiæ suæ arbitrum, ac moderatorem adhibuerat) in Silesiam eum advocavit, ut Cœnobia illius Regionis in antiquum Monasticæ Regulæ vigorem restitueret. Eundem Eutycium Præses, ac Definitores nostræ Congregationis se missuros promiserunt Rmo Cardin. Carolo à Lotharingia, (qui ab eisdem petierat Monachum aliquem pro reformando quodam Monaster. Ordinis nostri:) ut Gentis mores, loci consuetudines, Monasterii situm, magnitudinem, ac vires exploraret; ut patet ex Epistola eorumdem PP. laudato Cardinali scriptam, quæ legitur in lib. Ms. Orationum &c. in Concilio Tridentino habitarum à Stephano Cataneo, Cęsenę in nostro S. Marię de Monte Cœnobio asservato pag. 101. Denique in Monasterio S. Justinę, ubi Monachum professus fuerat, singulari pietatis, ac divini timoris exemplo, spiritum summo rerum Conditori reddidit anno 1582. mense Sept. Vide nostram Biblioth. L. E. pag. 407. ubi ejus opera, authoresque de eo agentes clare, ac distincte afferuntur.

EUTYCHIUS à S. ANGELO professus est nostrum Institutum Placentię in Monasterio S. Sixti an, 1631. die 16. April. fuit Abbas S. Vitalis Raven. J. U. D. Vitæ integerrimę, Reformator Montisferrati; Ita prorsus in Reg. Ms. pag. 54. à tergo. Nec de eo aliud hactenus; Notum est autem Montemserratum apud Cathalauniam celeberrimum esse, ac observantissimum Cœnobium Ordin. nostri Congr. Vallis-Oletanę, quę hucusque Sanctitate, & Doctrina plurimum floret.

F

FLORIBERTUS A' PLACENTIA, nobili familia Burgo, Monachus Congr. Casinen. fuit Æconomus Collegii Hispanici S. Clementis Bononię, quo munere summa laude functus est, ut asserit Petrus Maria Campi in Histor. Ecclesiastica Placentina par. 3. lib. 24. pag. 227. col. 1. quem vide. Ne mireris autem Lector me Monachum hunc Æconomię laude pręstantem hic recensere, nam mihi propositum fuit ostendere, plures è Casinen. Monachis ea prudentia, industria, ac virtute in rebus agendis pręditos fuisse, ut ad reformandas alienas quoque Congreg. Cœnobia, Domos, qua in moralibus, qua in æconomicis, aptissimi inventi fuerint.

Idem

F

Idem dicendum de Cæsario à Brixia S. Mariæ de Cesena alumno facto anno 1571. die 1. Junii, qui in Reg. Ms. pag. 160. in marg. dicitur *Abbas Titul. fuit Oecono-mus in Collegio Montis-Alti Bononiæ*, & in alio Reg. Ms. pag. 185. „ Fuit Œcono-
„ mus in Collegio Montalto Bononiç, & ampliatis Fundis, & Fabricis, effectus est
„ Abbas Titularis, sic jubente Illmo Montalto Protectore. „ & de Raphaele Thomasio à Sulzano, in S. Euphemia Brixiæ, Regulam D. Benedicti Professo an. 1596. die 11. Decembr., qui pariter in Regest. pag. 161. à tergo in margine dicitur *Abbas Tituli ex Priore regim. Oeconomus Montis-Alti Bononiæ*. & de Jacobo à Verona ejusdem Collegii Montis-Alti itidem Œconomo, de quo infra L. I. Nec mirum fuerit, tot ex nostra Congregatione Monachos ad Collegii Montis-Alti Œconomiam, Bononiam accersitos; nam Cardinalis Alexander Perettus, alias Montis-Alti Congreg. nostrę Protector, cum optime nosset Viros in nostra Congregatione rei familiaris cura, integritate, ac diligentia pręstantes, eos facile pro sua authoritate in Œconomos illius Collegii à Sixto V. Patruo suo erecti [cujus propterea regimen, eo jubente, ad se maxime pertinebat] à nostris supremis Moderatoribus impetrabat, imo verò imperabat.

FRANCISCUS ALTOVITI nobili stemmate Florentiæ natus, ibidem in Monasterio S. Mariæ D. Benedicti cucullum induit an. 1426. die 22. Sept. In suscepti instituti observantia plurimum cum profecisset, ac regularium virtutum exemplar omnibus sese præberet, à Beato Gometio socius additus est Placido Pavanello pro reformatione Monachorum Cong. Vallis-Umbrosę, apud quos creatus Abbas S. Michaelis de Passiniano, mox ejusdem Cong. Gener. Præses an. 1450. renunciatus, annis fere 30 quibus illam moderatus est, prudentiam, & mansuetudinem severitati conjunctam semper ostendit inter prospera, & adversa; Decreta, ac leges saluberrimas edidit; Monasterii Vallis-Umbrosæ ædificia plurimum ampliavit: Sacrarium à fundamentis erexit, sacrisque Sanctorum lipsanis, multaque supellectili decoravit: à Paulo II. Pont. Max. Cœnobium S. . . . . . de Ripolis prope Florentiam pro Monachorum valetudinario obtinuit. Monastico induit cucullo B. Angelum Eremitam filium Andreæ Signorini. Denique anno 1479. dum Monasterium Vallis Sassinæ gubernaret, gravi correptus ægritudine ad extrema devenit die 22. Aprilis in prædio Guarloni non longe à Florentia, delatusque ad Monasterium Vallis-Umbrosæ, ibidem maximo cum honore tumulatus fuit.

Ita Plac. Puc. in Chron. Abbat. Florent. pag. 122. ubi de eo agit, Virumque morum integritate, & vitæ innocentia insignem depredicat; sed in Generali illius Congreg. Magistratu parum felicem ob domesticas Monachorum discordias, & civiles contentiones, quibus tamen Franciscus fortiter, suaviterque pro virili occurrit; & in App. Hist. de Illustr. Abb. Florent. Viris c. 6. pag. 41. ubi virum doctum, & Monasticæ disciplinæ observantissimum eum appellat.

At Arnold. Wion Lign. Vit. par. 1. lib. 1. cap. 34. pag. 65. ubi inter *Generales Perpetuos* Ordinis Vallis-Umbrosæ de eo agit, sepultum eum asserit in Monasterio Vallis-Sassinæ.

Petrus Ricor. Hist. Monast. Dial. 4. pag. 470. à tergo, „ Dio volesse, che i Mona-
„ ci havessero havuto ne tempi à dietro molti huomini simili a Jacopo Niccolini,
„ Francesco Altoviti, & Isidoro Miniati tutti e trè nobili Fiorentini: i quali come
„ huomini non meno dotti, che di grandissimo governo, furono mandati da Go-
„ metio Abate à riformare la Congregatione di Valembrosa, è dagli altri Padri an-
„ cora: de quali Jacopo &c. Il secondo Francesco Altoviti saggio anch' egli, e di
„ santi costumi ornato, morì Presidente pur di Valembrosa l' anno di nostra salute
„ se ben mi ricordo 1470. „ In Reg. Ms. pag. 95. *fuit Generalis Vallis-Umbrosæ*.

Præterea de eo agit Eudoxius Locatellus l. 2. c. 66. in Vita S. Jo. Gualberti.

G

GALVANUS SALVIATI nobili familia Florentiæ ortus in Cœnobio S. Mariæ ibidem Monachus fieri voluit an. 1422. die 20. Augusti: à B. Gometio [de quo mox] cujus erat discipulus, datus fuit socius Placido Pavanello pro reformandis Monachis Vallis-Umbrosæ, ad eosque transiens, effectus est Abbas S. Salvii, & Vicarius Generalis illius Congregat. De eo Eudoxius Locatellus in vita S. Jo: Gualberti l. 2. c. 66. Plac. Puc. Chron. Abb. Florent. pag. 118. & in Appar. Hist. de Illustribus Abb. Flor. viris cap. 6. pag. 40. aliique.

GERMANUS à GENUA S. Justinæ Patavinæ Monachus factus an. 1547. die 28. Octob. Vir sacris, humanisque literis ornatus, & Græcis etiam non parum præstans, solerti, ac prudenti ingenio præditus, à Gregorio XIII. Pont. Max. missus fuit una cum D. Ludovico Grigionio Neapolitano ad visitanda, ac reformanda Monasteria Ordinis S. Basilii non minus nonaginta tribus, tum in Latio, ubi Crypta Ferrata, tum in Lucania, Apulia, Calabria, ac Sicilia, idque an. 1575. in ipso ejusdem S. Basilii pervigilio, die nempe 13. Junii, qua Provincia egregiè, summoque zelo perfunctus, ad nostros rediit, creatusque Abbas, Monasterium SS. Trinitatis Caven. administravit, ibique sanctè obiit anno 1587. De eo Petr. Ricor. Hist. Monast. Dial. 4. pag. 471. à tergo, & seq. Regest. quoque Ms. pag. 11. à tergo, In Necrologio Monachorum S. Justinæ legitur hoc ejus Epitaphium.

Germanus Genuensis S. Justinæ Monachus, & Abbas, Vir miro ingenio præditus, Literis Græcis eruditus, Monachorum S. Basilii in Calabria Visitator, piissime obiit anno 1587.

GOMETIUS NATIONE LUSITANUS natus est Ulissipone nobilissima stirpe, regię familiæ propinqua. In Italiam curiositatis, & studiorum causa, atque adeo Patavium profectus, Ludovici Barbo, aliorumque Monachorum Cœnobii S. Justinæ, ubi per id temporis regularis observantia restituta fuerat, morum sanctimonia, ac suavitate allectus, in eorũ cætum admitti enixe postulavit; Voti compos effectus an. 1413. brevi admodum, & sodalium exemplis, & propria virtute in Monastica disciplina mirę profecit. Quamobrem biennio post, 1415. ab eodem Ludovico Florentiam missus, Monasterium S. Mariæ Prioris primum, mox Abbatis authoritate, cum in spiritualibus, tum in temporalibus rebus ad optimum statum redegit; Eum Odoardus Lusitaniæ Rex Oratorem suum ad Apostolicam Sedem legavit, & vicissim Apostolica Sedes Nuncium in idem Regnum direxit anno 1424. Florentiam reversus, ab ea Republica Theologus, & Consultor declaratur, & Florentinæ Nobilitatis Depositarius, Scripturarumque Custos eligitur, unaque cum V. Ambrosio de Porticu Monachorum Camaldulensium Generali Præside, aliisque nobilibus Viris Reipublicæ Oratoribus Pisas mittitur, ut Eugenium IV. Pont. Max. Roma profugum honorifice exciperent, & Florentiam deducerent: Quò perveniens Pontifex, cum Gometium selectissimæ virtutis virum, & ad Monasteriorum Reformationem unice natum jam diù nosceret, Visitatorem eum Apostolicum, ac Reformatorem omnium Monasteriorum Urbis Florentinæ designavit: Hac igitur authoritate, maximaque prudentia, ac dexteritate fretus, Cistercienses Monachos Cœnobii, vulgo di *settimo* extra Florentiam, quò octo Abbatiæ Florentinæ Monachos deduxit, reformavit; Monachos deinde Silvestrinos, qui per id temporis, Cœnobium D. Marci incolebant, ad perfectam Regulę observantiam revocavit: Visitavit etiam Monachos Humiliatos Cœnobii omnium Sanctorum, & Fratres Minoritas Conventus Monticelli. Moniales quoque Sanctæ Birgittæ *del Paradiso* prope Florentiam invisit, saluberrima sin-

Eligitur

[illegible] brius Camaldulensis

Modo extinct sunt, utque Minores de observantia nunc [illegible]

G

singulis monita relinquens; reformavit pariter Sorores S. Dominici in Pulveraria,* incorrigibiles quasdam inde expellens: Longum sit referre, quot Regularium utriusque sexus, diversorumque Ordinum de uno ad alium Cœnobium in Urbe Florentina justis de causis transmigrationes præceperit; unica, eaque celeberrima sufficiat, tredecim Fœminarum, quæ Appolloniæ D. Catharinæ Senensis Romæ olim sociç exemplo, in arctissima ædicula supra pontem Arni, Rubaconte dictum, non sine multis vitæ, ac quietis periculis degebant, quas inde amotas, in novum, commodius, ac tutius intra Urbem Cœnobium an. 1424. solemni pompa transtulit, muroque januam obstruens, *Muratarum* nomen illis indidit, quod hodieque retinēt; eisque D. P. Benedicti Regulam, & peculiares leges tradidit, felicissimo quidem omine, nam ex eo tempore nobilium Virginum, numero, & Sanctitate, Collegium insigne accrevit, Gometium Institutorem, & Fundatorem benemerentissimum agnoscens, ac deprædicans. Hæc Florentiæ: Pisis autem ab ejus Urbis Senatu rogatus, Monasterium S. Domnini Martyris per Ignatium, aliosque Abbatiæ Florentinæ Monachos reformavit, & in pristinam Regulæ observantiam restituit. Anno deinde 1439. à prælaudato Eugenio IV. Monachorum Camaldulensium [post obitum Ambrosii] Prior Generalis creatur, ut illam quoque Congregationem ad regularem perfectionem dirigeret; quod cum naviter egisset, eo magistratu sese abdicavit, & ad nostros rediit anno 1441. Sed jam tantæ virtutis, tantęquæ in Cœnobiis reformandis vis, & gratiæ fama longius pervadente, à supramemorato Rege Odoardo expetitus, ut in Patria, eadem, quæ in Italia, præstaret, Nuncii Apostolici, ac Visitatoris titulo decoratus, iterum in Lusitaniam profectus est, Monasteria illius Regni reformaturus; In id dum strenue incumbit, Conimbriæ in Monasterio S. Crucis,* cujus tunc Gometius Abbas erat Cammendatarius, piissime, & cum Sanctitatis opinione ad Cælos migravit an. 1442. toti regiæ Aulæ, totique Regno magnum sui desiderium relinquens.

* *In Polveroso.*

* *Vide Puccin. in Chrō. Abb. Floren. pag. 35.*

* *Quivbi oli S. Antonius Patavinus postea dictus Canon. Regul. fuerat.*

De eo Arn. Wion Lign. Vitæ lib. 1. c. 20. pag. 39. in Prioribus Generalibus perpetuis totius Ordinis Camaldulensis; Augustinus Fortunius Camaldulensis lib. 2. cap. 70. Gabriel Pennottus lib. 2. cap. 60. Michael Poc. in Summario Ecclesiarum pag. 10. Scipio Ammiratus prope finem suæ Historiæ. Plac. Puc. in Chronol. Abbat. Florent. pag. 33. & seqq. & in Vita ejusdem Gometii à se Italice scripta, & Mediolani edita anno 1645. in 4. quam vitam multo antea Latinè exaraverat Thomas Salvettus Florentinus; Petrus Ricor. Histor. Monast. Dial. 3. pag. 322. à tergo, & seq. ut Nos in nostra Biblioth. [ubi de Gometio fusissime] jam diximus.

Epistola Thimothei Monachi in Curia Eugenii IV. Pont. Max. degentis ad Gometiū.

„ Revm̄o in Christo Patri D. Gometio Abbati Florentino Patri Col.

J E S U S.

„ Rev. Pater Cubicularius, & ego fuimus cum Cardinali Placentino pro illis negotiis Regis, & ostendimus illi literas Regis, quas ad me misisti, & primum de negotio Dominæ Beatricis, dixit, ut faceremus fieri unam supplicationem, & ipse præsentaret Dn̄o N. Postmodum enarravimus sibi modum, quem Rex tenuerat in pubblicanda Cruciata, quæ res vehementer sibi placuit: mandavit etiam, ut literas illas Regis traduceremus in Latinum, quas ego satis eleganter, & devote traduxi, quibusvisis Cardinalis miro quodā modo gavisus est de illa tam bona re, ac tam devota, publicavitque nonnullis aliis prægaudio, procuravimusque, ut ipse ostendat Domino nostro, ac etiam Cardinalibus, ut egregia facta Regis promulgētur, quam rem apprime Rex desiderat. Vale è Bononia 9. Octobr. participem me faciat in orationibus vestris.

Thimotheus Monachus.

G

,, Eugenius Papa IV. dilecto Filio D. Thaddæo de Florentia, Monacho Monasterii
,, S. Mariæ Ord. S. Benedicti Vicario Apostolico, Salutem, & Apostolicam Be-
,, nedictionem.
,, Quia Monasterium S: Mariæ Florentiæ Ordinis S. Benedicti, propter translationem
,, dilecti filii *Gometii* Abbatis olim præfati Monasterii ad Prioratum Eremi, & Ge-
,, neralatum Ordinis Camaldulensis, vacare contingit, & vacat ad præsens. Ne
,, hujusmodi vacantiâ dispendium in spiritualibus, aut temporalibus dictum Mona-
,, sterium patiatur, Te Monachum ejusdem Monasterii expresse Professum, & in
,, Sacerdotio constitutum, Authoritate Apostolica, tenore præsentium ipsius Mo-
,, nasterii Florentini Vicarium constituimus, & ordinamus, absolventes omnes
,, alios, & singulos Officiales præfati Monasterii ab eorum officiis, nisi in quantum
,, tibi videbitur eisdem committendum: mandantes insuper omnibus, & singulis
,, Monachis sub pæna excommunicationis, quam, ipso facto, qui contrafecerint,
,, incurrant, ut tibi obedientiam præstent, donec aliter de dicto Monasterio dispo-
,, suerimus providendum. Datum Florentiæ sub annulo Piscatoris 25. Novembris
,, *1439*. Pontificatus nostri anno IV.
,, Eugenius IV. Episcopus Servus Servorum Dei. Charissimo in Christo Filio Odo-
,, ardo Portugalliæ, & Algarbii Regi Illustri Salutem, & Apostolicam Benedictio-
,, nem. Literis tuis Fili Charissime, quas dudum cum aliis nonnullis accepimus,
,, Nos requiris, ut dilecto filio *Gometio* Abbati S. Mariæ Florentinæ apud Celsitudi-
,, nem tuam Nuntio nostro, visitandi, & reformandi Ecclesias, & loca in Regno
,, tuo facultatem tribuere velimus: Cæterum cum Oratores ad Nos venturos in dies
,, expectemus, negotium ipsum nonnullis rationibus animum nostrum moventibus
,, usque ad illorum adventum proferre decrevimus, quid in ea re melius visum fue-
,, rit, illis præsentibus dispondituri. Dat. Bononiæ anno Dominicę Incarn. *1436. 13*
,, Kalen. Julii Pontif. nostri anno *6*.

Joannes de Steccatis.

Eugenius Episcopus Servus Servorum Dei. Charissimo in Christo Filio Odoardo Portugalliæ, & Algarbii Regi Illustri Salutem, & Apostolicam Benedictionem: Inter nonnullas literas, quas nuper à tua Serenitate recepimus, illę nobis gratissimę fuere, quibus decretum de Annatis non recipiendis in Concilio Basileensi minus honeste, & rationabiliter editum, te non recipere responsum dedisti, tam per dilectum filium *Gometium* Abbatem S. Marię Florentinæ Nuntium nostrum, quã per nostras literas requisitus. quam ob rem cum esset Nobis longe antea perspecta, & cognita tuæ erga Nos, & Romanam Ecclesiam devotionis sinceritas, nihil fere iis literis novi Nobis allatum est. Igitur Excellentiam tuam in Domino commendantes, quas valemus gratias eidem Serenitati referimus. Datum Bononiæ An. Incarn. Dominicę *1436. 13*. Kalen. Julii Pont. nostri an. *6*.

Joannes de Steccatis.

,, Eugenius Episcopus Servus Servorum Dei. Dilecto Filio *Gometio* Abbati Florenti-
,, no Salutem, & Apostolicam Benedictionem. Posteaquam dilectum Filium Placi-
,, dum Cubicularium nostrum creavimus Abbate Vallis-Umbrosę, & illius Ordinis
,, Generalem, nulla ipsum re magis indigere consideravimus, quam Monachis in
,, observantia regulari vivere consuetis, quibus Ordinem illum hactenus caruisse
,, scimus; Quare cum tua devotio, largiente *humilitati*, & *mansuetudini tuæ*,
,, gratiarum authore Domino, præstantes hujusmodi habeat Monachos, eandem
,, hortamur, requirimusque, ut aliquot ex ipsis Monachis eidem Placido Abbati
,, velis dare, tandiù secum futuros etiam in habitu tuo, quoad & suos, quos in Or-
,, dine reperiet, & alios quos instituet, ad debitam vivendi normam poterit perdu-
,, cere, quod quidem illi facilius non dubitamus futurum, si præfatos Monachos ex

tuis

G

„ tuis secum habebit, quorum exemplo Novitii invitentur. Quamquam vero non
„ dubitemus te, qua es erga omnes charitate, hunc quem nosti Creaturam no-
„ stram esse, favoribus quibuscumque possibilibus prosequuturum, ut tamen
„ ejus tyrocinia veteranus adjuves, & consilio illi, directione, & ubi oporteat, re-
„ bus, & opera sis adiumento, eandem devotionem tuam iterato hortamur, &
„ quam possumus stricte suademus. Datum Bononiæ sub annulo Piscatoris die 17.
„ Junii 1436. Pontificatus nostri anno 6.

Leguntur ad calcem Chronici Abbatiæ Florentinæ à Placido Puccinello compositi pag. 307. & seqq.

In memoriis verò Sepulchralibus ejusdem Authoris pag. 36. & 37. & seq. extant duæ sequentes inscriptiones, quæ Florentiæ in Ecclesia Monialium Muratarum parietibus insculptæ leguntur.

D. O. M.

D. Virgini Nuntiatæ. Virginum hoc Sacrarum examen, Muratarum dicunt, ponti primum incubuerat Rubaconti, exile dante initium Apollonia ex sodalitio olim S. Catharinæ Senensis; Cæterum majora struente Numine, *Gometius* Abbatiæ Florentinæ Abbas, primus Virgines illas non dum authoratas in Militiam Patriarchæ Benedicti sacramento adegit, eduxitque XIII. numero in hanc augustiorem sedē anno Domini 1424. Quare ei viro *Fundatoris* nomen merito conscitum est.

D. O. M.

Apollonia S. Catharinæ Senensis Comes XIII. Virginum Sodalitium super ponte Rubaconte instituit, Spiritu Sancto annuente *Gometius* Abbatiæ Florentinæ Præsul an. Domini 1424. Virgines has nulli adhuc certæ Regulæ initiatas ab exili ædicula in hoc augustius Cœnobium sub D. Mariæ Annunciatæ, sanctique Benedicti Sacramento adegit; Hinc & Fundatoris nomen sibi vindicavit; & earum omniū cineri ad annum usque 1557. monumentum hoc addictum est.

GOTTARDUS à LONGOBARDIA S. Mariæ Urbis Florentinæ Sodalis factus est an. 1421. die 30. Novembr. Hic à B. Gometio missus fuit una cum aliis Monachis ad inhabitandum, & reformandum Monasterium S. Domnini Pisarum, ubi anno 1428. in Domino obdormivit.

GREGORIUS CASAMATTA à CASTIONO SS. Floræ, & Lucillæ Aretii Sodalis factus anno 1557. die 7. Octobr. in Reg. Ms. pag. 185. à tergo, & in alio Reg. pag. 212. dicitur obiisse Abbas Casini. Fuisse Præs. & Visitat. Apostol. Melitensium: Marcus Ant: Scipio in Elogiis Abb. Casin. pag. 184. dicit, cum præfuisse Cœnobio Casinen. annos tres, menses septem obiisse anno 1608.

H

HIERONYMUS FLORENTINUS MINIATI Filius S. Mariæ in Urbe Florentia Alumnus effectus an. 1428. die 20. Febr. cum scientia æque, ac vitæ integritate floreret, adiutor, & cooperator datus est Plac. Pavanello in Reformatione Monachorum Congreg. Vallis-Umbrosæ. Id enim præceperat Eugenius IV. nuperlaudato Gometio Abbati Florentino, ut Monachos aliquot regulari observantia præstantes pro Vallumbrosanorum reformatione Pavanello concederet, ut ex Brevi ejusdem Pontificis, ad eundem Gometium, supra relato. Cæterum de Hieronymo Florentino vide nostram Bibliothecam par. 1. pag. 52. & seqq.

HIERONYMUS RUSCELLUS, alias Bruggia Perusiæ natus, Florentia tamen oriundus, professus est regularem vitam in Cœnobio S. Petri ejusdem Perusinæ Urbis anno 1555. die 24. Febr. Floruit multa doctrina sacra, profanaque; sed

H

in primis Mathematicis disciplinis illustris fuit, in rebus quoque agendis prudentię, ac industriæ laude enituit. Abbas creatus nobiliora Congregationis nostræ Cœnobia sapienter, ac utiliter rexit, ingentibus, & elegantibus ædificiis singula exornans. Florentiæ, quod Cœnobium annis 4. ab anno scilicet 1586. usque ad annum 1590. administravit, novas Monachorum cellas, Hospitum Cameras, horrea, aliasque structuras à fundamentis excitavit, quantum loci angustia permisit commodas, & venustas, probatęque architectonices legibus respondentes, Majoris Claustri, quod nunc Comitis Hugonis appellant, ab ejusdem Statua postea ibidem erecta, primum lapidem hanc inscriptionem insignitum posuit ritu solemni.

„ Ad Gloriam Dei, & in honorem S. Annæ Matris Dei Genetricis, anno à Nativi-
„ tate 1588. die 16. Mensis Augusti, Sixti Papę V. Pontificatus anno IV. Ferdinan-
„ di Magni Ducis III. anno 1. Abbas, & Monachi Casinenses hujus Claustri pri-
„ mum lapidem posuere.

Nec minora erga proximum charitatis dedit specimina, præsertim dum plures fa-
„ milias Arni fluminis alluvione obsessas, ideoque fame periclitantes, frequenti-
„ bus, largisque eleemosinis à præsenti periculo liberavit, dum in Monachorum
„ Cistercensium reformationem operam, & zelum suum diligentissimè contulit,
„ ut testatur Plac. Puc. in Chron. Abbatiæ Florent. pag. 97. Nos verò de eo agimus
„ Biblioth. nostrę par. 1. pag. 529. & seqq. pluresque Authores de eo agentes in me-
„ dium adducimus. Obiit Hieronymus Perusiæ an. 1603. ætatis suę 70.

I

IACOBUS NICOLINI Nobili stemmate Florentiæ natus ibidem in Cœnobio S. Mariæ regularem professionem emisit an. 1424. die 14. mensis Maji. Qui cum virtutum splendore natalium gloriam augeret, & Monasticum institutum Sanctimoniæ fama illustraret, à D. Gometio, socius, & adjutor additus est Plac. Pavanello pro supra memorata reformatione Monachorum Congreg. Vallis-Umbrosę, cujus mox Abbas Generalis creatus fuit; demumque Abbas dum esset S. Salvii, naturę debitum persolvit an. 1449. die 10. Junii.

De eo Plac. Puc. in Chronico Abbatię Florent. pag. 122. & in App. Histor. de Vir. Illustrib. Abbat. Florent. c. 6. pag. 4. Eudoxius Locatellus in Vita S. Jo: Gualberti l. 2. c. 66. Petr. Ricord. Hist. Monast. Dial. 4. pag. 410. à tergo „ Dio volesse,
„ che i Monaci havessero havuto ne' tempi addietro di molti huomini simili à Jaco-
„ po Nicolini, Francesco Altoviti, & Isidoro Miniati tutti è tre nobili Fiorentini,
„ i quali come huomini non meno dotti, che di grandissimo governo, furono man-
„ dati da Gometio Abbate à riformare la Congregazione di Vallembrosa, e da gli
„ altri Padri ancora: de quali *Jacopo* non manco per virtù, e costumi, che per
„ sangue illustre morì poco doppo la detta riforma, Abbate di S. Salvi, allora se-
„ condo Monast. della detta Congregazione di Vallembrosa à di 10. Giugno 1448.

In Necrologio Monachorum Abbat. Florent. pag. 2. de Jacobo Nicolini sic scriptum reperitur.

Anno Domini MCCCCXLVIIII.

„ Dominus Jacobus Nicolinus, non minus morum, quam sanguinis nobilitate
„ pręclarus; Qui ob summa virtutum insignia, & vitæ integritatem, ad refor-
„ mandam Vallis-Umbrosæ Congregationem à Ven. Gometio legatus, eam non
„ solum reformavit, sed etiam non mediocriter auxit. Tandem in Monasterio
„ S. Salvii, cui pręerat Abbas, feliciter moritur IV. Idus Junii.

JA-

I

JACOBUS à VERONA professus est Monasticam Regulam ibidem in Cœnobio S. Nazarii anno 1559. De eo Gratianus Trezzi in suo Reg. Ms. pag. 150. dicit „ *Hic fuit primus Œconomus in Collegio Montalto Bononiæ, cui possessiones, fabricas, & redditus ampliavit.*

IGNATIUS FERRUCCIUS patria Floren. in Cœnobio S. Mariȩ Monachum professus anno 1421. die 30. Nov. à B. Gometio Abbate Floren. reformationem S. Domnini Pisarum aggrediente, illuc missus fuit, ut ei Cœnobio Abbatis authoritate præesset, illudque ad regularem observantiam redigeret; quod dum exequitur, Florentiam quorundam negotiorum causa se contulit, ubi ægritudine oborta ad meliorem vitam transivit anno 1430. De eo Plac. Pucc. in Chron. Abb. Floren. pag. 118.

JOANNES BAPTISTA FOLENGUS nobilis Mantuanus in Cœnobio S. Benedicti inter Padum, & Larionem Monasticæ militiæ rudimenta posuit an. 1512. die 8. April. Vir doctrina sacra, profanaque percelebris, & aliquot divinæ Scripturæ librorum Commentator insignis, qui à Paulo IV. Pont. Max. ejus Monasticæ virtutis fama permoto, in Hispaniam missus ad reformanda nostri Ordinis Monasteria, demandatæ sibi provinciæ absolutissime satisfecit; testatur id Antonius Yepes in Hist. Monasteriorum; Consalvus Illescas in Histor. Pontif. par. 2. l. 6. cap. 30. Constant. Cajetan. Comment. in Vitam Gelasii Papæ II. pag. 119. aliique. Diploma autem Pauli IV., quo ea in Hispaniam missio eidem Folengo injungitur, Datum fuit Romæ anno 1555. die 8. Novem. Vide nostram Bibliothecam par. 1. pag. 635. & seqq. ubi plura scitu dignissima de eo referuntur.

JOANNES à BURGUNDIA cum in Italiam venisset, Cœnobiticæ vitæ desiderio captus Monachis D. Justinæ Patavinæ adnumerari obtinuit anno 1430. utque era doctrina, & probitate conspicuus, ab Eugenio IV. Pont. Max. Apostolicus primum Cubicularius, deinde Reformator, & Generalis Abbas Monachorum Congregat. Vallis-Umbrosȩ, demumque Episcopus Parentinus in Istria creatus fuit; Ita Regestum nostrorum Monachorum à Gratiano Trezzi Mediolan. exaratum pag. 8. quod Mediolani in Biblioth. S. Simpliciani asservatur, à me visum ibidem anno 1688. Sed unde nam Gratianus id hauserit, minime constat, nam neque Ughel. neque Nicolaus Coleti in Ital. Sacr. ejusque Append. in Episcopis Parentinis, neque denique Arnol. Wion Lign. Vit. l. 1. cap. 34. & 35. pag. 52. & seqq. in Abbatibus Generalibus perpetuis Ordinis Vallis-Umbrosæ, & in Præsidentibus triennalibus ejusdem Ordinis, aliquid de eo habent.

ISIDORUS MINIATI nobili familia Florentiæ ortus, ibidem in Cœnobio S. Mariæ Monachorum albo adscriptus fuit an. 1427. die 12. Octob. Eum quoque V. Gometius, cum religionis zelo, & prudentiæ virtute præditum cerneret, dignum existimavit, qui una cum Jacobo Nicolinio, & Francisco Altoviti supra memoratis, aliisque Placido Pavanello, de quo infra, in reformatione Monachorum Congreg. Vallis-Umbrosæ socius, & adjutor adesset. Nec spes illum fefellit; nam verbo, & exemplo, regendique optima ratione plurimum emolumenti Congregationi illi cum in temporalibus rebus, tum in spiritualibus attulit; demumque Passiniani Cœnobium Abbatis authoritate dum gubernaret feliciter ex hac vita ad immortalem migravit an. 1485.

De eo Petrus Ricord. Histor. Monast. lib. seù dial. 4. pagin. 470. à tergo „ Hora „ Dio volesse, che i Monaci havessero havuto ne tempi adietro di molti huomini „ simili à Jacopo Nicolini, Francesco Altoviti, & *Isidoro Miniati* tutti è trè nobili „ Fiorentini: i quali come huomini non meno dotti, che di grandissimo governo; „ furono mandati da Gometio Abate à riformare la Congregazione di Vallembrosa, „ è dagl' altri Padri ancora; de quali.... Isidoro l' ultimo, pur uno de tre Riformatori

I

„ tori gia detti, morì Abate di Paſſignano l'anno 1485. Doppo di haver tutti fatto „ in quella Congregatione incredibile utile, è giovamento con la dottrina loro, go- „ verno, & eſempio di vita. „ Meminit ejus Plac. Pucc. in Chron. Abbat. Florent. pag. 125. & in App. Hiſt. de Illuſtribus Abbatiæ Florent. Viris c. 6. pag. 41. ubi Virum magni conſilii & in arduis negotiis exercitatiſſimum eum vocat.

ISIDORUS MONTAUTI nobilis Florentinus, Cœnobii S. Mariæ alumnus, ac deinde Abbas, Vir doctrina, ac pietate inſignis, à M. Coſmo I. Ætruriç Duce præfectus fuit celeberrimo Noſocomio S. Mariæ Novæ in Urbe Florent. an. 1570. ingenti ſane ejuſdem Domus emolumento; nam ære alieno, variiſque corruptelis ſublatis, omnia ad optimam tum vivendi, tum agendi rationem, ac formam redegit, editis etiam pro eadem reformatione ſtabilienda, ac firmanda ſaluberrimis, & ſapientiſſimis Conſtitutionibus; ibidemque anno 1573. pereuntem vitam æternâ commutavit, in tertio Sarchophago intra Chorum Eccleſiæ ejuſdem Hoſpitalis domus ſepultus. Vide noſtram Bibliothecam L. I. ubi ejus lucubrationes, Authores de eo agentes, aliaque memorabilia fuſe referimus.

L

LAURENTIUS LUCALBERTI Florentiæ in lucem prodiit, ibidemque in Monaſterio S. Mariæ Benedictinæ Militiæ rudimenta poſuit anno 1573. die 25. Aprili. Linguarum peritia, Sacra Theologia, aliiſque Scientiis celebris fuit, quibus regularis diſciplinç zelus, morum gravitas, actuumque circumſpectio decus addebant. His cognitis Paulus V. Pont. Max. in Lotharingiam, & Burgundiam eum miſit, ut Cardinali Carolo à Lotharingia Pontificio Legato in reformatione Monaſteriorum earum regionum preſto adeſſet, eiſque Congregationis noſtrç ritus, conſuetudines, ac leges preſcriberet, earumque obſervantiam introducendam curaret. Ex ea itaque Viſitatione, & Reformatione, triplex Congregatio Monaſticç Regulæ obſervantiſſima, Deo bene juvante, emerſit, SS. ſcilicet Withoni, & Hydulphi in Lotharingia, & Burgundia, S. Placidi in Belgio, S. denique Mauri in Gallia, Sanctitate ac literis in hodiernum uſque diem florentiſſimç. Reverſus poſthçc in Italiam Laurentius, & in ruralem Abbatiæ Florentinç Eccleſiam, ſibi, & ſtudiis vacaturus, ſecedens, ibidem infelici fato occubuit, noctu à latronibus, vel, ut ab aliquibus audivi, à proprio famulo proditoriè obtruncatus an. 1621. çtatis ſuç 70. De eo Gratianus Tezzi in Reg. Ms. pag. 105. *fuit miſſus ad Reformationem Monachorum Lotharingiæ à Pontifice*. Extant Florentiæ in Tabulario ejuſdem Abbatiæ Acta, & varii tractatus Lotharingicæ reformationis, pluraque alia ad eandem ſpectantia, de quibus omnibus nos fuſiſſime in noſtra Bibliotheca par. 1. pag. 751. & ſeqq. quam vide: Interim accipe quid de eo, ejuſque Lotharingica Miſſione dicatur, in libro cui titulus, *L' annee Benedictine, ou les Vies des Saint de l' Ordre de Saint Benoiſt, pour tous les jours de l' annee, compoſees par la Mere Jaqueline Boüette de Blemur, Religieuſe Benedictine de l' Abbaye de la Sainte Trinite de Caen. A Paris chez Lovis Billeine 1673.*

Novembre. die 14. pag. 291.

„ Le Pape èclaire de Dieu accordà une ſi juſte domande par un Bref du vingt-troiſieme de Juillet 1605. ce qui obligea le Pere Roſet d' aller una ſeconde foi au Mont- „ Caſſin pour s' inſtruire parfaictement de points neceſſaires au retabliſemenens de la „ Sainte Regle; ils dreſſeren enſamble douze articles remplis d' une ſageſſe divine „ ſelon qu' il eſt ecrit: *La prudence eſt la ſcience de Saint*.

Pag. 192. A. Pour la rendre plus authentique le Pape deputà avec luy, le Rev. Pere Dom *Laurent Lu-*

L

" *Lucalbertius* Florentin, Religeux, & Doyen de la Congregation du Mont-Cassin, avec ordre d' assister aux visites des Monasteres de Saint Benoist, pour luy en faire le rapport; ce qui facilità beaucoup les affaires. Le Pere Lucalbertius restà pres d' un an parmi nos Religieux, estan charmè de la purete de leurs mœurs, principalement de celles de Pere de la Cour: il le regardoit comme un Ange, ne jugeant pas qù il y eust au Monde un Moine plus Sainte, ni plus attachè à son etat. C' est temoignage, qù il en rendit au Pape, & aux Superiurs de la Congregation du Mont-Cassin, lorsqù il retournà en Italie, & qù il laissa ecrit de sa main dans un epistre adressee au Peres, qui alloient au Chapitre General de Saint Vanne, il leur conseillè de deferer à ses sentimens, comme à ceux du Vicaire di Saint Benoist &c.

In Chronicis autem Generalibus Ordinis S. Benedicti compositis ab Antonio Yepesio, in Gallicum Sermonem translatis à D. Martino Rethelois Monaco Benedictino Congregationis SS. Withoni, & Hydulphi impressis Tulli 1648. hęc habentur. " Voila la substance du Bref du Pape Paul V. presentè à Nanci au Cardinal Legat le 21 de Novembre de la meme aunee 1605. par le Pere Roset arrivè d' Italie avec le Rev. Pere D. Laurent Lucalbertius Florentin Religieux, & Doyen de la Congregation du Mont-Cassin, *grand Theologien*, & specialement deputè par sa Saintete, pour assister auec les Commisaires du Cardinal Legat, aux visites des Monasteres de l' Ordre de S. Benoist, & luy en faire recit come tesmoin oculaire " Pagina deinde 188. asserit, Visitationem Lucalbertii una cum D. Claudio Francisco de Mojen-Monstier, & Domino de la Fertè plurimum contulisse ad reformationem plurium Monasteriorum: quibus peractis Lucalbertius animadvertens Congregationem SS. Witoni, & Hydulphi jam stabilitam, & in perfecta Regulæ observantia firmatam, itaut minime jam omittere, aut reiicere posset Ordinē conversationis à R. P. D. Desiderio a Curia introductum; passim dictitans, Religiosos sic reformatos veros Angelos esse, quibus Sanctiores, Sapientiores, ac perfectiores Monachos nuspiam vidisset, arbitransque se satis edoctuum de statu illius Congregationis, ut Pontifici Maximo, suisque Superioribus de eo referret, statuit de Medio-Monasterio tandem recedere, & in Italiam regredi circa finem Mensis Augusti 1606. postquam annum fere integrum apud Congregationem SS. Witoni, & Hydulphi perstitisset; ut vero optimam, quam de illis conceperat opinionem, eximiamque ab eis sibi exhibitam charitatem æternum testaretur, egregiam scripsit epistolam ad Patres ejusdem reformatæ Congregationis, qui ad Capitulum Generale pergebant, adjectis saluberrimis monitis pro bono regimine novellę illius Congregationis, in primisque ut sensibus P. Desiderii plurimum, & omnino deferrent, ejusque iussionibus in omnibus obtemperarent, tamquam à Deo electi ad regularem Ordinis D. Benedicti observantiam instaurandam. At postquam Lucalbertius Patres Congregationis Casinensis iis de rebus certiores fecit, Rmus P. D. David Præsidens humanissimam Epistolam gratulatoriam scripsit Patribus SS. Witoni, & Hydulphi pro felici successu, & stabilitate Reformationis, offerens perpetuam amicitiam, mutuumque auxilium, & reciprocum studium inter utramque Congregationem. Cæterum Lotharingicam hanc Reformationem maximus Monasteriorum numerus ex diversis Provinciis suapte sponte est amplexatus, ex quibus plures aliæ Congregationes emanarunt, inter quas S. Placidi in Belgio, & S. Mauri in Gallia omnium florentissima celebrantur &c. qua de re Henricus Spondanus Ann. Tom.3.pag.130. n.13. ad ann.1604. *Hoc in exemplo, in Gallia Congreg. S. Mauri erecta est*.

* *De medio Monasterio*

LEO cognomine FIDELIS, Mediolanensis, de Vicomercato, in Cœnobio S. Benedi-

L nedicti agri Mantuani Monasticæ Regulæ nomen dedit an. 1580. die 12. Martii. Fuit Prior Claustralis S. Pauli de Urbe, & postea Visitator Apostolicus, & Reformator Congregationis *S. Ambrosii ad Nemus* Mediolani, ubi tunc erant Fratres quidam sub regula S. Augustini viventes, [nunc vero degunt Fratres Minores de Observantia] teste Plac. Pucc. in Chron. SS. Petri, & Pauli Inglassiaten: Mediolani cap. 130. pag. 263. Sed Gratianus Trezzi in Regesto Ms. Monachorum nostræ Congregat. pag. 56. à me viso Mediolani an. 1688. in Bibliotheca S. Simpliciani, dicit Leonem reformasse Fratres S. Hieroymi, qui Mediolani erant *Fratres Jesuati*, postea extincti, ubi nunc Patres Soc. Jesu secundum Tyrocinium, & studium Rethoricæ habent; imo ipsemet Puccinellus in Nomenclat. Abbatum Congregat. Casin. edit. Mediol. 1647. pag. 28. ex laudato Regest. Gratiani asserit, Leonem reformasse Fratres Congregat. S. Hieronymi. Fortassis igitur Leo utrumque Cœnobium S. Ambrosii ad Nemus, & Sancti Hieronymi, Summi Pontificis jussu reformavit: Ut ut sit Clemens VIII. an. 1605. creavit Leonem Episcopum Lavelli in Apulia, ubi post annos 8. ex hac vita ad immortalem migravit. Vide nostrum Catalogum Episcoporum Congr. Casinen. pag. 72. Ex libro Epistolarum Angeli Grylli impresso Venetiis anno 1612. apud Juntam, Ciottum, & socios pag. 886. cognoscimus Leonem à Mediolano Visitatorem Apostolicum fuisse etiam Insulę Corsicæ, ita enim Gryllus ad eum scribit.

Al P. D. Leon di Milano Visitatore Apostolico dell' Isola di Corsica. Che Vostra
„ Paternità vada in Corsica, mi è caro: perche va dove la dimanda il suo valore,
„ è dove la manda chi n' è dritto estimatore. Va d' ordine di N. Signore è per ser-
„ viggio di S. Chiesa. Iddio ch' hà ispirato questa santa impresa, spirerà gratia an-
„ che ne mezzi, & felicità ne fini; e disporrà gli animi di chi può à gli ajuti, &
„ presidi necessarii; & stimo che il Signore Governatore dell' Isola sara pronto à
„ porgerle ogni favore, à cui ne scrivo caldamente, & con qualche gusto di buona
„ confidenza, per aver egli un figlio Monaco appresso di noi, & io appresso di lui
„ amicitia di qualche anno. Se io fossi à Roma, muoverei cotesti Illmi Porporati
„ compatriotti, ò se in Genova i parenti, e gli amici à procurar à Vostra Paternità
„ ogni agevolezza possibile: ma per hora non posso più. Accetti questo picciol frut-
„ to della mia buona volontà, & la coltivi spesso co' suoi comandamenti, che
„ non la troverà in tutto pianta disutile, è ne potria un giorno produr de più gran-
„ di. Iddio l' accompagni. di Subiaco.

LEONARDUS à TUDERTO, Perusiæ in Cœnobio S. Petri Regulæ nostrę nomen dedit anno 1586. die 1. Novemb. Hic reformavit Monasteria Piceni, quod nunc *Marchia Anconitana* dicitur; quo in officio vivere desiit. De eo in Regest. Ms. pag. 89. & pag. 116. à tergo: in margine *Obiit Reformator Monasteriorum Marchiæ*. Hæc autem Marchiæ Monasteria quondam fuerunt unita nostræ Congreg. sed postea justis de causis dimissa. Vide Pium Mutium nostrum in suis Mss.

LUDOVICUS GRISONUS Monachus S. Justinæ Patavinæ factus anno 1568. 19. Decembris Legum Doctor, à Gregorio XIII. Pontifice Maximo missus fuit una cum D. Germano Genuensi, ad visitanda, ac reformanda omnia Monasteria Ordinis S. Basilii, tam in Latio, quam in Regno Neapolitano, atque Sicilia existentia anno 1575. die 13. Julii, ut Author est Petrus Ricord. Hist. Monast. Dial. 4. pag. 472. „ e D. Ludovico Grigioni illustre Napolitano Dottor di Leggi, ambi-
„ due, [ipse scilicet, & D. Germanus à Genua,] Monachi di S. Giustina, quali
„ sono stati mandati dalla Santità di Papa Gregorio XIII. [come D. Teofilo quattro
„ giorni sono vi eccennò] opera veramente degna di un tanto, saggio, pio, e
„ religioso Pontefice; à rivedere, e visitare da novantatrè Monasterii del Sacro
„ Ordine del Magno Basilio posti nel Latio, come Grotta Ferrata, nella Calabria,

Basi-

„ Basilicata, Puglia, Terra d'Otranto, e Sicilia, i quali appunto alli 13. di Giugno nell' anno 1575. che era la Vigilia di esso glorioso Santo Basilio, furono da Sua Santità spediti, e benedetti, acciochè inviare si potessero à un così pio, e santo negocio, con provisione abbastanza per questo effetto ordinata dagl Illmi, è Rmi Cardinali, cioè Savello, Sirleto, S. Severino, & Caraffa, Riformatori sopra ciò. E' con indulgenza plenaria, quando che in cotal viaggio di questa santa obbedienza, dal Signore fossero accettati per sacrificio, fortificati parimenti, & armati: Il larghissimo d' ogni gratia adonque, è bene Donatore, sii quello, che per retta via dal suo divino Angelo gli facci guidare, accioche un tanto negocio à perfezione, è buon fine condurre possino. „ in Regest. Ms. pag. 12. à tergo sic de Ludovico Grisono in margine *Juris V. Doctor Clarissimus, Pauli IV. V. S. Referendarius, Gubernator Orvieti, & Visitator Congregationis S. Basilii in Italia.* Quæ verba ita intelligenda sunt, ut scilicet ante religionis ingressum Prælatus Romanæ Curiæ fuerit sub Paulo IV., ac utriusque Signaturæ Referendarius, post Monachatum verò Reformator Basilianorum à Gregorio XIII. deputatus. L

De eo Marcus Antonius Maltempi Perusinus in libro perraro, cui titulum dedit [*Trattato di varie materie*] ubi propriam vitam, variasque sui temporis Historias describit, impresso Urbeveteri an. 1585. in 4. apud Baldum Salviani. lib. 2. c. 2. pag. 100. „ Federico, chiamato nella Religione D. Ludovico era di nobil Casa Grisoni di Napoli, lasciò prima le delitie, e li fumi della Corte, perchè fu Cemeriere di Paolo IV. suo parente, & Referendario di Pio IV. fu fatto Governatore della Città d' Orvieto, e finito il Governo prese l' abito Monastico, nel qual visse con buona, è Santa vita. „ In Necrologio Monachorum S. Justinæ Patavinæ in Bibliotheca asservato, subsequens legitur Epitaphium.

Ludovicus Grisonus Neapolitanus J. U. D. Gubernator Orvieti, & Visitator Congregationis M. Basilii in Italia, Vir magni ingenii, insignis Theologus, ac humilis Monachus, contentus namque Decani solo titulo vixit, obiit an. 1595. die 10. Maji, Apoplexia correptus.

MATTHÆUS MARCI filius Florentiæ natus, ibidemque in Cœnobio S. Mariæ Regulam nostram professus anno 1429. die 24. Augusti, unus fuit ex iis Monachis, qui Pisas missi fuerunt à V. Gometio ad Cœnobiticam disciplinam restituendam in Monasterio S. Domnini, ut Author est Plac. Pucc. in Cron. Abbat. Flor. pag. 125. In Necrologio Monachorum ejusdem Abbatiæ, quod in Cella Prioris pro tempore asservatur, hujusmodi, Matthæi Florentini, memoria invenitur. „ *D. Matthæus de Florentia Pisis obiit in Monasterio die 29. Junii Anno* 1430. Error igitur est vel in anno professionis, vel obitus; cum verosimile non videatur eum anno ab eadem professione primo ad reformandum Pisarum Monasterium missum fuisse, nisi vel provecta ætate Monachus factus, vel insuetà, consumatâque virtute præditus, vel denique non tamquam Reformator, sed tamquam Tyro, in exemplum aliorum Tyronum sub seniorum disciplinâ adhuc imbuendus deputatus fuerit. M

MONACHI CONGR. CASIN. reformarunt Congreg. Ordinis Nostri *Casalis Benedicti* nuncupatam, in Gallia, quæ in Arvernis potissimum floruit, à *Guilielmo Alabatio* institutam, Abbate S. Petri Casalis Benedicti diœcesis Bituricensis. constabatque quinque, vel sex Monasteriis, quorum singula suos Abbates claustrales habebant, præter Cœnobium S. Germani à Patris prope Parisios, quod Priore tantum Claustrali gaudebat, eoquod ejus Abbas esset Commendatarius; Quæ

M

Congreg. postea tota simul unita fuit Congreg. amplissimæ, ac celeberrimæ S. Mauri, quæ pariter, ut supra dictum est in Laurentio Lucalberti, reformationis initium, ac præcepta à nostra Congregatione per eundem Lucalbertum accepit; Constat id ex Chronico Lirinensi Vincentii Barralis Salerna impresso Lugduni an. ...... par. 2. pag. 185. ubi exhibentur sequentes literę Monachorum S. Germani à Pratis Parisien. in elargitione Sanctarum reliquiarum Monachis Lirinensibus ab eisdem facta.

In nomine D. N. J. C. Nos Fr. Philippus Laurens humilis Prior Claustralis Monasterii „ S. Germani à Pratis prope Parisios, & totius ejusdem loci Conventus. Haudquaquam immemores, prima S. reformationis documenta à devota Congregatione „ Montis Casini, alias S. Justinæ de Padua, ad nostram *Casalis Benedicti* Congregationem dimanasse, ut hanc tamquam *Matrem* venerari, & honorare teneamur, „ maxime cum in Capitulo Generali anno immediate præcedenti, in Monasterio S. „ Mariæ de Pratalea Diœcesis Paduanę celebrato, novas mutuæ Unionis literas „ transmiserint per Rev. in Christo Patrem D. Hilarium ab Antipoli, Abbatem S. „ Honorati sacræ Insulæ Lirinensis, præfatæ Congregationis Sanctæ Justinæ „ non infimum membrum; quem quidem diu apud Nos religiose conversari contigit, ut à faucibus singularis feri suos, suæque domus substantiam eriperet; quod „ magni momenti negotium, Deo primum, ac deinde Christianiss. Francorum Rege „ Henrico IV. nonnullisque proceribus faventibus penè omnino confecit: ea propter „ &c. Anno Domini 1599. die penultimo mensis Augusti. Hujus autem Unionis Literæ tales sunt. Quæ leguntur ad calcem Constitutionum PP. Congr. Casinensis, „ impressarum post Regulam D. P. Benedicti Moguntiæ in 8. apud Balthasarem Lippium, sumptibus Nicolai Steinii, & Consortis ejus an. 1604. pag. 159. & seqq.

Hieronymus de Placentia, humilis Præsidens Congr. Casinen. alias S. Justinæ de Padua, ceterique Diffinitores Capituli Generalis, Revmis in Christo PP. Presidenti, Diffinitoribus, Abbatibus, Prioribus, Monachis, Novitiis, & Conversis Congregationis Casalis Benedicti, in Domino amantissimis. Cum nuper à dilecto nobis filio Cæsario Grassensi, nostri Lirinensis Monasterii Prælato acceperimus, quanta in Vobis sit vitæ sanctitas, quantoque summo cum honore nostram Congreg.] à qua tanquam filii a Parente, lac institutionum nostrarum exsuxisse, palam cunctis libere profitemini] prosequuti semper fueritis; summæ Nos ingratitudinis jure optimo notandos fore arbitraremur: si nostri quoque animi in Vos propensionē aliquo peculiari argumento non demonstraremus. Vos itaque paterno affectu complexi, in partem bonorum omnium spiritualium, quę in nostra Congregatione Dei benignitate fiunt, & in posterum fient, libenter accipimus, Congreg. vestram, quasi hujus ipsius nostræ germanam sororem in Christo Jesu agnoscentes. Nostra quoque Monasteria omnia, ubicumque locorum fuerint, vestris semper commodis reserata, ac paratissima esse volumus. Præcipientes omnibus Prælatis, & Monachis nostris præsentibus, & futuris: ut unumquemque vestrum, si quando ad ipsorum Monasteria perveniri contigerit, ea semper humanitate recipiant, qua & par est inter sese à veris Monachis accipi, & qua vos ipsos non semel plerosque ex nostratibus in Gallia accepisse cognovimus. In quorum omnium fidem has nostras præsentes literas fieri, nostrique soliti sigilli appensione muniri jussimus. Datum in Monasterio nostro S. Benedicti de Padolyrone Diœcesis Mantuanæ residente ibidem Capitulo nostro Generali. Quarto Kal. Maj. 1559. *Andreas de Asula Scriba Capituli*. Evolutis inde quadraginta annis [. anno scilicet Christi 1599.] præfati Reverendi Patres, rursus alias fraternæ Unionis literas nobis largiti sunt, quarum sequitur exemplar.

Nos D. Michael à Venetiis, humilis Præsidens Congreg. Casinensis alias S. Justinæ de

M

de Paduà, cæterique Diffinitores Capituli Generalis, Reverendis in Christo Patribus Visitatori, Diffinitoribus, Abbatibus, Prioribus, Monachis, Novitiis, Congr. Casalis Benedicti, in Domino Amantissimis. Retulit nobis dilectus filius noster R. D. Hilarius ab Antipoli, Abbas Monasterii nostri S. Honorati Sacræ Insulæ Lerinensis, [qui apud Vos per triennium degit à Vobis cum omni humanitate, & charitate receptus] quam strenuè regularis observantia apud Vos vigeat, & Monastica disciplina in dies augeatur: Quippe qui vobis ita se devinctum fatetur, ut tota Congregatio nostra ex hoc vobis devinctior reddatur. Ex quo fit ut si quando quempiam vestrum ad aliquod nostrorum Monasteriorum accedere cõtigerit tanquam filium nostrum charissimum nos recepturos sciatis: cum vestram totam Congregationem, tanquam filiam aut sororem charissimam pio amore complectamur, & vobis semper conjunctos fore, tam in spiritualibus, quam temporalibus bonis semper gaudeamus: maxime qui juxta Diploma Apostolicum piæ memoriæ Leonis X. vestram ipsam Congreg. ex nostra lac suxisse, ac institutam fuisse, plurimum lętamur: Vosque omnibus nostris Privilegiis, Immunitatibus, & libertatibus ex eodem Diplomate gaudere admodum gratulamur: Assidueque in Christi amore semper vos nobiscum conjunctos diù vivere peroptamus. Quo fit, ut quidquid in nobis est, vestrum esse credatis: ita ut in nobis omnibus impleatur illud ex actibus Apostolorum, *credentium erat cor unum, & anima una*. Sicque Casinen. & Casalis Benedicti Congregatio eadem semper maneat, & existat. Volumus insuper omnia Monasteria nostra commodis vestris, & usibus esse aperta, & paratissima: maxime cum secum vestras testimoniales ad nos detulerint: Præcipientes omnibus Prælatis, & Monachis nostris pręsentibus, & futuris, ut quemlibet vestrum in dictis nostris Monasteriis, tanquam unum ex nostris ipsis, cum omni humanitate tractent, & recipiant, sicut vos dictum Reverendũ nostrum, & plerosque alios ex nostris in Galliam profectos recepisse audivimus. In quorum fidem omnium has nostras præsentes literas fieri jussimus, nostrique soliti sigilli appensione muniri. Datum in Monasterio S. Mariæ de Pratalea, Diœcesis Paduanæ; residente ibidem nostro Capitulo Generali, die 18. mensis Aprilis Anno Domini 1598. Collatio facta est cum Originali in pergamena scripto, & signato, (1) *Victorinus Aversanus Scriba Capituli*. sigilloque chordulis sericis rubri coloris appenso, & pixide ferri albi concluso per me Fratrem (2) Jacobũ de BREUL, Monachum, & scribam Capituli nostri S. Germani à Pratis: Par: die 19. mensis Junii, anno 1599.

(1) **Is est Victorinus Mãso celeberrimus.*

(2) **Is fuit Doctiss. Operũ S. Isidori Hispal. post Margarinum de la Bigne editor.*

N

NICOLAUS RICCIOLI, & Asmundo Siculus Catanæ natus ibidem in Cœnobio S. Nicolai de Arenis Monastica vota Deo nuncupavit anno 1651. die 1. Novembr. Scholasticas disciplinas nedum in nostris Monasteriis, sed etiam in Casinensi Gymnasio Doctoris titulo, ac insignibus ornatus, publicè docuit. In Italiam deinde veniens, apud Casinum aliquandiù commoratus est. Cum autem Carolus Kopec Regni Poloniæ Senator, & Castellanus Trochensis illuc appulisset, ac Monachos aliquot nostros pro nova Congr. Castro-Casin. à se in Lithuania erigenda, nostræque Casin. Congreg. subjicienda enixe postulasset, arduam æque, ac illustrem hanc Provinciam Nicolaus cum nonnullis aliis Monachis, quorum ipse veluti Dux erat, & Antesignanus, Superioribus nostris annuentibus, aggressus est, ac in Lithuaniam profectus, non solum Monasterium Castro-Casini novellæ Congreg. caput, sed & alterum S. Crucis nuncupatum à Casimiro Radzovio Principe, ac Duce Oli-

N

Kensi excitatum, ad integram, perfectamque nostræ Regulæ observantiam sapienter ordinavit, & rexit: Qua de causa Clemens IX. Pont. Max. Nicolaum Monasterii Castro-Casin. Institutorem, perpetuumque Abbatem dixit. Ex Lithuania semel in Siciliam reversus est, Sed paulo post idem iter Polonicum denuò confecit, in eodemque Castro-Casin. Cœnobio ad obitum usque permansit, qui feliciter ei contigit anno 1693. ætatis suæ circiter sexagesimo, non sine Monachorum, omniumque, qui eum noverant, mærore, ac luctu, cunctorum enim animos tum doctrinæ præstantia, tum vitæ Sanctimonia, morumque suavitate, tum denique Catholicæ Fidei, & Monasticæ disciplinæ zelo, sibi arcte devinxerat. De eo Bartholomæus de Alexandro in Chron. Mss. Monasterii Catan. Nosque in nostra Biblioth. par. 2. pag. 45. & seq. ubi etiam ejus sacras lucubrationes referimus.

P

PAULUS GRAVINA Natione item Siculus, itemque Patria Catan. nobili familia ortus, in Cœnobio S. Nicolai de Arenis Monasticæ Regulæ jugum subivit an. 1557. die 23. Febr. Prior extitit Claustralis S. Pauli de Urbe an. 1575. ac deinde Abbas Castrovillarum in Calabria; quo tempore à Gregorio XIII. Pontifice Max. designatus fuit Reformator, ac Præsidens Monachorum S. Basilii in eadem Calabria, & in Sicilia, quibus cucullum nostri ad instar deferendum dedit; sed tamen ita, ut Monachi Basiliani Barbam perpetuò nutrirent, quò eos à Monachis Casinensibus internoscere omnes facile possent. Anno autem 1581. prædictum Monast. Catan. S. Nicolai de Arenis administravit usque ad annum 1585. Obiitque anno 1592. De eo, deque Basilianorum per eum reformatione, agit laudatus Barthol. de Alexandro à Paternione in Chron. Ms. Monasterii Catan. & Petrus Ricor. Hist. Monast. Dial. 4. pag. 466. ubi ejus in Theologica facultate, aliisque scientiis doctrinam singulari humanitati, & affabilitati conjunctam valde commendat. Sed ejus acta haud ultra Prioratum Romæ gestum an. 1575. describit, quo eodem anno Ricordatus opus suum Romæ edidit.

PETRUS PAULUS BENALLI è Castro S. Stephani in Campania Romana, Florentiæ apud S. Mariæ Cœnobium Monachorum cœtui junctus fuit an. 1560. die 6. Junii: Excelluit divinis, humanisque literis J. U. prudentia, Mathematicis disciplinis, linguarum denique tam veterum, quam recentiorum exquisita peritia; quibus si addas morales etiam virtutes, quæ in eo splenduerunt, virum numeris omnibus absolutum, fatearis necesse est. Nil ergo mirum si tot instructus præsidiis, plurium Monasteriorum reformationes adeo egregie exequi, adeoque feliciter adimplere potuerit: Cum enim Clemens VIII. Pont. Max. utriusque Germaniæ Monasteria Ordinis D. Benedicti reformari maxime cuperet, ad tantum onus subeundum Petrum Paulum delegit an. 1593. eumque Abbatis titulo ornatum, & Apostolici Nuntii, ac Visitatoris Authoritate munitum, illuc direxit; Nam quamvis esset ea legatio periculosæ plenum opus aleę, Benallii nihilominus consilium, & animi fortitudo vicit omnia, omniaque, corruptelis undique eliminatis, in antiquam integritatem reduxit: Extant Florentiæ in Biblioth. & in Archivo prælaudatę nostrę Abbatiæ, & Romę in Biblioth. Rom. Sapientiæ inter Mss. Biblioth. Anicianæ Constan. Cajet., *Acta Germanicæ per Benallium Visitationis*, *& Constitutiones* pro reformatione Monasteriorum ejusdem Germaniæ an. 1594. aliaque ad eandem reformationem pertinentia. Redux in Italiam Benallius, à Patribus nostris missus fuit Orator ad Christianissimum Galliarum Regem Ludovicum XIII. pro gravissima causa Abbatię Lirinensis, quæ calumniatorum quo-

rum-

P

rundam operâ, e nostra Congregatione jussu ejusdem Regis, separata, & avulsa fuerat; qua in re strenue adeo, ac solerter se gessit, ut Rex captus Oratoris eloquentia, ac mirâ in arduo negotio tractando suavitate, eum ipsum Abbatem perpetuum Lirin. Cœnobii summè honorifico Diplomate constituerit, quam provinciam annis quinque utiliter, ac sapienter cum administrasset, temporalia bona Cœnobio recuperans, spiritualia salubri reformatione redintegrans, in Italiam iterum rediit ad generalia Comitia; in iisque regium Diploma, ac Lirin. Abbatiam Congreg. *Deffinitorio*, idest supremo regimini, libere tradidit, ac dimisit, ab eodem *Deffinitorio* Farfensis Cœnobii Abbas creatus, ubi paulo post lethali oborta ægritudine, magna verę pietatis significatione animam Deo reddidit an. 1610.

De eo Plac. Pucc. in Chron. Abb. Florent. pag. 151. & seqq. & in Appar. Hist. de Viris Illustr. Abbat. Florent. cap. 6. pag. 75. Gratianus Trezzi in Reg. Ms. pag. 105. „ *Obiit Abbas, & fuit missus à Clemente VIII. ad reformandos Monachos Germaniæ.* „ Nos etiam in nostra Biblioth. par. 2. pag. 68. & seqq. ubi alia ejus egregia facta, ab eoque composita plura docta volumina, binasque Clementis VIII. Bullas ad eum datas fuse, ac diligenter referimus.

PHILIPPUS SCANNASORCI natus est apud Cavam Regni Neapolitani Civitat. in Principatu citeriori, & in celeberrimo SS. Trinitatis Cavensis Cœnobio Monasticum habitum sumpsit anno 1525. die 23. Julii. Creatus Abbas ad Florent. Monasterium regendum an 1572. missus fuit, quod cum agit, Monachorum Cistercien. reformationē a SS. Pont. Pio V. sibi demandatā subire cogitur, iterumque cum eā curam vellet dimittere, obedientiæ addito præcepto, eand. prosequi, ut ex Epistola Ferdinandi Cardinalis Medicei mox referenda perspicuè constat. Monasterium Cavense bis deinde administravit, anno 1573. & anno 1582., usque ad annum 1586. qui ei vivendi terminum imposuit in eodem Cavensi Cœnobio: De eo Plac. Puccin. in appar. Hist. de Vir. Illustr. Abbat. Florent. pag. 29. & in Chron. Abbat. Florentinæ pag. 90. ubi in margine citat de eo agentes Alexandrum Rodulphum in Chron. Caven. Ms. Cherubinum Myrthium in Chron. Sublacen. item Constantin. Cajet. exhibet postea Epistolam Cardinalis Medicei, quæ talis est.

Al Molto Rev. Padre come Fratello D. Filippo della Cava Abbate della Badia di Firenze.

R. P. Nostro Signore, sendo informato dell' utilità, che porti l' opera, e soprain-
„ tendenza vostra alle cose di quelli Padri Cistercienſi di costì, e della speranza,
„ che si ha, che presto siano per ridursi, mediante essa, da disordini, in che erano
„ caduti, al buono stato di prima, desideroso, che ciò segua effettualmente ha giu-
„ dicato ottimo espediente perciò esortarvi, è comandarvi in virtù di Santa obedi-
„ enza, che dobbiate continuarla con la medesima integrità, è carità, che havete
„ fatto fin quì, senza sperare, che la Santità di N. Sig. fusse per ammettere per ho-
„ ra la rasegnatione di quella cura, nella quale, bisognando, vi conferma la mede-
„ sima facoltà, che havete finqui per Breve, ò altro ordine della Santità Sua, e
„ per testimonio, & effetto di tutto ciò, ha voluto, che io faccia la presente, col
„ fine della quale vi prego ogni contento. di Roma li 10. Novembre 1572.

Vostro Ferdinando Cardinal Medici.

In Regest. Ms. pag. 227. in margine sic de eo „ obiit Abbas Cavæ 1686. fuit cum „ Ferdinando Cardinali Mediceo Cistercienſium Reformator.

PIUS PLACENTINUS familia de Medicis, de Ruvere, Sixti IV. Pont. Max. Fratris, vel Sororis filius, Venetiis apud D. Georgium Majorem Regulam nostram professus est anno 1454. die 22. April. Ob insignem animi virtutem, annuente, & approbante eodem Summo Pontifice, electus fuit *Commendator, & Præceptor Magni Hospitalis Romani Sancti Spiritus in Saxia*, & ejusdem Ordinis *Generalis Ma-*

P

Magister, ut habent nostra fere omnia Regesta Ms. & adhuc luculentius Petrus Saulnier Gallus in lib. cui titulus, *De Capite Sacri Ordinis S. Spiritus* impresso Lugduni an. 1649. cap. 6. argumento 5. pag. 43. & seqq. in serie *Commendator*.
„ Pius de Medicis de Ruvere Placen. Nepos Sixti IV. Professus diù multa cum Religiositatis laude Ordinem S. Benedicti in Monasterio S. Pauli de Urbe, Sociorum S. Spiritus suffragantibus votis, & annuente Pontifice eodem, migravit ad Ordinem, & domum S. Spiritus in Saxia, cujus Domus, & Hospitalis effectus fuit Commendator, seu Præceptor, suffragiis siquidem, & votis eorumdem Fratrum S. Spiritus, annuente tamen, & non solum approbante, sed etiam præsente, & gaudente Pontifice eodem, ut apparet ex Bulla ejusdem Sixti IV. hac de re emanata an. 1483. Pontificatus sui XIII. in qua inter cætera hæc leguntur: „ volentes Tibi, quem etiam dilecti Filii Conventus dicti Hospitalis, die ad eligendum præfixa, ut est moris, coram nobis convenientes in unum pro electione futuri inibi Præceptoris procedentes, vocatis omnibus, qui voluerint, & potuerint electioni hujusmodi commode interesse, in eorum, & dicti Hospitalis Præceptorem, ac in eorum Religionis Generalem Magistrum elegerunt, præmissorum meritorum tuorum intuitù &c. Præceptoriam prædictam, ut Caput, à quo etiam Hospitale S. Spiritus de Corneto dependet &c. conferimus, Teque Religionis prædictæ, & illius domorum, Præceptoribus, Rectoribus, Fratribus, & personis præficimus in Præceptorem Generalem &c. „ Subdit vero Saulnier, se non vana, sed certa, firmaque suspicione conjicere, Pii opera communicatas fuisse, eidem Ordini S. Spiritus prærogativas omnes, gratias, ac facultates à variis Pontificibus Congreg. S. Justinæ de Padua concessas; Itemque eundem Pium res alias omnes tum Ordinis, tum Domus, ut longe plurimum poterat, promovisse. Nec Saulnierium conjectura fefellit, nam in prælaudata Bulla Sixti IV. impressa in Bullario Romano Laertii, & Angeli Mariæ Cherubini anno 1655. Lugduni per les Bordè, Arnaud, & Rigaud, §. 6. Sic legitur, „ Ac pro majori Hospitalis, & aliarum Præceptoriarum, ac membrorum, Fratrum, aliarumque Personarum, Subditorum, & Vassallorum prædictorum favore, & quiete, & motu, & scientia similibus concedentes eisdem, quod de cætero perpetuis futuris temporibus omnibus, & singulis prærogativis, exemptionibus, immunitatibus, libertatibus, conservatoriis, privilegiis, gratiis, & indultis, præfatæ Congreg. S. Justinæ, illorumque Monasteriis, locis, membris, & personis, per Sedem prædictam, vel alias quomodolibet, in genere, & in specie concessis, aut in posterum concedendis, quorum omnium tenores, ac si de verbo ad verbum præsentibus insererentur, haberi volumus prò sufficienter expressis, uti, potiri, & gaudere, libere, & licite in omnibus, & per omnia possint, & debeant, perindè ac si eis specialiter concessa fuissent, quæ ad eos, & ea omnino extendimus, & ampliamus &c.

PLACIDUS PAVANELLUS Patavii natus, ibidem in Cœnobio S. Justinæ Monasticam Regulam professus est an. 1430. die 30. Novemb. Mox creatus Abbas, Monasterium S. Pauli de Urbe administravit, cujus doctrina, ac probitate allectus Eugenius IV. Pont. Max. in familiarium suorum numerum, & in intimum Cubicularium eum ascivit, ejusque fidelem operam pluries expertus est, tùm vero maximè, cum anno 1434. gliscentes Romæ turbas fuga evadere coactus, Placido, & Arsenio Monachis dumtaxat comitantibus, Pisas, indeque Florentiam tutè pervenit. Ibi Pontifex, tanto defunctus periculo, nihil de Pastoralis solicitudinis cura intermittens, in Monachorum Congregationis Vallis-Umbrosæ reformationem plurimum intentus, eam provinciam Placido Pavanello amplissima cum potestate commisit, de cujus vitę integritate, zelo disciplinæ, doctrinæ pręstantia, ju-

justitiæ cultu, ac prudentiæ laude, nihil sibi non pollicebatur; utque res facilius, ac felicius procederet, Monachos aliquot nostros spectatę virtutis, voluntatem habentes in lege Domini, Monasticęque observantię diu assuetos à D. Gometio Abbate Florentino ei additos voluit, quorum exemplis regulare institutum reflorescerct, ac firmaretur; Abbas igitur Generalis perpetuus illius Congr. ab eodem Pontifice renunciatus, annis circiter 13. insigni tum rei familiaris augmento, tùm Cœnobiticæ pietatis profectu, fortiter, ac suaviter eam gubernavit, infracto animo contemnens indisciplinatorum dicteria, & odium, quo illum grati prosequebantur, amore, ac beneficiis rependens; nam præter optimam vivendi formã juxta D. Benedicti placita restitutam, Cœnobium etiam Vallis-Umbrosæ, aliaque ejusdem Congreg. vetustate fatiscentia restauravit, Mitra gemmis ornata, argentea D. Jo: Gualberti Statua cingulo tenus, in qua caput ejusdem Sancti recondidit, ac multiplici suppellectili, Ecclesiam, & Sacrarium ditavit, prædia ab Antecessoribus distracta postliminio recuperavit, tot denique, tantaque commoda eidem Congreg. peperit, ut alter à D. Jo: Gualberto ejusdem Institutor, ac Parens dici meruerit, jure optimo propterea à Venantio Simi Congreg. Vallis-Umbrosę in Romana Curia Generali Procuratore, In Catalogo Virorum Illustrium Congreg. Vallis-Umbrosę edit. Romæ an. 1693. post tria fere sæcula, vocatus, *Velut alter Joannes Baptista, veniens ad eos, in spiritu, & virtute Eliæ, vinum, & siceram non bibens omnibus diebus vitæ suæ (nam fuit etiam à natura abstemius,) & prædicans Baptismum pœnitentiæ in remissionem præteritarum transgressionum.* Nec intra Claustra tantummodo ejus virtus enituit, supra Candelabrum quoque Biblensis primum, deinde Parentinæ à Nicolao V. postremo Torcellanæ Ecclesiæ à Paulo II. Pontificibus Maxx. collocata resplenduit; Ubi tandem in senectute bona ad cælestes sedes migravit an. 1471.

Vide nostrum Catalogum Episcoporum ex Congr. Casin. pag. 47. & seqq. ubi de eo fusissime agimus, allatis in medium pluribus Authoribus ipsum laudantibus, aliisque rebus scitu dignissimis. Vide etiam Angelum Portenarium *Felicitá di Padova* lib. 9. cap. 21. pag. 436. Jacob. Cavac. Histor. S. Justinæ l. 5. pag. 204. & 226. Bernardinum Scard. lib. 2. d. 6. fol. 114.

R

RAPHAEL THOMASIUS à Gordono Brixię in Cœnobio S. Euphemię nostris adscriptus anno 1596. die 25. Decembris, in Regesto Ms. pag. 141. à tergo dicitur, *Abbas titul.* fuit Œconomus Collegii Montalti Bononię,

T

THEOPHILUS BENEINTENDI nobili familia Florentię natus, apud S. Marię Cœnobium Monasticam professionem emisit anno 1536. die 15. Octobr. & postea anno 1568. ejusdem Monasterii Abbas, (ubi) Campanam pondo 1750. librarum conflandam curavit; Ipse etiam SS: Pii V. jussu Visitator Apostolicus, & Reformator Cisterciensium fuit constitutus, & anno 1569. ab eodẽ Sũmo Pontifice ejus virtutum fama allecto Romã vocatus, D. Pauli Cœnobiũ regendum accepit, à quo Pontifice plura eximii amoris, & pręclarę de ipso opinionis argumenta accepit sicut etiã

à Sa-

T

à Sacro Cardinalium Collegio, aliisque Principibus viris obtinuit, ibique anno 1571. spiritum Deo reddidit.

De eo Plac. Puccin. in Chron. Abb. Floren. pag.85. Petrus Ricord. eo utitur Interloquutore in suis Dialogis Historiæ Monasticæ.

THOMAS PRÆSTONUS Anglus Casinum veniens Monachus ibidem fieri voluit anno 1591. eoque ejus virtus cum in scientiis, tum in moribus processit, quo nos etiam primũ in Bibl. mox in Catalogo virorũ Sanctimonia Illustrium statim edendo pervenisse descripsimus. Nunc vero pauca de titulo *Reformatoris*, quem jure meruit, dicendum est. Nam cum Anglicana Monachorum nostrorum Congreg. quæ peculiari Voto Apostolicas missiones obeundi sese obstringit, ad unum dumtaxat, eumque capularem senem fuisset redacta, hic prævidens, eundem & vitæ, & Congregationis suæ finem appetere, Thomæ Præstono jam à multis annis Casinensi Monacho, facultatem tribuit, opportunis, enixisque adhibitis precibus, ut eandem Anglicanam Congregationem instaurandam, & veluti Phenicẽ ex rogo sui ipsius redivivam efficiendam curaret; Libentissime hanc Provinciam suscepit Thomas, indutisque Monastico habitu pluribus Anglis juvenibus, iisque regularibus institutis, & necessaria ad tantum munus recte implendum doctriná optime instructis, Ecclesiæ, Ordini, Angliç denique egregie consuluit, idque circa initium Sæculi XVII.

Ex Epistola Cl. Abb. D. Erasmi Gattola ad me data Casino 13. Kalen. Aug. 1733.

TIMOTHEUS à FLORENTIA nobili familia de Riccis, sive de Joannis, ibidem in Cœnobio S. Mariæ Regulam nostram professus est anno 1433. die 6. Decembr. ob singulares deinde virtutes, agente egregio S. R. E. Cardinali Dominico Capranica, Summi Pont. jussu, creatus fuit Abbas S. Salvatoris Septimi Congreg. Monachorum Cistercien. in Etruria, unusque ex Reformatoribus ejusdem Congregat. constitutus, quam ut facilius in pristinum regularis disciplinæ optimum statum restitueret, octo ex observantioribus Monachis nostris secum adduxit, quorum auxilio, atque exemplis, rem adeo insignem ex voto prorsus confecit, denique anno 1484. dum Romæ SS. Vincentii, & Anastasii ad Aquas Salvias, vulgo ad tres Fontes, esset Abbas, piissime è vivis excessit.

* *Di Settimo: id est Septimi Monasterii à Comite Hugone in Etruria constructi.*

De eo Plac. Pucc. in Chron. Abb. Florent. pag. 124. iterumque in Appar. Hist. de Illustr. Abb. Florentinæ viris, c. 6. pag. 4. ubi virum eruditum in omnibus scientiis, & in scriptura Sacra, miræq. in agendo prudentiæ, ac dexteritatis eum appellat. & Petrus Ricor. in Hist. Monast. Dial. 4. pag. 471. „ il quale [Timoteo] poi„ chè di commissione del Sommo Pontefice hebbe riformata la Congregatione di Ce„ stello, non meno con dar esenpio di S. Vita, che colla Dottrina, e prattica, che „ grandissima hebbe de governi, gia vecchio, & inabile alle fatiche, doppo essersi „ riposato qualche anno, morì finalmente tutto pieno di Santità l'anno 1450. „ hæc Ricord. sed erratum existimo in numero annorum; Si enim anno 1450. obiit, non utique jam senex, & laboribus fractus dici potuit, cum nonnisi anno 1433. Monachus factus sit, Puccinello teste; qui ejus obitum in an. 1484. rejicit;nisi forte provecta admodum ætate religionem fuerit ingressus. Interim dum meliores notitiæ desunt, alterutrius anachronisinum corrigere supersedeo.

TIMOTHEUS à NEAPOLI S. Severini Urbis ejusdem Alumnus factus an. 1575. die 21. Mar. in Regest.Ms. pag. 111. à tergo, dicitur obiisse in Sardinia dũ Visitatorẽ Apostolicũ ageret,nec explicatur cujus generis hominũ fuerit Visitator,Cleri ne sęcularis, an regularis, vel utriusque, vel peculiaris alicujus Congr. vel Cœnobii. Plac.Puccin. in App. Hist. de Illustr. Abb. Floren. Viris c.x. pag.84. vocat eum Virum in literis eximium, & sanctitate celebrem, Visitatorem, & Reformatorẽ Apostolicum Sardiniæ, nihilque aliud dicit, sicut nec Gratianus Trezzi in suo Reg. Ms. pag. 139.

* *Ibidem*

VI-

V

VICTORINUS MANSO patria Aversanus, in Cœnobio SS. Trinitatis apud Cavam Monasticum induit cucullum an. 1561. die 5. Octobr. Floruitque multifaria doctrina, præsertim Theologica, in qua suo tempore inter nostrates primas obtinuit, nec sane immerito, ut præclara, quæ in publicam lucem emisit opera, nunc usque ostendunt. Huic reconditæ, ac selectæ eruditioni morum innocentia, regularis disciplinæ zelus, ac prudentiæ robur semper respondit, quarum virtutum gratia Pontifex Max. Vicarium eum Apostolicum, ac Reformatorem Monachorum Melitensium Ordinis D. Benedicti in Mari Adriatico, & Monachorum Ordinis S. Basilii in Urbe Neapoli designavit. Utrique muneri cum satis, superque fecisset, Abbas creatus, Cavense, mox Casinense, denique Neapolitanum S. Severini Cœnobium utiliter, & egregie administravit. At Clemens VIII. Victorini virtutem laxiori ambitu dignam existimans, Stabiensem primum, deinde Arianensem Episcopum esse voluit. Diuturnum 14. annorum Ecclesiæ regimen sancte, ac sapienter gestum, & optimi Pastoris famam in terris, & meritorum cumulum ei peperit in Cœlis, quò an. 1611. Neapoli in Cœnobio S. Severini feliciter migravit ætatis suæ anno 67.

De eo inter alios Plac. Puccin: in Chron: Abbat. Florent. pag. 94. „ Fù spedito Vica-
„ rio Apostolico, e Riformatore de Monaci Melidensi nel distretto di Ragusa. Ri-
„ formò ancora li Monaci Basiliani in Napoli. Fatto Abbate del suo Monastero l'
„ anno 1588. ristorò la Chiesa, aggrandì il Dormitorio, arrichì la Libraria di mol-
„ ti libri conspicui, ornò la Sagristia di apparati preziosi, ridusse l' Archivio in
„ buon ordine, per trovare con facilità le scritture, è ricuperò le Giurisdizioni, e
„ possessioni del Monastero in Monte-Casino; conservò parimente le Giurisdizioni
„ di tanta Abbadia, & in S. Severino di Napoli fabricò il Refettorio, e gran par-
„ te del Monasterio &c. „ Vide nostram Bibliothecam, nostrumque Catalogum Episcoporum &c. L. V.

VINCENTIUS BORGHINI Florentiæ nobili genere natus, ibidem in S. Mariæ Cœnobio Monachis nostris adscriptus fuit anno 1532. die 24. Junii. Vir omnigena eruditione clarus, morum honestate, & in rebus agendis industria, prudentiaque conspicuus, à Magno Cosmo Etrurię Duce Academiæ Graphicę prępositus fuit, additusq; socius Benedicto Bonsignorio, qui à SS: Pio V. Pont. Max. electus fuerat Reformator, Commissarius, & Visitator Apostolicus Monachorum Cistercensium in Etruria. Franciscus autem item primus, Cosmi filius, Priorē eum, seu Hospitalarium magnę Domus Innocentium elegit, cui Domui innumera commoda, & utilitates, tum vigilantia, & labore erga alios, tum continentia, & parsimonia erga se ipsum, indesinenter peperit. ibique obiit anno 1580. De eo Plac. Puccin. in Chron. Abb. Floren. pag. 88. „ Fu da Cosimo I. Gran Du-
„ ca dato per Compagno & ajuto à D. Benedetto Buonsignori, il quale da Pio V.
„ era stato eletto Riformatore, Commissario, e Visitatore Apostolico de Monaci
„ Cistercensi di Toscana. „ Nosque in nostra Biblioth. par. 2. pag. 232. & seqq. ubi præclara ejus opera, aliosque Authores de eo honorifice agentes referimus.

Z

ZENOBIUS PROLOGUS Florentinus Patria, & Monastica professione, quam in supradicto S. Mariæ Cœnobio emisit anno 1534. die 1. Novembr. excelluit doctrina, & pietate, ob quas à prælaudato SS. Pontifice Maximo Pio V. Visitator Apostolicus, & Reformator Monachorum Cisterciensium in Etruria una cum paulo ante memorato Benedicto Bonsignorio designatus fuit; quo munere laudabiliter, & strenuè expleto, Florentiam ad nostros rediit, abdicataque Abbatis dignitate, qua plures annos insignitus fuerat, in ordinem se redegit; ac deinceps Deo tantummodo, sibique vacans, sanctè vixit, sanctèque obiit anno 1579.

De eo Plac. Puccin. in Chron. Abbat. Florent. pag. 89. Ubi inter cætera . „ D' „ Ordine di Pio V. ancor egli fu Visitatore Apostolico, e Riformatore de Ci- „ stercienfi, colli quali si portò con molta pietà, e misericordia. „ Vide nostram Bibliothecam par. 2. pag. 260. & seqq. ubi ejus lucubrationes authoresque de eo agentes perspicies.

SENIS Die 27. Januarii 1726. hora sexta noctis, componi, Assisii autem die 4. Septembr. 1733. imprimi desiit.

SOLI DEO HONOR, ET GLORIA.

ERRATA SIC CORRIGE

Pag. 1. lin. 26.	dixtinxit	distinxit
Pag. 3. lin. 36.	adhibendum	adhibendam
Pag. 7. liu. 48.	Velembrosa	Vallembrosa
Pag. 8. lin. 45.	Florerentiam	Florentiam
Pag. 9. liu. 7. marg.	Qui ubi olim	Vbi olim
Pag. eadem lin. 42	puoblicanda	publicandà
Pag. 12. lin. 9.	hanc inscriptionem	hac inscriptione
Pag. eadem lin. 17.	dum	& dum
Pag. 15. lin. 13.	Monaco	Monacho
Pag. 16. lin. 8.	Hieroymi	Hieronymi
Pag. 17. lin. 21.	Cemeriere	Cameriere
Pag. 18. lin. 27.	Dissinitoribus	Diffinitoribus
Pag. 19. lin 38.	Casinensi,	Cazanensi
Pag. 20. lin. 2.	Clemens IX.	Clemens X.
Pag. eodem lin. 11.	pag. 45. & seq. ubi etiam	pag. 114. ubi etiam

CATALOGUS

VIRORUM SANCTITATE ILLUSTRIUM

E CONGREGATIONE CASINENSI

ALIAS

S. IUSTINÆ PATAVINÆ

AUTHORE

REVERENDISSIMO P. D.

MARIANO ARMELLINO

EJUSDEM CONGREGATIONIS
S. PETRI DE ASSISIO
ABBATE

ASSISII

Ex Typographia Andreæ Sgariglia Impressoris Episcopalis,
& Publici Anno Domini LDCCXXXIII.
Superiorum permissu.

Homines Divites in virtute, pulchritudinis Studium habentes.

ECCLI. 44. a. 1.

Catalogus Virorum Sanctitate Illustrium è Congregatione Casinensi, Alias Sanctæ Iustinæ Pataving

PRÆFATIO

SANCTITATIS quoque insignia Casinensi Congregationi non defuerunt. Finis hic, & scopus cujusque religiosi instituti. Cœnobium Sanctimoniæ gymnasium, virtutum Licæum, Perfectionis palestra; Idcirco in hanc domum suam vocavit nos Deus vocatione sua sancta, ut sancti simus, & perfecti, *sicut & Pater noster cælestis perfectus est*. Omnes quidem Regulares Ordines pluribus Sanctis floruerunt, sed D. P. Benedicti Ordo amplissimus, sicut antiquitate, & dignitate omnibus antecellit, sic innumeris propemodùm Sanctis præ reliquis claruit, ut de ejus etiam Sanctissimis Filiis rectissime dici possit, * *Numera Stellas si potes*, & Sacer quidam Poeta de Nostro Ordine jure optimo cecinerit.

Iste quot Indigetes, quot Divos protulit Ordo!
Vix fasti capiunt numerum, sunt æthere plures,
Quam qui Sanctorum sunt in monumenta relati.

* *Math. 5.* c.
* *Gen. cap. 15. 5.*

Unum sane Casinense Archisterii supra quinquies mille in Divorum Canonem ascriptos recenset. Quid de Floriacensi Monasterio dicam, in quo per duo fere sæcula Monachi omnes sanctè vixerunt, sancteque obierunt, ita ut in eorum exequiis, * *Gloria in excelsis Deo*, & *Alleluja* à Monachis caneretur, veluti jam pro explorato habentibus, illos statim ad cælestem Patriam evolasse? Ut nihil de Cluniacensi, Benchorensi, Huensi, Lirinensi, Gemmaticensi, Corbejensi, Luxoviensi, Cavensi, Augiensi, aliisque pluribus subdam, quorum aliqua adusque tria millia Monachorum Sanctitate Illustrium, uno, eodemque tempore in Terris aluerunt, in Cælis postmodum coronanda.

* *Gabr. Bucel. in Pref. in Menol. Benedict. divis. 1.*
* *Idem ibid. dist. 2.*

Cum enim Sanctissimus Noster Parens *omnium Iustorum Spiritu plenus fuerit*, teste Magno Gregorio, * de ejusdem Spiritus plenitudine Filii quoque per quam abunde acceperunt. & Nostræ quidē Congregationis Monachi haud sane pauci, * *Filios Sanctorum* sese agnoscentes, *æmulati charismata meliora*, Sanctitatis iter aggressi, perfectionis apicem attigerunt, consumatoque virtutum omnium curriculo, ad justitiæ bravium in Cælis percipiendum migrarunt. Utinam eorum omnium tum nomina, tum præclara gesta litteris diligenter mandata, ad posterorum notitiam fuissent transmissa. Quanta inde nobis utilitas? quanta Beatis ipsis laus? Quanta Deo Optimo Maximo gloria! dolendum igitur, vel temporum infortuniis, vel majorum incuria plura eorum vocabula, plura egregia facta partim intercidisse, partim silentio adhuc involvi. Quamobrem operæ pretium me facturum existimo, si pro coronide mearum lucubrationum, quibus Viros è Congregatione nostra doctrina, ac dignitate illustres è tenebris, latebrisque erutos, in publicam lucem revocare sum conatus, Catalogum etiam Virorum Sanctitate celebrium adjecero; eorum scilicet, quorum memoriæ adhuc superstites variis in locis latitant, aut sparsim apud probatos Authores inveniuntur: Eas majori qua potui diligentia undique coadunatas, alphabetico ordine, ut nobis in similibus moris est, Deo adjutore, digessimus, in spem maximam adducti, Monachis præsertim nostris ad Vitæ Sanctimoniam assequendam, eas plurimum profuturas, nam ut vitiorum, sic etiam virtutum, * *Magis nos movent exempla domestica*, ut canebat Satyricus; & ut urgebat moralis Philosophus, *Sumus inter exempla, quare deficimus? quidquid fieri potuit, potest*, rectiusque Judas ille strenuissimus Machabæorum Princeps, *Mementote qualiter salvi facti sunt Patres nostri*; ac denique Divus Ambrosius * *Agnoscamus illos non natura præstantioris fuisse, sed observantioris*. Erit quoque reliquis Christifidelibus commodum,

* *Dialog. l. 2.*
* *Tob. cap. 3. 18. & cap. 8. 5.*
* *1. Corint. 12. d.*
* *Iuvenal. Satyr. 4.*
* *Mach. 1. cap. 5. 9.*
* *Lib. de S. Ioseph.*

ac jucundum intelligere, atque in hisce paginis veluti in speculo intueri, D. Benedicti Spiritum per tot sæcula in ejus asseclis qua vividum, qua redivivum.

Declaratio Authoris. Sed antequam rem aggrediar, hic potissimum omnibus me denunciare oportet, quidquid in hoc Catalogo, de Virtutibus, Sanctitate, Miraculisque eorum omnium, de quibus in eo agitur, enarratur, humana dumtaxat fide niti, & ea tantum authoritate fulciri, quam Scriptores, qui id referunt, promerentur, donec ab Apostolica sede, cujus irreformabili judicio, tamquam Veritatis Magistræ, me ipsum, uti par est, libentissime, ac humillime submitto, recognitum, & approbatum, vel secus fuerit, Juxta mentem Decreti SS. Urbani VIII.

Illud etiam Lectorem admonitum volo, plures à me in hoc Catalogo memorati, de quorum Sanctitate tum in Bibliotheca, tum etiam in superioribus Catalogis plura jam diximus; Quod quidem ideò factum, quia cum illa scriberemus, propositum nobis adhuc non erat, peculiarem de eorum heroicis virtutibus tractatum edere: quod si tunc cogitassem, totum id, aut fere totum, quod ad Nostrorum Sanctitatem pertinet, ibi reticuissem, & ad hunc locum reservassem, nunc autem id faciendi nec vires, nec tempus amplius suppetunt, *omnia enim fert ætas*; contingere etiam potest hosce Catalogos, vel seorsim unumquemque, vel unitos simul omnes, ab mea tamen Bibliotheca separatos in lucem edi, eorumque editionem pluries iterari, qua ratione utile imò necessarium esset, in ipsis ea omnia dici de eorum Sanctitate, quæ jam in Bibliotheca fuerant dicta, mutatis quidem quoad fieri potest, verbis, & phrasibus, sed rei substantia retenta, tunc enim nec facile, nec conveniens esset, Lectores pro iis cognoscendis ad Bibliothecam remittere, quam forsitan nec haberent, nec habere possent. Nec tamen actum hic agere, aut crambes recoquere dicendus sum; Longe enim alia ratione, aliaque methodo, & laxiori stylo, ac plane historico, de eorum Sanctitate, hic agitur; Ea insuper, quæ hac de re jam dicta ibi sunt, vel hic prætermittimus, vel satis breviter, ac strictim tantummodo attingimus. Faxit autem Deus, ut ad meliorem vitam horum quoque Sanctorum Monachorum exempla Nos provocent, quatenus quorum præclara gesta recolimus, etiam virtutes imitemur.

INDEX

Nominum Virorum Sanctitate Illustrium.

INDEX

Cognominum Virorum Sanctitate Illustrium.

A Maratea	Augustinus	Petronius	Desiderius
Marchenus	Hieremias	Petronius	Hieronymus
Michaelius	Theophilus	Petronius	Zacharias
Mutus	Bernardus	Piscis	Fr. Bertharius
A Militello	Franciscus	A Platea	Augustinus
Nami	Io: Baptista	Præstonus	Bernardus
A Neapoli	Archangelus	Præstonus	Thomas
Nicolini	Chrysostomus	A Prussia	Nicolaus
Novariensis	Innocentius	Rocca	Paulus
Orilia	Martinus	Strata	Paulus
A Panormo	Fr. Antoninus	Sublacenses	Monachi
A Panormo	Maurus Angelus	De Tedeschis	Gaspar Felix
A Papia	Martinus	Venerius	Augustinus
A Papia	Maurus		

INDEX

Authorum, qui de nostris Viris Sanctitate Illustribus agunt.

CATALOGUS
VIRORUM SANCTITATE ILLUSTRIUM E CONGREGATIONE CASINENSI.

A

I.

Patria, Parentes, Monastica professio.

ALOYSIUS CARAFA natus est Neapoli anno 1589. die 15. mensis Julii; *Scipio* illi nomen è sacro Fonte inditum, velut in præsagium spiritualis militiæ, cujus adversus Principes tenebrarum, pugil strenuissimus erat futurus: Parentes æque nobiles, ac pii Fabritius Carafa Dux Andriæ, & Maria itidem Carafa Principis Stigliani filia, tantæ virtutis femina, ut *Speculum Christianæ Perfectionis* à Daniele Bartoli in vita Vincentii Carafa Aloysii Fratris, ac postea Soc. Jesu Præpositi Generalis jure, ac merito nuncupetur; Pietatem itaque à Genitoribus una cum lacte nutricis haustam Aloysius ingenti fenore adauxit. Pene Infans Cruce equestris Ordinis Hierosolymitani insignitus, eam anno 1604. ætatis suæ 15. Monastica D. Benedicti Cruce, pænitentiæ Professoribus adscribendus, commutavit, eo sane ardentis spiritus fervore Perfectionis iter arripiens, ut in stadio hoc percurrendo fræno potius, quam calcaribus indigere à proprio Magistro sit creditus. Humilitas, modestia, obedientia, silentium illi in deliciis fuere; cella, in qua tempus omne quod à communibus exercitiis reliquum erat, clausus manebat, virtutum omnium palestra

II.

Humilitas.

Exacto tyrocinio, demandatam sibi infirmorum curam diligentissime obivit, propriis ipse manibus alimenta, simulque proprio ore monita salutis illis peramanter ministrans; quod idem in excipiendis hospitibus ad Regulæ nostræ præscriptum, illi mos erat, in re quacumque etiam viliori eisdem inserviens; nec erubuit aliquando Vincentio Carafa patruo suo, [ita ut erat ad ollas, aliaque vascula detergenda præcinctus] è culina prodeuntem, conspiciendum sese præbere, adeò sibi despectus, mundoque mortuus evaserat.

III.

Officia.

Fulgorem tantæ lucis nequaquam sub modio abscondendum ejus Abbas arbitratus, Rectorem Cœnobii S. Renati in Urbe Surrēto, quod Monasterio S. Severini adnexum est, & subest, illum constituit, unde quum ejus Sanctitatis fama quaquaversum diffunderetur, cæca mulier, frigida, qua ille inter sacrificandum manus abluerat, oculos aspergens, illico amissum lumen recepit. Neapolim revocatus, vix trigesimum ætatis annum attingens, Tyronibus instruendis præficitur, ut qui sibi, suique animi motibus tam sancte imperare didicerat, noviter religionem ingressis, perviam Monasticæ perfectionis semitam demonstraret. Laboriosum, sed æque maximi momenti munus triennio gessit, quo vero animarum fructu, quo Cœnobii decore, quo regularis observantiæ incremento, discipulorum ejus [interquos *Angelus Perfectus*, qui Aloysii Vitam Italice scripsit, eminuit] egregia virtus, & Cœnobitici Instituti ad obitum usque servatus zelus satis ostendit; quod quidem tum ab vivæ vocis assiduis documentis, tum etiam ex sanctissimæ Regulæ ab unoquoque, ipsius jussu, memoriæ demandatæ indelebili recordatione, potissimum promanavit.

 Cre-

A Crescente itaque in dies ejus virtutum apud omnes admiratione, D. Simplicio Caffarello S. Severini Abbate procurante, à supremo Diffinitorum magistratu in Comitiis Generalibus Prior eligitur. Functus est hac provincia primò in Monasterio Castrovillarum, quod est Calabriæ Oppidum, integro anno, deinde Neapoli in S. Severino, mirabili ubique prudentia, & charitate, ac veluti lucidissimus Sol abusuum omnium umbras, qui in Monasticam observantiam sensim irrepserant, solo aspectu fugavit. Per id temporis Vesevus Mons, nova, horrendaque in dorso voragine reserata, flammarum non tantum globos, sed etiam, [quod hactenus invisum] aquarum ebullientium rivos, imo potius flumina eructans, Neapolitanæ Urbi ingentem metum, agris autem, locisque adjacentibus ruinam, ac vastitatem afferebat. Tum verò Aloysii zelus, ac virtus, maxime enituit. Monachos enim ad frequentiores, ac ferventiores orationes adhortatus, ut nudis pedibus media hyeme celebriora Urbis templa religiosissimæ supplicationis ordine, proprio præeunte exemplo, semel, ac iterum adirent, author fuit, his enim precum, ac pænitentiæ fructibus, affirmans, divinam indignationem averti oportere; idque ut libentius fieret, asseveranter edixit, nemini ex illa actione quidquam detrimenti, aut ægritudinis oriturum. Promissi fidem veridicam fuisse, exitus comprobavit.

IV. Prioris munus.

V. His meritis ornatus, Abbatis infula redimitur, & ad regendum S. Flaviæ Cœnobium, in oppido, quod Arabico vocabulo, Calatanixeta adhuc dicitur, in Siciliam dirigitur; Nec ita multo post ad Monasterium Beatissimæ Virginis Miraculorum in Urbe Apuliæ Andria nuncupatâ ejus familię Dynastia, gubernandum transfertur, quò dum pergeret, horribilem tempestatem undique ingruentem, jamque tonitruum, fulgurum, ac fulminum metuendo apparatu, navi, qua vehebatur, appropinquantem, oratione longius submovit, atque incolumis una cum Nautis, aliisque Viatoribus in eam provinciam pervenit.

Abbatis Dignitas.

VI. Ibi optimi regiminis specimen dedit: Erga Deiparam piissimus, in ejus Sacello innumeris miraculis jugiter coruscante assidue orans, Ecclesiamque propriis manibus frequenter everrens: Festorum observantiam ab omnibus scrupulosissime exigebat, nullum servile opus, quantumvis minimum in eis fieri permittens: qua de causa Cellerarium, qui Amygdalas [puto non paucas] in die festo tundi jusserat, gravi pęnitentia mulctavit. Divini cultus zelo æstuans, sacram sinaxim alta, & morosa voce, ut eos decet, qui Angelicam Hymnodiam in terris æmulantur, cani volebat. Nec Monachis etiam in rebus levioribus quaslibet transgressiones impune permittebat, probe intelligens, eos qui modica spernunt, in graviora paulatim dilabi, faciliusque regularem disciplinā in primo gradu sartam tectam servari posse, quam efficere, ne de secundo ad infimum subinde proruat, multoque difficilius semel collapsam restitui. Maximam proinde curam adhibebat, ne Monachi cum viris sæcularibus plus æquo conversarentur, utque illi, si quando ad Monasterium accederent, citissime dimitterentur; qui enim sæculum, cum actibus suis, tanquam tenebricosam Ægyptum fuga jam evaserunt, nonnisi cum ingenti animarum suarum periculo, & sæpe etiam detrimento ad illud reverti possunt, cum verissime S. Leo Papa pronunciet, *Necesse est de mundano pulvere etiam religiosa corda sordescere*. Cum quadam vice Monachos detecto capite invicem colloquentes conspicatus esset, statim ad eos misit, qui suo nomine eos moneret, ut caput regulari tegumento illico operirent, id enim Monasticæ modestiæ, & gravitati congruere, ut nostræ sanctiones jubent.

Zelus.

Caputio.

VII. Ad hæc autem, aliaque id genus, fortiter, & suaviter obtinenda duo præcipue, eaque validissima subsidia accersivit, proprium scilicet in omnibus, quæ ab aliis exquirebat, exemplum, communibus semper observantiis assistens, communi men-

Exemplum.

A

mensa, imo longe parciori convescens, & assiduos, fervidosque de rebus spiritualibus sermones, & ad monasticam perfectionem ignitas paræneses, atque ita gregem suum, utpote bonus Pastor, verbo, & exemplo jugiter pavit. Ea autem charitate erga omnes se gessit, ut Fratri cuidam Oblato, qui culcitra ad lectum indigebat, eam, qua ipse utebatur, proprio lecto detractam libens concesserit, pallio interim in ejus locum expanso. Denique etiam in re familiari Cœnobium egregie adjuvit, gravi ære alieno, quo antea tenebatur, illud exonerans. His accedebant frequentia miraculorum prodigia, quæ sicut illi venerationem, ita ejus dictis efficaciam magis, magisque conciliabant; nam Opilionem quendam ejusdem Andriensis Cœnobii, qui dementiâ, vel ut alii suspicati sunt, Cacodemonis vi, eò furoris processerat, ut horrendis clamoribus omnia replens, se ipsum dentibus dilaniaret, oratione, & crucis signo curavit, pristinæque incolumitati, ac quieti restituit.

VIII. Abdicatio

Sed satis jam Aloysio aliis præfuisse videbatur: vehemens desiderium Deo arctius sese uniendi, illique unice vacandi eum impulit, ut in proximis Comitiis abdicationem à dignitate efflagitaret, qua impetrata, Neapolim reversus, non ita multo post majoris solitudinis amore captus, & Creatori liberius, ac penitius in sanctis meditationibus deserviendi flagrantiori studio incensus, in ruralem Monasterii domum ad radices Montis Vesevi, [ubi olim Octaviani Augusti Villa, in qua & obiit, *Ottajano*, corrupto nonnihil vocabulo etiam nunc dicta] quinque millia passuum à Neapoli distantem secessit, ubi eremiticam vitam agens, quatuordecim annorum spatio constanter mansit, nihil omnino terrena curans, sed tantummodo dies antiquos cogitans, & annos æternos in mente habens; Ibi sensuum omnium cruciatus, sui ipsius abnegatio, assidua rebus celestibus mentis adhæsio, abstinentiæ rigor, silentii custodia, pænitentiæ asperitas, chameuniarum perseverantia, atque super hæc omnia intima, & humillima erga Sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum, & Beatissimam Deiparentem obsequia ejus erant quotidianæ, & omnium horarum exercitationes, & quamvis variis Satanæ insidiis, molestiis, terriculamentis, plagis denique, ac verberibus, ut ab incepto vitæ adeo ipsi infensæ instituto desisteret, impeteretur, cum tamen ille ardentissimo Christi amore, jugi oratione, ac haud intermisso jejunio impavidus debellabat; Carnes siquidem numquam nisi in ultima ægritudine obedientia tamen adactus, & sane parcissime, & ad succum redactas comedit. Cæterùm toto vitæ religiosæ decursu alternis diebus solis leguminibus, vel herbis, & ad summum postremis vitæ annis cibis solummodo quadragesimalibus vescebatur. Adeo autem hominum, & maxime mulierum quamvis arctissimo, & proximo gradu propinquarum ne dum colloquia, sed visum quoque hic nemorum colonus aversabatur, ut cum aliquando Diana Caracciola Ottajani Principis Uxor, cum de rebus spiritualibus consultura, domum, in qua ille morabatur, fuisset ingressa, nequaquam ad se permiserit eam accedere, sed insalutatam abire jusserit; quod tamen tantum abest, ut illa ægre tulerit, ut etiam majore admiratione Viri Dei concepta recesserit; qua enim ratione admittere poterat, vel gustare hominum consuetudinem, qui Deo familiarius adherens, supernis illustrationibus, visionibus, ac revelationibus ab eo dulciter adeo detinebatur?

Solitudo. De Dæmone Victoria. Pænitentia.

IX. Observantia.

At quamvis in hac dilecta solitudine libentissime moraretur, illam nihilominus ex obedientiæ præscripto prompto animo dereliquit, & Neapolim rursus remeavit, imo verò eam non reliquit, sed in aliam, & fortasse arctiorem commutavit, nempe in cellam satis angustam, in qua tredecim adhuc annis, usque videlicet ad obitum inclusus mansit, ad Eucharisticum dumtaxat sacrificium peragendum, divinasque in Choro laudes concinendas egrediens, nullum unquam ex suis propinquis

intra

A intra cellam recipiens, imo eorum etiam presentiam summo studio declinans; *Oblitus* penitus *populum suum, & domum patris sui*. Silentii observantissimus, signa pro verbis, uti Regula jubet, ut plurimum usurpabat. Paupertatis Evangelicæ rigidissimus custos, nullum umquam donum à quocumque oblatum accipere voluit, & si quando renuere non posset, statim infirmis, vel pauperibus dispertiendum curabat: in cella nihil pretiosum, nihil superfluum, imo nil admodum commodum, in vestibus nihil curiosum; sed omnia valde parca, & humilia. Invictam patientiam in omnibus, maxime autem in infirmitatibus, in doloribus, & cruciatibus acerbissimis semper ostendit, nullam querelę vocem emittere umquam auditus. Oculorum modestiam plane singularem servavit, obtutibus in terram semper demissis, cujus admirandum exemplum, quod in quocumque alio incredibile videretur, tunc præbuit, cum (1) Sacerdotis sæcularis, ejus curæ, & custodiæ deputati, integris septem annis, numquam, nisi unica vice, & quidem fortuito, in ultima ægritudine, faciem conspexit; (2) ut etiam ipse dicere potuerit, quod olim Sanctissimus noster Legislator, alteri Presbytero die Paschatis divinitus ad eum misso, (3) *Scio, quia Pascha est, quia hodie videre te merui*. imo cum de more statim ab obitu lavaretur, virilia propriis manibus bis contexit, insigne illibatæ castitatis testimonium, vel mortuus præbens. (4) Assidua die, noctuque ejus erat oratio, in qua defixus, pluries immobilis, ac extra sensus diutius manere visus est. Miraculorum gratia decoratus, haud paucos deploratæ valetudinis, ac morti jam proximos, precibus liberavit, & ad pristinam sanitatem reduxit. Prophetiæ denique dono illustris, multa eventura prædixit, multa cordium occulta penetravit, & iis quorum salutis intererat, aperuit; inter ea sævissimam pestilentiam, quæ anno 1656. Neapolim crudeliter afflixit, tribus, antequam contingeret, annis diserte prænunciavit, eamque in gravissimorum scelerum pænam a Deo immittendam asseruit.

Marginal notes: * Psalm. 44. v. 12. — Silentium. — Paupertas. — Patientia. — Modestia. — (1) * D. Iosephi Truta. — (2) * Questa è la prima volta, ch' io ti vedo in faccia sia lodato Dio. — (3) * S. Greg. Pap Dial. l. 2. c. 1. — (4) * Hoc etiam de S. Philippo Nerio narratur. — Oratio. — Prophetia.

X. Tot itaque jejuniis maceratus, tot pęnitentiis confectus, in extremam ægritudinem incidit, ex qua cum sibi mortem imminere intelligeret, [eam enim aliquot diebus ante prænunciavit] in Ecclesiã aliorum manibus innixus deferri voluit, ibique Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum devotissime suscepit; quo temporis momento Sacerdos, qui illud ei præbuit, (5) ipsiusvultum seraphico radiantem splendore stupens conspexit. Ad cellam reductus, actisque de more gratiis, *D. Thomæ Aquinatis* tractatum *De Visione Dei* legendum suscepit, utpote peroptans, eam quantocius adipisci, dicens cum Apostolo, *cupio dissolvi, & esse cum Christo* Advesperascente jam die, hora vigesima secunda acri paroxismo correptus, sensibus destitutus est, mansitque in novissimo agone duobus diebus, quibus expletis, oculos circa meridiem repente reserans, & in Cælum dirigens, animam tranquillissime Deo reddidit, die 18. Novembris anno 1664. ætatis suæ 76.

Marginal notes: (5) * Fuit is Angelus Perfectus supralaudatus. — Mors.

XI. Servi sui Sanctitatem etiam post lethum pluribus miraculis Deus declaravit; prætera quamquod enim ejus cadaver in feretro jacens, dum à confluente multitudine venerationis gratia osculis afficeretur, sudore in fronte manavit, & post trigintaquatuor horas, flexile, ac mobile perseverans ex incisa vena sanguinem rubicundum emisit, flores etiam, qui idem cadaver tetigerant, vestiumque ejus particulæ pluribus infirmis medelam attulerunt; quorũ unus demens à multo tempore ad mentem rediit: quorum aliorumque miraculorum authenticas probationes, pro *Beatificatione*, Innocentius XII. Pont. Max. rite fieri mandavit.

Marginal note: Prodigia.

XII. Aloysii Vitam scripsit Italicè idem Angelus Perfectus ejus olim discipulus, ediditque Neapoli apud Castaldum anno 1667. in 4. ex quo fonte Nos, aliique de eo agentes sumpserunt; nempe Benedictus Laudati in Brevi Chronico Ms. S. Severini par. 2. pag. 343. Gabriel Buccelin. in Bened. Rediv. ad an. 1665. Felix Egger Idea Ord.

Marginal note: Authores:

A

Ordin. Hierarch. Benedict. Libell. 2. par. 3. Differt. 3. num. 3. pag. 414. quorum
verba, si placet, legere poteris in Analectis, & Collectaneis Lit. A.pag.1. & seq.
in eodem Aloysio.

AMBROSIUS á LUCERNA Monachus Lirinensis effectus anno 1531. die 17. De-
cembris, in Regesto Monachorum nostræ Congregationis Ms. pag. 286. in mar-
gine, dicitur obiisse *cum opinione Sanctitatis*. Nec amplius de eo hactenus.

ANGELUS de FAGGIIS Sangrinus à Patria dictus, Casini Monachus evasit anno I.
1519. die 16. Aprilis, ubi tam doctrina, quam sanctitate plurimum inclaruit,
celeberrimis idcirco ejus temporis Viris, quà verbo, quà facto jure optimo adnu-
meratus. Regularis disciplinæ severiorem observantiam non minus subditus à se
ipso, quam Prælatus ab aliis suæ curæ concreditis diligentissime exegit, habitus
proinde ab omnibus, ac veneratus, tamquam priscæ Cœnobitarum Sanctitatis
redivivum exemplar: Charitate erga pauperes, & infirmos fuit insignis, qua im-
pellente propriis aliquando vestibus ad eosdem cooperiendos seipsum exuere non
recusavit. Ejus autem doctrina in sacris pangendis carminibus, divinisque My-
steriis celebrandis maxime enituit, quæ singularem pietatem, supernique amoris,
quo medullitus flagrabat, ignem undecumque spirant. Cum igitur ardentius in
dies Deo dumtaxat adhærere, sanctisque studiis incumbere unice in votis haberet,
deposita Abbatis dignitate, in ordinem se redegit, & duo de viginti, quibus su-
pervixit, annos, devotis precationibus, rerumque cælestium meditationibus,
ac bonis operibus exercendis omnino impendit; quorum sempiternam mer-
cedem recepturus, ad Deum migravit, æquissimum eorum remuneratorem,
anno 1593. die 17. Martii, ætatis suæ anno 93. II.

* E Castro nempe Sanguinis in Sánio, Sangro eorum lingua vocato.

Corpus octo post annos absque ulla corruptionis labe in sepulchro repertum, pecu-
liari tumulo inclusum, edito loco, honorificentius repositum fuit, creditumque
ab omnibus, illud corporeæ, post fata, integritatis signum, Virginitatis, ac illi-
batæ innocentiæ privilegium fuisse. At de ejus capite rem scitu planè dignam æque,
ac curiosam narrat Casimirus Chranovius Monachus Polonus, in Vita Zachariæ
Petronii à Fractis impressâ Neapoli apud Antonium Gramignanum an. 1674. cap.
13. pag. 124. & seq. „ Monachus quidam item Polonus, Ordin. S. P. Benedicti
Placidus nomine, Abbas deinde Castro-Casinen: in Lithuania, Casinum [uti plu-
rimi cujusque status, ac conditionis homines solent] devotionis gratia diverte-
rat, ubi cum de Sanctitate, ac Virtutibus laudati Zachariæ non ita antea defuncti,
tot, tantaque audivisset, consilium cæpit pium quidem, sed imprudens, & pe-
riculosæ plenum aleæ, Corpus ejusdem Zachariæ è tumulo erutum [aut saltem
ejus partem] clam auferendi, & secum in Poloniam asportandi. Socium nactus
audacis facinoris Monachum alium Casinensem natione Belgam, noctu Cæmeteri-
um S. Annæ cum eo ingreditur, & revoluto lapide, in monumentum,
ubi Corpus Zachariæ quiescebat, intrepidus descendit. Tres ibi tumuli erecti
conspiciebantur, quorum unus *Zachariæ*, alter *Basilii* Brixiani Abbatis olim
Casinensis, fama Sanctitatis pariter celebris, tertius denique cæteris spectabilior,
& magis affabre elaboratus, *Angeli Sangrini* corpora claudebat. Ea species ho-
mines exteros, & rerum Casinensium, sepulchrorum præsertim, ac Urnarum
haud satis gnaros fefellit, ratos Zachariæ Cadaver, utpote recens mortui nobilio-
ri arca, ubi *Sangrini* corpus custodiebatur, jacere: Itaque fracta superiori tabu-
la, caput *Angeli Sangrini*, *Zachariæ* tamen illud existimantes, à reliquo corpore
divellunt, linteisque decentissime involutum in occulto, ac secreto loco reponunt,
donec oblata opportunitate in Poloniam redeundi, Monachus ille caput *Angeli San-
grini*, Zachariæ illud ubique deprædicans, in Monasterio *Castro-Casinensi*, alias
in *Horodysect á Jo: Carolo* Wierzchowice Kopec Castellano Trocensi, & M. D. Li-
thua-

* Flandrum. Henricum à Gandavo postea à me an. scilicet 1681. Casini cognitum

A thuaniæ Senatore, haud ita pridem excitato, sub Altare S. Annæ honorificentissime collocavit, ubi idem ipse hujus narrationis Author Chranovius illud se vidisse anno 1674. asseverat. Cæterum omnes alii Authores, quos *Sangrinum* laudantes in nostra Bibliotheca afferimus, vere Angelum vita, & moribus eum fuisse, nomine rei conveniente, omnique virtute, ac Sanctitate redimitum deprędicant.

I. B. ANGELUS SINISIUS, vel SENISIUS, Patria Catanensis, inter Viros Sanctitate Illustres è Congregat. Casinensi minime recensendus videbitur, quòd multo prius, quam Siciliæ Monasteria nostræ unirentur Congreg. doctrina, ac Sanctimonia floruerit: sed quia summo zelo, diligentia, & industria Sancti Martini de Scalis non modo Panormitanæ Urbis, sed totius etiam Siciliæ amplissimum, ac nobilissimum Cœnobium à D. Gregorio M. fundatum, reedificavit, & in antiquum Monasticę observantię decus restituit; & quodammodo ad futuram cũ nostrâ sodalitate unionem disposuit, ac præparavit; grati animi studium, & virtutum ejus meritum veniam mihi, ni fallor, à Lectoribus impetrabit, si tanti Viri breviter, ac obiter hoc loco memoriam fecerim.

II. Is Monasticum institutum amplexus est Catanæ in Cœnobio S. Nicolai de Arenis, cumque omnium virtutum exemplis pręfulgeret, ab Emmanuele Spinula Archiepiscopo Montis Regalis Monasterium S. Mariæ Maniacis, (ubi postea celeberrimus ille Nicolaus de Tedeschis *Abbas Panormitanus* dictus, & *Lucerna Juris* appellatus, Abbas fuit) regulari observantiæ reddendum suscepit an. 1342. quod cum parum prospere procederet, ab eodem Archiepiscopo Monasterii S. Martini de Scalis à Saracenis olim eversi, restaurandi cura ei fuit demandata, quam quidem provinciam, Dei aspirante gratia, felicissime adimplevit; nam assumptis secum quinque aliis Monachis, eximiæ odore Sanctitatis aliquot nobiles Panormitanos ad Cœnobium illud attraxit, quorum copiosis ei erogatis pecuniis, aliisque omnis generis bonis attributis, in florentissimum statum Cœnobium redactũ est. Accessit Pontificum, Regum, & Dynastarum munificentia, ac liberalitas, qui Diplomatibus præclara privilegia continentibus, donis, ac redditibus idem Monasterium ditarunt, auxerunt, ornarunt.

III. Huic quinquennio Angelus Prioris nomine, deinde trigintaquatuor annis Abbatis titulo decoratus præfuit, tantâ quidem Sanctitatis, ac reparatæ Monasticę per Siciliam disciplinę famâ, ut quingentos propemodum Monachos D. Benedicti cucullo sua manu induerit; & ad Cœnobiticam perfectionem, propria semper actione pręeunte, perduxerit. Tot igitur laborum, ac virtutum meritis cumulatus, ad eorum perennem fructum in Cęlis percipiendum à Domino vocatus fuit anno 1386. die 27. Novembr. Corpus ibidem sepultum: sed anno 1585. à Casinensibus Monachis jam ab anno 1506. ibidem commorantibus, e priori tumulo erutum, & in marmoreo Sarcophago repositum, in sacrario, sub ara, ubi Sanctorum lipsana, collocatum est, hac brevissima adjecta epigraphe.

Revmi Viri Angeli Senisii hujus Sacri Monasterii Abbatis
hic ossa requiescunt.

IV. Ut autem non Sanctimoniâ tantum, sed etiam scientia præsertim sacrâ admodum floruit, ita plura ingenii sui monumenta posteris reliquit, nempe

1. Expositiones Psalmorum. 2. Modum meditandi. 3. Expositionem Regulę S. Benedicti. 4. Historiam Monasterii S. Martini de Scalis. 5. Catalogum Contractuum, & bonorum ejusdem Monasterii. 6. Vocabularium Latinum pergrande. Omnia Mss. in eodem Monasterio asservata, præter Historiam, cujus aliqua tantum supersunt fragmenta teste Roccho Pyrrho l. 4. Sicil. Sacr. pag. 77. ubi etiam asserit, ob Sanctitatis famam, & ardentissimam nedum in Monachos

chos

A

chos, sed in pauperes quoslibet; & peregrinos charitatem *Beati* nomen jure adeptum apud omnes fuisse. Joannes verò de Grossis in Decacord. Catan. tom. 1. cord. 2. mod. 5: pag. 128. addit, ejus Sanctitatem plurimis in Vita, & post obitum miraculis fuisse à Deo comprobatam. Innumeri alii Authores ejus memoriam celebrant, quorum elenchum texit satis accurate Antoninus Mongitore in Bibliot. Sicula tom. 1. pag. 36. ubi fuse de eo agit.

I. FR. ANTONINUS natus est prope Genuam in Castello *Taglia* dicto, Parentibus quidem morum honestate divitibus, sed substantiis temporalibus haud satis fultis, qui Filium in Baptismate Joannem appellaverunt, eumque in Dei timore, & Christianis virtutibus educandum sedulo curarunt. Cum adolevisset, excolendis hortis, ut Genitorum ferebat conditio, operam dedit: quadam deinde occasione in Siciliam delatus, eandem artem variis in hortis non tantum industriæ, ac singularis experientiæ, sed multo etiam magis pietatis, & integritatis admodum raræ fama exercere perrexit. Erat tunc Cænobii Montis Regalis Æconomus Michael ex Civitate ejusdem nominis Montis-Regalis [nam illud ab eodem Monasterio, & Ecclesia Civitas illa desumpsit, ut plures aliæ Urbes ab aliis Monasteriis]. Vir multæ probitatis, & vitæ religiosissimæ. Is habita notitia nostri Joannis, allectusque ejus tum artis, tum innocentiæ præstantia, inter Cœnobii operarios eum admisit; claustrique hortum illi colendum tradidit. Fuit id Joanni gratissimum, cum labor ille hortensis ob propinquæ Ecclesiæ Sanctitatem, & Ascetarum exempla, acriores ad perfectionis stadium decurrendum stimulos adderet. Quamobrem vehementi Deo proximius inserviendi cupidine incensus, in *Conversorum* Fratrum numerum. [nos *Commissos* dicimus] referri enixe postulavit. Abbas, cæterique Cœnobii Patres, quibus optime perspecta erat Joannis virtus minime fucata, & sincera in Deum fides, eum libentissime voti compotem effecerunt. Fratrisque Antonini nomine deinceps vocari Abbas voluit, qui quòd diutius in Urbe Regia Panormo commoratus esset, Fr. Antoninus à Panormo cognominatus est. Duos supraviginti annos in Religione vixit, majora in dies sanctitatis specimina edens. Summa in primis veneratione Deiparam prosequebatur, ad cujus Statuam in Ecclesiæ altari collocatam die noctuque orare consuevit; ejusque exemplo, atque opera imago illa admodum celebris, & præcipuo honore ab omnibus habita, usque ad hodiernum diem evasit; adeo ut ipse Siciliæ Pro-Rex, Marchio de Villena, aliique optimates pretiosis eam vestibus, ac argenteis lampadibus circum ipsam collucentibus, Fr. Antonini hortatu decoraverint; Ejus autem post datum Religioni nostræ nomen perpetuus Vitæ hic tenor fuit. Ad Vesperas Ecclesiam ingressus, Lampades ante Altare Beatissimæ Virginis Tutelaris suæ abstergebat, accendebatque, tum in terram sese abiicens, orationem ad usque finem diei ante idem Altare protrahebat: paucis deinde horis parcæ Corporis refectioni concessis, ac tenui quieti, quam humi ante aram D. Placidi, quem etiam impense venerabatur, capiebat, impigre ad matutinas preces evigilans, Ecclesiæ Altaria orans circuibat, usque dum mane jam illucescente, Sacerdoti primum Sacrum celebranti reverenter ministraret; mox horti laborem ad prandium usque repetebat. Sed quale prandium ei, qui perpetuum jejunium servabat? ei, qui aspero cilicio lumbos præcingens, crebrerrimis flagellationibus humeros cruentans, gravique lapide identidem pectus tundens, corpus suum omni ex parte cruciabat?

Patria, & Parentes.

In Religionem ingressus.

* Munster vel Westminster, &c.

In Deiparam devotio, & cultus.

Vigliena

Vitæ Methodus.

IV. Habebat quidem tum à natura, tum ab ingenio Columbæ simplicitatem, Serpentis tamen prudentiæ semper adjunctam, presertim cum de rebus cælestibus ei sermo erat; Ostendens bonorum temporalium jacturam, lucrum esse arbitrandam, dummodo æterna animæ salus, quæ rerum omnium caput est, in tuto posita

B

A sita sit. Erat Monastici silentii observantissimus, verumtamen cum opus esset, loquebatur admodum sapienter de testimoniis Domini in conspectu gentium, & monita salutis dabat illis, quibus adhortationibus Christianę Charitatis melle conditis, pręcipuè, cum afflictos consolabatur, plurimum proficiebat, quod ab omnibus cujusque conditionis hominibus Vir Justus, & Sanctus haberetur.

V. Cum itaque adeo acceptus esset Deo, necesse fuit, ut ad patientiæ meritum, quemadmodum olim S. Tobiam, imo sicut omnes omnino Sanctos tentatio, ceu aurum in fornace probaret illum; nam in primis ejus Abbas veritus, ne honor, & veneratio illi ab omnibus pręstita, in spiritus elationem, vanamque gloriam cor ejus abriperet, durius, asperiusque cum ipso agere cępit, severis increpationibus, gravibusque penitentiis eum frequenter exercens, quod ille non solum ęquanimiter, sed hilari quoque animo, & cum gaudio tolerabat, quapropter Abbas perspecta ejus solidę virtutis, ac sinceræ bonitatis veritate, nimiæ severitatis se ipsum arguit, mortique proximus confessus est se à Deo manifeste punitum, quod virum Dei plus ęquo, ac indiscrete vexasset. His accedebant Dæmonū frequentes insultus, & multiplices terrores, quos tamen Antoninus fide armatus, fortiter superans, terror ipse Dæmonum evasit, eorumque plures ab obsessis corporibus ejecit.

VI. Sed quasi parva ad ejus probationem essent hæc omnia, diutini morbi molestia ejus patientiam coronavit. Acri paralysi conflictatus, dum artus corporis solverentur, ejus spititus veluti suavissimus olor, Dei laudes dulcius decantabat. Jamque Vitę fini appropinquans, quem multo ante clare prędixerat, à Bm̃a Virgine, cui tam fideliter famulatus fuerat, mirabili visione, ut creditum est, confortari meruit, nam summa cordis lætitia exultans., ac si diceret, *Lætatus sum in his, quæ dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus,* non solum oculis, sed ipso etiam corpore ad cælum erectus, quasi ipso etiam corpore eò progredi vellet, animam illùc transmisit, anno Domini 1620. nonis Martii, die Sabathi, ut semper optaverat, utpote Sanctissimæ Deiparæ sacra, hora vespertina, quâ nempe Lampades ante altare Dominæ suæ tanta diligentia accendere consueverat.

VII. Vixit Fr. Antoninus fere ad annum centesimum prospera semper usus valetudine, si extremum tempus excipias, quo paralysi laboravit. sicut autem vivens multis à Deo prodigiis, visionibus, ac revelationibus ad animarum salutem decoratus fuit, ita etiam post obitum pluribus miraculis inclaruit; nam variis morbis infirmi, aliique ulceribus vel insanabilibus deformati, tum ejus corporis tactu, dum in feretro jaceret, tum vestium ejus particulis, ęgris membris admotis, desperatam salutem illico recuperarunt. Ex iis miraculis D. Victorinus à Messana Montis-Regalis per id temporis Prior, vigintiquatuor describenda, & authenticis probationibus validanda curavit eodem an. 1620. quo Fr. Antoninus ad Cælos migravit, quæ manu exarata extant etiam num Romę apud Bibliothecam Romanæ Sapientiæ in tom. 3. Miscellan. Sacr. Constantini Cajetani pag. 48. n. 26. unde ego ipse eadem ad verbum exscripsi, & in Collectanea, & Analecta ad Vitas Virorum Sanctitate Illustrium è Congreg. Casinensi conjeci, ubi, si libet, eadem legere poteris. Lit. A. pag. 3. & seqq. Sed anno 1733. eadem miracula Venetias misi ad eruditiss. P. D. Angelum Calogiera Camald; Monachum, in ejus Opusculis Philologicis imprimenda. Cęterum Fr. Antonini effigiem laudatus Marchio de Villena Siciliæ Pro Rex ad vivum efformandam, & Catholico Hispaniarum Regi Philippo III. offerendam curavit, qui illam libentissime accepit, & piissime veneratus est.

VIII. Ejus gesta narrantur à Gabriele Bucelino in Menologio Benedictino ad diem 7. Martii pag. 177. & seq. ubi Fr. Antonium [pro Antonino] *Virum per omnia*

A

nia prisci sæculi miraculum nostræ tam præposteræ ætatis appellat, testaturque se ea hausisse *ex vita Ms. & attestationibus Montis-Regalis, Prioris, & Testium*; Mauro Marchesio &c. Eadem gesta ex ipso Bucelino in Gallicum Sermonem transtulit *Jacobina Bovetta de Blemur* Monialis Ord. Nostri, & *anno Benedictino* à se composito inservit, qui nuper in Italicam linguam conversus impressus est Venetiis anno 1727. tom. 2. pag. 48. & seq. Meminit ejus etiam Felix Egger Monachus Petrhusianus in Idea Ordin. Hierarch. Benedict. impressa Campiduni anno 1717. Libello 2. par. 3. differt. 3. pag. 429. Antonium ipse quoque ex Bucellino eum nominans. Sic „ Anno 1620. in Beatorum Patriam assumptus est P. Antonius „ de Panhormo Cathedralis Monasterii Montis-Regalis in Italia Conversus; cui „ jejunium fuit perpetuum, & quotidianum: accessit asperum cilicium, flagellatio „ crebra, quę pavimentum innocenti balnearet sanguine. Eum magni Principes in „ rebus maximis pro consilio exorarunt; ipseque Siciliæ Pro-Rex ad genua, sensu „ solatio pleno audire gestiebat. „ Miraculis coruscabatur, & vivus, & mortuus. De eo etiam in Sicilia Sacr. Rocchi Pyrrhi 2. edition. cum Additionibus, seu supplem. Viti de Amico tom. 2. pag.

*Jacobina

I. ARCHANGELUS à Neapoli, Deo se intimius devovit apud S. Severinum an. 1547. die 28. Mensis Octobr. Floruit illibatæ Vitæ innocentia, Monasticæ humilitatis assiduis exemplis, & perennis abstinentiæ insigni virtute. Fuit ob morum similitudinem Ven. Servo Dei Jacobo Graffio arcta necessitudine, ac familiaritate conjunctus, quem cum ipse jam senio confectus, & præ fæmoris dolore ambulare minime valens, morti proximum accepisset, ad eum misit rogans, sibi permitteret, utcumque poterat, ad Amicum accedere, & extremum ei vale proprio ore præbere: Vetuit id Graffius, utpote supervacaneum, nam intra eamdem hebdomadam ambo simul futuri erant in cælesti Patria videntes Deum. Res ita prorsus, ut ille prædixerat, accidit. Graffius siquidem eadem die, quæ fuit 19. Octobris & feria secunda ad superos evolavit; Archangelus autem die Sabbati, ejusdem Mensis 23. absque ulla prævia ægritudine, si longęvam senectutem excipias, animam Deo reddidit anno 1620. Sanctitatis famâ relicta. Narrat hæc Benedictus Laudati in Brevi Chronico S. Severini Ms. par. 2.

AUGUSTINUS à MARATEA alter est ex D. Severini alumnis, morum Sanctitate, & virtutum exemplo conspicuis, quos in hoc Catalogo præter alios supra recensitos serie haud interrupta referimus. Hic Monasticis votis sese obstrinxit an. 1561. & illibatæ vitæ candore Deo, & hominibus valde commendabilem se præbuit. Decani munus ea gravitate, ac vigilantia gessit, ut nemo cujuslibet gradus nisi modestiam, ac pietatem, saltem specie tenus, præseferens, ad ipsum auderet accedere. Solitudinis amantissimus, tempus omne sacris lectionibus, & divinarum rerum meditationibus impendebat, paucas horas tenui somno, ac arctę corporis refectioni tribuens. Silentio plurimum deditus erat; quo circa reliquis Cœnobii Patribus opportunitates cum alloquendi studiose quærendæ erant, cum experimento scirent, ex aureo ejus ore nullum umquam verbum effluere, quod ad Dei, & cælestis Patriæ amorem audientium animos non accenderet; denique optima insignis probitatis fama apud omnes relicta, ad eandem Patriam migravit circa annum 1608. de quo Benedictus Laudati in Brev. Chron. S. Severini par. 2. pag. 256.

AUGUSTINUS à PLATEA Siculus, unus fuit ex primis, qui Monasticum induerunt cucullum in Cœnobio Catanensi S. Nicolai de Arenis sub Congregatione Casinensi; nam Sicula Congregatio anno 1506. Casinensi unita fuit, Augustinus autem regularem professionem emisit anno 1508. Fuerat quidem in sæculo Legum

A Doctor, at in Monasterio omnium fuit virtutum exemplar; inter quas abstinentia à cibis, regularis disciplinæ custodia, rerumque cælestium assidua contemplatio primas sibi vindicabant. E Sicilia digrediens, in Dalmatiam se contulit, & in Cœnobio S. Mariæ *De la Croma* aliquandiu substitit; sed cum Sanctitatis, ac Miraculorum, quæ identidem patrabat splendor, populorum oculos perstringeret, eique venerationem maximam conciliaret, ab hominum laudibus prudenter sibi metuens, regione illa relicta, in Casinense Archisterium commigravit, ubi postquam aliquot annis sanctissime vixisset, feliciter in Domino obdormivit circa annum 1519. Hujus Dei famuli extabat celebris memoria in parva cellula prælaudato Cœnobio Catanensi propinqua, in quam ille interdiu solebat sese recipere, ut commodius, & tranquillius divinis contemplationibus vacare posset; de qua cella ejus Cœnobii Chronographus hujuscemodi prodigium narrat, quod cum aliquando Mons Æthna ignes suos devorantes evomuisset, jamque illi torrentis instar Monasterii mænibus undique appropinquarent, ubi Viri Dei cellam obviam habuerunt, minime ausi sunt eam absumere, imo ne quidem attingere, sed veluti venerabundi illæsam relinquentes, cursum aliorsum verterunt, quamvis in novo incendio, quod anno 1669. contigit, obruta penitus fuerit maxima ardentium arenarum vi, quam effervescens Montis sinus, tanto cum circumstantium locorum damno eructavit.

* Bartholomaus Taberna.

I. AUGUSTINUS VENERIUS Patria Neapolitanus professus est nostrum institutum in Monasterio SS. Trinitatis Cavensis anno 1595. die 17. Septembr. effulsitque non minus doctrina, quam religiosis virtutibus; nam in primis patientia enituit singulari, plures, gravesque persecutiones, ac tribulationes innocentissime tolerans, adeptus proinde beatitudinem illam à nostro Servatore promissam propter justitiam persecutionem patientibus. Abstinentia quoque ejus fuit admirabilis, jejunium enim integros annos nigro pane, puraque lympha sustinuit; solitudine vero, & recessu ab hominum consortio, veteres Ægypti Anachoretas imitebatur. Ad hæc Monasterii Cavensis utilitatibus tam spiritualibus, quam temporalibus promovendis summopere insudavit. Ipse enim maximo labore Cavense Tabularium celeberrimum ordinavit, disposuit, ac usu facillimum reddidit, ejusque monumentorum exoticos, exoletosque characteres, Gothicos, Arabicos, sive Saracenicos, Græcos, Turcicos, Langobardicos, Normannicos diligentissime est interpretatus, quod tamen non sine superni luminis auxilio eum peregisse creditum est. Sanctè obiit, ut & Sanctè vixerat, nam in omnibus muniis, quæ in Monasterio gessit, optimi Cœnobitæ exempla continuo edidit. Ex relatione Marini Albritii Cavensis Archivi Præfecti mihi transmissâ. & ex Regesto Seraphini Tansi pag. 191. ubi in margine. „ *Abbas titularis: Vir magnæ Sanctitatis.*

I. AURELIA FRANCHI Brixiæ nata an. 1645. Kalendis Maji, Primogenita Lelii Franci, & Juliæ Fantonæ Brixiensium Civium, illibatę puritatis, totâ vitâ servandę, illud primum indicium dedit, quod cum adhuc in cunabulis vagiret infans, à quolibet mare vel leviter tangi nullatenus patiebatur, sed quomodo poterat sese contorquens, & plorans męrorem ostendebat, cum secus faceret quoties à fæminis contrectaretur, vel ulnis, aut osculis ab illis exciperetur; adolescens autem si curiosius ab aliquo Juvene conspici se videret, statim rubore suffusa inde aufugiebat, & in abditissimis locis sese occultabat, Illud Jobi non tantum voto, sed actu etiam usurpans, *Fuissem quasi non essem, ne oculus me videret*. Jam grandiuscula, undecim nimirum annorum, quibusdam egregiis mulieribus [*Maggis* cognomine] in erudiendis puellis tum in illius sexus artibus, tum in Christiana pietate laudatissimis, educanda traditur, & post duodeviginti mensium spatium

* Iob. 10.18.

in

A

in paternam domum revocatur. Ibi vero duobus, quibus adhuc in ea mansit annis, harum potissimum virtutum stadium quotidie decurrebat. Patientiæ, humilitatis, abstinentiæ, mansuetudinis, charitatis, obedientiæ, sed præcipue modestiæ, ac solitudinis, & à quibusvis pompis, spectaculis, theatris, choreis, aliisque id genus oblectamentis perpetuæ fugæ, quos diaboli laqueos, ut penitus declinaret, sæpius Patrem rogavit, ut inter Moniales Deo se penitus devovendi sibi facultas esset.

II. Voti compos effecta an. 1651. quarto Idus Maji Brixię in Monastero SS. Cosmę, & Damiani Ord. & Congr. nostræ Virginum sponso nupsit, eique 17. annis, quoad vixit, immaculatum thalamum custodivit, virtutum gemmis ornatum, sacrarum precum, & cęlestium meditationum floribus undique conspersum. Per id temporis Cornelius Codaninus Venetus, Vir morum Sanctimoniâ celebris, & in dirigendis ad Deum spiritibus insignis, Abbas SS. Faustinæ, & Jovitæ, cui Cœnobium SS. Cosmæ, & Damiani subest, Aureliæ animam inter cæteras ad perfectionis culmen, Dei opitulante gratiâ, perducendam suscepit, & quinque annorum spatio in eam curam diligenter incubuit. Sub tanto Magistro Aurelia ita profecit, ut cor suum ab omnibus creatis rebus omnino abducens, illud ad Dei Amorem penitus converterit, in eoque constantissime defixerit, quamobrem dulcissimus Jesus, ut eam velocius post se in odorem unguentorum suorum traheret, sibique arctius uniret, ei sub specie pulcherrimi infantuli pluries apparuit, præsertim quadam Nativitatis suæ nocte, dum Sacerdos in Missam Sacratissimam Hostiam de more elevaret, amorem, & blanditias undecumque spirans, quod laudatus Cornelius in Epistola, quam de Aureliæ sanctis moribus scripsit, clare testatur.

* De eo in nostra Bibl. par 1 p. g. 139. & 197

III. Ex hoc divini Amoris fonte reliquas ejus virtutes metiri licet. Humilitati jure, ac merito primas dabat, qua se omnium mortalium maximam peccatricem existimans, levissimas culpas, & minimos quosque defectus à se patratos adeo exhorrebat, tantoque odio, ac dolore prosequebatur, ut vehementer cuperet, vel infirmitate aliqua detineri, vel mature ex hac vita discedere, & in purgatorium ignem descendere, ut hac ratione de non offendendo amplius Deo secura esse posset, Corpus flagellis, jejuniis, ciliciis, cingulis ferreis, velut hostē mulctabat, & cilicium quidem erat asperrimum, ex equinis crinibus opere nodoso in modum indusii contextum, quo ejus caro haud uno in loco disrumpebatur, ut mirum esset puellam delicatulam, ac tenerrimam cum cruciatum tandiu perferre potuisse, nisi vires desuper ei fuissent collatæ, at cum ad extremam usque maciem se redegisset, jussu Confessarii, anno ante obitum ab hujusmodi pænitentiis temperare fuit coacta.

IV. Silentii, ac solitudinis studiosissima, à cratibus, & colloquutorio longe aberrat, ad eas nisi magna necessitate urgente, numquam accedens, & tunc quidem brevissimo temporis spatio ibidem hęrens, quam confabulandi fugam non solum erga Laicos quoslibet, non solum erga propinquos, sed erga ipsum quoque Confessarium omnino custodiens, cum eo de rebus tantum spiritualibus, in loco tamen ad sacramentales Confessiones deputato, in ipsaque Confessione sermonem habebat, probe sciens amantem, ac timentem Deum animam, quæ ejus amore, & gratia frui desiderat, ab omnibus creaturis, quam longissime remotam esse oportere, ipso dicente, *Ducam eam in solitudinem, & loquar ad cor ejus*. Hinc orandi assiduum studium, ac voluptas, hinc clauso ostio juge cum Deo colloquium, ex quo, ut olim Moyses, splendidam faciem, & Angelicum vultum referebat. quod adhuc magis quoties *SS.* Christi Corpus sumeret, observabatur, cum ad illud digne, quoad fieri potest, recipiendum dies tres antecedentes piis exer-

A exercitationibus sese disponeret, tresque subsequentes pro gratiarum actione semper insumeret. Beatissimam quoque Virginem Deiparam, sicut etiam Angelum tutelarem magna religione tota vita coluit, quam utpote Matrem dulcissimam, in quacunque necessitate, implorata ejus ope, Afflictorum Consolatricem semper experta est.

V. Nec cælestibus donis caruit; Præscientiæ spiritu decoratam hæc potissimum probant; Monialis leviter infirmę, quæ sæpius de eadem ęgritudine convaluerat, imminentem mortem enunciavit, atque ita evenit. Alterius, quæ optima valetudine fruebatur, lethalem infirmitatem prædixit. De alterius mox decessuræ eternâ salute Moniales certiores reddidit, quam etiam paulo post defunctam, pulcherrimâ facie, valde resplendentem vidit: de suis etiam languoribus, ac morte, multa prænunciavit. Sed longe majus, ac pretiosius donum fuit communicatio Passionum Christi, ejusque acerbiorum cruciatuum participatio. Nam cum aliquando Spineæ Coronæ atrociss. vulnera contemplaretur, Deum rogavit, ut ejusdem doloris vim sibi quoque tolerandam concederet: nec mora: Spineâ Coronâ se redimitam sensit, simulque acutas adeo punctiones, ut nisi quam primum cessassent, vitam sibi adempturas non dubitaret.

VI. At Amantiss. Dominus, ut hanc suam Sponsam adhuc perfectius conformem redderet imaginis filii sui, eam an. 1671. mense Julio, gravissima infirmitate visitavit, qua Aureliam velut aurum in fornace tribulationis annis duobus, mensibus quinque ad cęlestes thesauros septuplum probavit. Tunc vero ejus patientia, ac heroica virtus clarius eluxit, diutinæ siquidem ægritudinis molestias non solum æqaminiter, sed hilariter etiam sustinuit, Apostolicam doctrinam probe exequens, *Omne gaudium &c. Gaudemus in tribulationibus. Libenter gloriabor in infirmitatibus meis &c. cum infirmor tum potens sum*: itaque *infirmata est, tu veró perfecisti eam*. Anno demum 1673. Mense Octobr. ingravescente morbo SS: Ecclesiæ Sacramentis ad æternitatis iter muniri voluit, post quæ dies adhuc quadraginta supervixit, summæ pietatis, Christianæ constantiæ, ardentissimæ ad Deum, ejusque divinam voluntatem conformationis, ob quam dissolvi cupiebat, & esse cum Christo, jugiter exempla præbens; die tandem 16. Nov. dum in ejus cella omnium SS. Litaniæ recitarentur, ad quorum singula nomina clare, & intrepide respondebat, *Ora pro me*, in illis verbis *Regina Virginum*, deficiente jam die, animam in cælestis Sponsi manus dulcissimè tradidit, ætatis suæ an. 38. Corpus longo licet morbo macie, ac sqvallore confectum, admodũ pulchrũ, faciesque plena gratiarum apparuit, intuentium omnium admiratione, & gaudio, quod jussu Rmi Abbatis SS: Faustini, & Jovitæ D. Claudii à Venetiis, accedentibus omnium Monialium suffragiis, peculiari loco in Ecclesia ante altare S. Titiani extra ferreos cancellos collocatum est.

Ex Vita à D. Cassiodoro Bertolini Mantuano ejus Confessario exarata, quę in Archivo præfati Monasterii Ms. asservatur, qui tamen fatetur valde pauca de ejus virtutibus, donis, ac prærogativis à Deo illi concessis enarrari, cum ipsa humilitate suadente, omnia hæc pro viribus occultaret.

* *De eo in adjunctis nostra Bibliot.*

B

I. BENEDICTUS à FLORENTIA S. Mariæ alumnus factus anno 1452. die 8. Septemb. in Regesto Seraphini Tansi pag. 101. dicitur Abbas Florentiæ, & Visitator, *Vir magnæ Sanctitatis, & Scientiæ*, quam hausit à D. Antonino Archiepiscopo Florentino, sub cujus fuerat disciplina.„

II. Hic ille est Benedictus, quem Placidus Puccinellus in Chron. Abbat. Florent. pag. 61. & seq. fuisse tradit ex fami- Amerighi, & Abbatem Cœnobii Florentini anno 1581. quo eodem anno ossa Hugonis Etruriæ Comitis, solemni pompa ex veteri Urna Porphiretica, in novum Sarcophagum transtulit. Eum Innocentius VIII. Pont. Max. an. 1385. una cum Generali Præside Sacri Eremi Camaldulensis, [quem Majorem vocant] reformatorem Monachorum item Camaldulensium S. Mariæ de Angelis in Urbe Florentia constituit. denique anno 1487. dum nostra Cœnobia Regni Neapolitani visitaret, ex itinerum incommodis lethali contracto morbo animam Deo reddidit Neapoli in Monasterio S. Severini die 18. Octobr.

Vide nostrum Catalogum Monachorum Congreg. Casinen. qui alias Monachorum Congreg. reformarunt pag. 3.

I. BERNARDUS ex prænobili *MUTORUM* familiâ Romæ ortus, sortitus est à Deo animam bonam, ut verissimè cum S. Job dicere potuerit, *ab Infantia mea crevit mecum miseratio, & de utero matris meæ egressa est mecum*. Idcirco statim atque adolevit, Ducalis Domus splendorem, & Principatus dignitatem, quę ad eum jure Primogeniti pertinebat, amore Crucis alacriter contemnens, titulosque omnes D. Benedicti Cucullo obtegens, humilem Monachorum vitam in Monasterio S. Pauli extra Urbem elegit anno 1610. die 22. Novembris.

II. Ibi omniũ virtutũ jugi exercitatione perfecti Cœnobitę se ipsum exemplar prębuit; Virginis in primis Deiparę, quã impensissime colebat, singulari veneratione, & amore prędïtus, ejus patrociniũ, & gratiam uti pientissimus filius semper efflagitans, illâ vicissim misericordię matrẽ Bernardo se perpetuò exhibente, quidquid ab eo rogaretur, illico largiri consuetà. Humilitati addictissimus honores quosque, cum intra, tum extra Congregationem, tantum abest, ut umquam ambierit, ut constantissime etiam quoad licuit recusaverit, illudque semper animo reputans, *non veni ministrari, sed ministrare, iterumque, non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui misit me*, laicis quoque Fratribus, [Commissos appellamus] parere non detrectavit; qua tamen de re ut nimia, quandoque admonebatur, ne Sacerdotii dignitatem usque adeo demitteret, Sed Humilitatis virtutem defixam quidem in corde servaret, exterius item, sed tamen prudenter, & citra Monasticæ gravitatis jacturam eam patefaceret. Paupertatis studiosissimus, ejus angustias, & incommoda super aurum, & topazion amplectabatur; nihil propterea in ejus cella superfluum, imo vix necessarium, nihil in vestibus, reliquaque suppellectili pretiosum vidisses, sed cartaceas tantum aliquot Sanctorum Icones, quæ pietatem acverent, non vanitatem redolerent.

III. Corpus, licet castissimum, & spiritui non admodum refractarium, omni asperitatum genere in servitutem redigens, exquisitè cruciabat, postquam enim illud congeminatis jejuniis, durissimo, latoque cilicio, quod scapulas æque, ac pectus contegebat, crebrisque, ac sanguineis flagellationibus interdiu ad maciem usque afflixisset, supra nudos deinde asseres nocturnam quietem, eamque parcam admodum, carpere jubebat. Mundum, quem veluti turbulentam, & caliginosam Ægyptum mature fugerat, ita semper exhorruit, ut ad illum vel cursim revi-

B revisendum, vix unquam, nec nisi coactus, adduci potuerit, cum scilicet Principum, aut Purpuratorum aliquis [omnes autem ejus Sanctitatem maxime suspiciebant, ac venerabantur] Viri Dei colloquium enixis precibus expeteret: imo Parentes ipsos, ni pietatis aliquod officium secus suaderet, cernere, & alloqui haud quaquam sustinebat, aureas hasce, & plane cælestes subinde emittens voces, *se minimo etiam temporis momento indigere, ut æternitatem lucraretur*; quam utique sententiam ebore, ac cedro dignam utinam fideles omnes, præcipue vero qui se se Deo per regularia vota arctius mancipparunt, identidem mente revolverent, ut de pretiosissimo temporis thesauro ne drachmam quidem prodigerent. Nec sæcularium tantum consortia sedulo vitabat Bernardus, sed Monachorum etiam consuetudine parce admodum utebatur, ut qui divinarum rerum contemplationi, Sanctorum Patrum, aliorumque optimæ notæ Librorum, haud intermissæ lectioni, quidquid ab Angelica Psalmodia, & Sacrosancto Missæ Sacrificio supererat temporis, libentissime dabat. Testantur sacra Bernardi studia plures Codices *ad usum D. Bernardi Romani*, inscripti, qui hactenus in D. Pauli Bibliotheca extant.

IV. His, aliisque virtutibus adeo instructus, Tyronum Magister eligitur: optime enim perspectum habebat Abbas, sub tanto Præceptore plurimum in Monastici instituti observantia, ac virtutum omnium palestra discipulos profecturos. Defungebatur hac provincia anno 1631. quo elapso ad Prioris gradum invitus licet, ac reluctans evectus fuit: Quamobrem timens Vir Dei ne hujusmodi honor ad supremas Congregationis Dignitates, quod maxime nolebat, viam sibi aperiret, illam statim obstruendam curavit, Prioratu sese abdicans, & Abbatis dumtaxat titulum, & hunc ipsum obedientia adactus, non vero regimen, vel authoritatē admittens. Cum itaque flagrantiori in dies solitudinis amore, & Deo arctius adhærendi studio cor ejus æstuaret, facultatem quotannis postulabat secedendi extra Urbem in prædium quoddam Farfensis Abbatiæ, quod olim gentilium suorum possessio fuerat, cui vocabulum *Vallebona*, eique proximam Anachoresim, ubi aliquot menses clausus eremiticam vitam ducebat, ab omni prorsus hominum consortio alienam, graviores pænitentias, majora jejunia, prolixiores orationes, ut selecti Dei famuli solent, frequentans, nec tamen ita, ut non etiam aliquando zelo animarum accensus, ex eo recessu prodiret, quò circumpositam multitudinem in fidei articulis clarius instrueret, & ad vitiorum fugam, bonorum operum exercitationem inflammaret, optimum D. P. Benedicti imitatorem se ostendens, qui M. Gregorio teste, quamvis dilectæ solitudinis studiosissime sectaretur arcana, *& solus in superni inspectoris oculis habitaret secum*, Christi tamen charitate urgente ex latebris illis identidem egressus, *commorantem circumquaque multitudinem prædicatione continua ad fidem vocabat*; qua ratione Mariæ, & Marthę sororū egregia munia licet ab invicem dissita, contemplationem scilicet, & actionem, pulchro nexu copulabat, Salvatoris nostri exemplo, *qui descendens de monte*, ubi solus oraverat, *stetit in loco campestri*, ut confluentium turbarum corpora à morbis sanaret, & earum mentes mysteriis cælestibus erudiret.

* Dial. lib. 2. cap. 8.

* Luc. 6. c.

V. Hoc ipsum cum aliquando faceret, obviam forte habuit Monachum alium ejusdem Cœnobii S.Pauli alumnum illac iter agentem Patria item Romanum Jovitam nomine familia de Rubeis, qui per id temporis in Monasterio Farfensi commorabatur. Lætus admodum talis Hospitis occursu Bernardus, post mutuam salutationem in osculo sancto, eum ad prandium invitavit. Sed quale prandium? Brassicis aliquot, ac paucis tantum aleculis mensa instructa apparuit; sed quod magis adhuc mireris; Hodie, subdidit Bernardus, in *Jovitæ mei gratiam, opipare mihi epulandum est*; nam ideo *Brassicas hasce meis ipse manibus coxi*; ex quo nimirum

* De eo in nostra Bibl. par. 2. L. I. pag. 48.

rum arguas licet vitæ ejus austeritatem, & consuetam cibi parsimoniam, quamvis dum in Monasterio S. Pauli degeret, communi aliorum mensa, communibusque obsoniis indiscriminatim uteretur, ne singularem præ aliis abstinentiam ostentaret. *Gaudebat igitur cum gaudentibus, flebat cum flentibus*.

VI. Ceterum dum in dilecta hac *Vallisbonæ* solitudine moraretur, complures Dæmones ab hominum corporibus exulare jussit. Hoc enim peculiari dono, energumenos liberandi, à Deo insignitus fuit; quamobrem cum innumeri quotidie homines tam arreptitii, quam aliis infirmitatibus afflicti ad Bernardum confluerent, corporis, animæque sanitatem impetraturi, jucunda res quidem erat, videre desertum illud non amplius sane desertum, sed locum frequentissimum evasisse, ex quo Bernardus Spiritualium medicamentorum veluti officinam ibidem populis aperuerat. Porrò illi Virum Dei, uti Sanctum venerabantur, variisque eduliorum munusculis ad eum delatis, animi obsequium, & beneficiorum memoriam testabantur, quo pacto idem fere Bernardo contingebat, quod olim Beatissimo Parenti nostro Benedicto in Sublacensi specu latitanti evenit, qui, ut M. Gregorius refert, Spirituales cibos agresti populo subministrans, ab eodem corporales escas sponte delatas recipiebat. Accipiebat illas etiam Bernardus multis cum gratiarum actionibus, sed illico omnia pauperibus distribuebat, nihil penitus sibi reservans; interrogatusque aliquando, cur nam id faceret, neque aliquid pro se retineret, statim respondit, *Deus providet*, *Deus providet*.

In Dæmones imperium.

Lib. 2. Dial C. 1.

VII. Ut autem exhibita alimenta sibi ipse denegans, aliis libenter suppeditabat, ita & inanis gloriæ labem à se procul averruncare diligentissime satagebat; nam cum Romæ in Ecclesia D. Callisti Cacodæmones à Fidelium corporibus expelleret, jubebat sanatos votivas tabellas ad altare ejusdem S. Callisti deferre, ut de immundis spiritibus victoria Sancti illius meritis, non vero suo nomini ascriberetur, quæ tabellæ parietibus appensæ nostra adhuc ætate circum idem altare conspiciebantur. Eos autem Bernardus fidei, & humilitatis armis munitus potissimum superabat; prius enim quam exorcismos inciperet, procidens in faciem suam super terram, ibique diutius permanens, prolixius orabat, quod superbus spiritus minime sustinens, frendens, ac ejulans, nec ulteriora expectans, ut plurimum aufugiebat; maximi tamen, frequentes isti de malis Geniis triumphi Bernardo stabant; nam illi in rabiem acti, furorem suum, Deo permittente, in ipsum, qui eos ab injusta possessione deturbarat, convertentes, nocturnis primum terroribus, mox verberibus diutissimis, ad Sanguinem usque, Bernardum excipiebant, quæ nihilominus Dei famulus patienter, ac fortiter perferens, sibi quidem perennem gloriæ coronam, desertoribus autem Angelis graviora apud Inferos supplicia comparabat.

Humilitas

VIII. At cum in Monasterio post Prioratus abdicationem privatus degeret, ita sibi, sacrisque studiis, ac piis operibus vacabat, ut nullis, neque Cœnobii, neque Congregationis negotiis sese ingereret, aut immisceret, sed earum rerum curam Prælatis, aut Ministris, quorum intererat, omnino relinqueret. Si quando vero præjudicium aliquod, aut grave damnum eidem Monasterio parari, aut imminere animadverteret, tunc omni cunctatione postposita, nullâque personæ cujuslibet habita ratione, libere pro Domo Dei loquebatur, ejusque verba magnam apud omnes efficaciam obtinebant.

XI. Anno tandem 1651. corporis viribus, ob assiduas multiplicesque ei illatas macerationes, penitus destitutus, ad æterna in Cælis laborum præmia percipienda à Deo vocatus est Romæ in ædibus D. Callisti, & in secunda Cella parvi dormitorii ad lævam contra meridionalem partem Basilicæ S. Ma-

Hæ modo ædes, ob vetustatem ruinam minantes, penitus

B

riæ Transtyberim; Corpus ad Sanctum Paulum delatum, & plumbeo loculo inclusum, ejusque nomine foris sculpto, in comuni Monachorum Sepulchro ante aram D.P. Benedicti humatum fuit, cilicium vero ex animalium pilis contextum, quod paulo post principium ejus vitæ descripsimus, in Sacrario repositum; Ex monumentis Monasterii Sancti Pauli de Urbe. Ex Gabriele Bucelino in *Bened. rediv. ad ann.* 1650. ex Felice Egger *in Idea Ordinis Hierarch. Bened. par.* 1. *dissert.* 5. *num.* 8. *pag.* 184. *& sequen.*, ubi prolixum in ejus laudem texit elogium. Iterumque *par.* 3. *dissert.* 3. *num.* 3. *pag.* 411. *& seqq.* ubi ejus Vitæ Synopsim exhibet.

dirutæ sunt, & nova à fũdamentis splendidius, ac magnificentius erectæ anno 1733., & 1734.

I. BERNARDUS PRÆSTONUS, sive Udlestonus Anglus prænobili genere ortus, Fratris Filius Thomæ Præstoni Monachi Casinensis viri doctissimi, qui pro Orthodoxæ Fidei prædicatione in Angliç Regno annos plurimos dirum carcerem, in eoque longum Martyrium, ad mortem usque, invicta constantia sustinuit: At Bernardus Casinum missus ab hoc ipso patruo suo, monasticum ibidem cucullum sumpsit anno 1627. die 9. Novembris; quo tectus ingentes illico, ac raras animi dotes omnibus patefecit, easque in dies adeo auxit, & ad perfectum culmen perduxit, ut cuncti ejus societatem, & consortium certatim expeterent, utpote de summa utilitate, quam inde percepturi erant, securi. Quamobrem Prior Cœnobii S. Liberatoris de Majella in Samnio, quod Casinensi Monasterio subest, enixe Abbatem rogavit, ut Bernardum cò mitteret, eidem Cœnobio magno decori, sibi solamini, Fidelibus ædificationi futurum. Annuit libentissime Casinensis Archimandrita, & Bernardum illuc secum adduxit.

De eo in nostra Bibliotheca L. T.

Olim Nicates.

II. Ibi vir egregius mirum quantum illi populo in Confessionibus assiduè excipiendis, in divinis mysteriis sanctè celebrandis, in sacra demum Synaxi religiosissime persolvenda verbo, & exemplo profuerit. Itaque ejus virtutum fama per totam Samnii Provinciam pervagante, gentes omnes illum, & Sanctum habebant, & appellabant. Casinum reversus Peregrinorum Xenodochio, & Infirmorum curæ præficitur, ut qui charitate in Deum, & proximum flagrabat, in latissima illa palæstra eam exerceret. Præditus quoque erat alia præcipua virtute, & ad ejusmodi munia per quam necessaria, profunda videlicet humilitate, qua non solum ægrotis in qualibet eorum necessitate propriis ipse manibus inserviebat, sed actibus etiam pluribus, qui nonnisi per Fratres Commissos, & Monasterii famulos peragi solent, operam dare, tamquam omnium novissimus, non dedignabatur: Abstinentiam à carnibus, paupertatis rigorem, Monasticæ observantiæ zelum studiosissime custodivit, omnem denique vivendi methodum, quam in Tyrocinio didicerat, usque ad obitum diligentissime servavit: Erga alios summè misericors libenter ipse necessitatem patiebatur, ut indigentibus, & quandoque etiam minus indigentibns subveniret, quod cum aliquando etiam carceribus mancipatis præstasset, nummos omnes sibi ad peculiares quosdam usus ab Abbate concessos, eis elargitus, non est ausus deinceps per eandem carceris viam amplius transire, ne inanis gloriæ aura, vel leviter eum afflaret.

Devotio.

Charitas.

Humilitas.

Reliquæ virtutes.

III. Ad regimen Monialium nostri Ordinis in Oppido Taleacotio ejusdem Provinciæ Samnii, nunc Aprutii ulterioris, ab Abbate missus, quanto potiorem ipsa vita obedientiam haberet, vel tunc maxime ostendit. Nam quamvis à Medico peritissimo accepisset, locum illum ejus valetudini admodum noxium futurum, nihil tamen est moratus, quin statim illuc pergeret, & in demandato sibi munere constantissime persisteret, ibi quoque pro magno Dei famulo illicò ab omnibus agnitus, & honoratus. Itaque sibi perniciosi aëris molestia

Obedientia.

B

lestia sensum afflictus, insanabilem morbum contraxit, ex quo cum se moriturum audivisset, tamquam ad rei felicissimæ nuncium in illa verba prorupit, *Lætatus sum in his, quæ dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus*; mox è lectulo surgens, & super nudam humum genua flectens, Sacram Eucharistiam summa reverentia suscepit, & paulo post, dum gratiarum actionem perageret, in manus Domini spiritum tradidit circa annum 1650. Ejus corpus tumulatum fuit in Ecclesia prædictarum Monialium Sanctis Cosmæ, & Damiano dicata, & peculiari loco repositum juxta aram maximam è regione Epistolæ contra earumdem Monialium crates in ipsarum solamen, quæ tanti Patris jacturam uberrimis lachrimis deplorabant. *Infirmitas.* *Psalm.* 121.

Ex ejus elogio à Cornelio Ceraso Monacho Casinensi, & Priore titulari composito, quod cum aliis variorum ab eodem fideliter scriptis asservatur ineditum in Tabulario Casinensi. Ejus item meminit Felix Egger Petrhusian. *Idea Ord. Hier. Ben. Libell. 2. Par. 3. dissert. 3. pag.* 426.

Ejus gentilis Joannes Præstonus Monachus Benedictinus excepit professionem Catholicæ Fidei Caroli II. Angliæ Regis prope diem morituri (quam tamen multo antea clam coluerat) eumque ab Hæresi absolutum Sacro Christi Corpore munivit anno 1685: quod cum aliàs à D. Albano Anglo Benedictino pariter Monacho, & Congreg. Anglicanæ Romæ Generali Procuratore didicissem, nuper etiam idem legi in Tabulis Chronol. Gravesonii *Tom. 9. pag.* 219. *in medio*.

I. FRATER BERTHARIUS PISCIS cognonine, natus est in Oppido Lauro Nolanæ Diœcesis. Ab infantia morum gravitatē, & probitatem præseferens, futuræ virtutis specimen dedit. In juventutis flore mundū aufugiens, ne alienæ malitiæ exemplū mutaret intellectum ejus, in Casinatem Montem veluti Sanctitatis Asylum se se recepit, ut illic solitariam vitam ducere, quod in votis habebat, sibi daretur, acsi illud Justo Loth olim dictum audivisset, *in monte salvum te fac*. Abbas, Apostoli dictum à Sanctissimo Legislatore nostro in Regula allegatum servandum sibi proponens, *Probate Spiritus si ex Deo sunt*; Tyronem infimis domus servitiis, culinæ videlicet, Xenodochii, & similibus deputavit, diuque detinuit, ut ejus humilitatis, ac patientiæ periculum faceret; optimè id cessit, nam ejus virtus velut aurum in fornace purgatum, talibus in exercitiis clarius eluxit; Ea igitur Spiritus firmitate persuasus Abbas, divinam ejus esse vocationem, Religionis habitu, & Fratris Berthari nomine eum donavit anno 1655. quo Bertharius trigesimum primum ætatis suæ annum agebat. Voti igitur compos effectus tanto studio perfectioni aquirendæ insudavit, ut brevi temporis spatio non æquales solum ætate, sed majores etiam in spirituali gymnasio longe superaverit; quali autem virtutum soliditate esset præditus interius, ex verbis, atque exterioribus actibus manifeste apparebat, veluti ignis quamvis absconditus ex ipso calore se prodit: omnia enim ejus eloquia nil nisi mundi contemptum, regularis vitæ perfectionem, Dei, ac proximi amorem spirabant, ad orationem quippe velox, ad pietatis opera paratus, & expeditus, ad inserviendum omnibus impiger semper inveniebatur; denique hilaritas in vultu, humilitas in opere, & actionibus, modestia, & gravitas in incessu, Angelicis ornatum moribus Bertharium cunctis ostendebat.

Porro in Cœnobio hæc munia potissimum exercuit, bis diuque rem coquinariam curavit, quo in officio patientiam, & charitatem erga omnes servavit, itemque Panificio præfuit, apud S. Germanum etiam Penum administravit; ubique summa fidelitate, & incredibili omnium gaudio, & appro-

B

batione; Anno demum 1683. laboribus, ac infirmitatibus confectus, ex corporeo carcere ad immortalem vitam transivit, in cæmeterio S. Annæ sepultus. Antequam verò animam Deo redderet, Medicus, qui moriendi necessitatem in proximo futuram indixerat, utpote qui de ejus singulari probitate optime persuasus, illius animam Deo dilectam crederet, eum enixè rogavit, ut post obitum Deo se commendaret, unâque consanguineum suum a malignis spiritibus dire vexatum, nec multo post Medicus Casino digrediens, ut patriam repeteret, prius quam ad eam perveniret, ex equo descendit, & reliquum viæ pedibus conficere instituit, cum ecce equus in præcipitium quoddam incidit, in quo ille si adhuc equo insedisset, ingens vitæ discrimen minime erat evasurus. Consanguineus quoque à Dæmonis vexatione immunis deinceps fuit, quod utrumque Medicus Fratris Berthari intercessioni acceptum retulit; item Religiosus quidam Cænobii Casinensis gravi laborans tentatione, ad sepulchrum ejusdem Fratris Berthari orans, eique sese commendans, ab ea animæ molestia, ac periculo liberum se prorsus sensit.

Fuit is Petrus Antonius Calensius à Fractis.

Ex elogio Historico P. D. Cornelii Ceraso à Neapoli ejusdem Fratris Berthari Synchroni, quod una cum aliis Casinensium Monachorum sui temporis elogiis ab eodem conscriptis asseruatur in Tabulario Casinensi.

Ego quoque eundem Fratrem Bertharium admodum juvenis Casini vidi anno 1680., & apud omnes singularis probitatis fama, & veneratione flore recognovi.

FR. BONAVENTURA à Mantua Conversus, seu ut nos dicimus Commissus in Monasterio S. Benedicti de Padolyrone, *vir Sanctus* dicitur à Bened. Luchino in Chronico M. Comitiss. Mathildis c. 82. pagina 165., qui anno 1518. à Rusticis, & Colonis contra Monasterium rebellantibus, & consuetam frugum partem, aliaque servitia deinceps persolvere detrectantibus, occisus fuit in via, quæ ducit ad Ecclesiam B. M. Virginis Vallis viridis nuncupatæ, in cujus sacello idem F. Bonaventura ejusdem Luchini tempore depictus videbatur, coronam orariam manu gestans, radiisque redimitus caput, sicuti viri Sanctitatis fama celebres depingi consuescunt, nam Martyrem eum dici posse Luchinus asserit, quod propter justitiam, & in odium Monasterii justa, & consueta exigentis, à nefariis illis sit interemptus.

CON-